virtual-project.eu

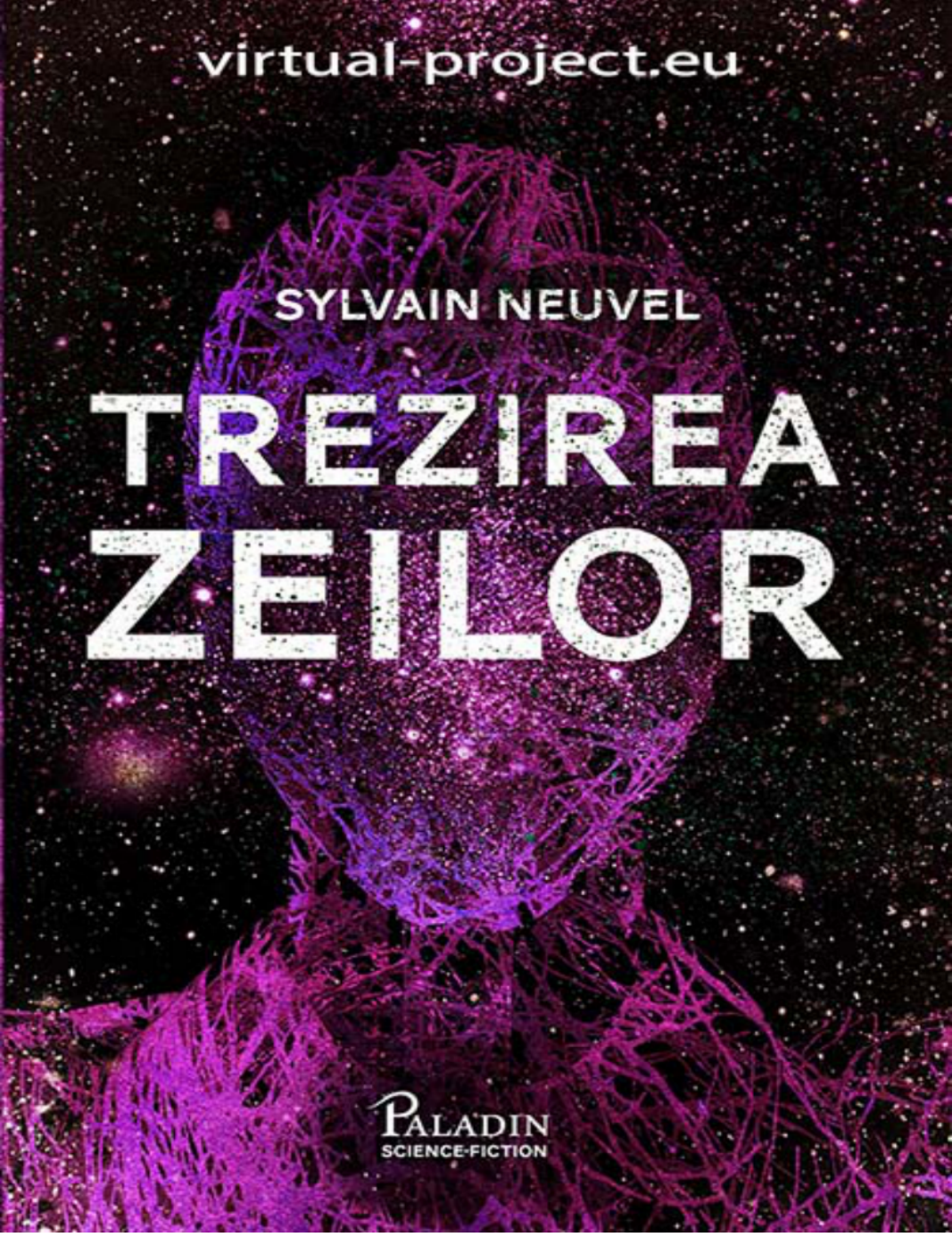

SYLVAIN NEUVEL

TREZIREA ZEILOR

PALADIN
SCIENCE-FICTION

„Abundând în răsturnări de situaţii şi comentarii politice cartea lui Sylvain Neuvel combină science-fictionul cu realitatea, avertizând că în lumea tehnologică orice se poate întâmpla şi că trebuie să fim mereu precauţi la posibilităţile pe care le poate aduce viitorul.”

www.paperbackparis

„La nouă ani după evenimentele din *Giganţii adormiţi, Trezirea zeilor* răstoarnă în mod neaşteptat tot ce aflasem în primul volum.”

mtlreviewofbooks.ca

„Luptele dintre roboţi gigantici se întrepătrund cu speculaţii ştiinţifice şi filosofice ameţitoare. Iubitorii seriilor de science-fiction vor fi încântaţi de această urmare plină de revelaţii neaşteptate şi de finalul ei surprinzător.”

Booklist

„Neaşteptat de bună… Dacă anul acesta nu veţi citi decât un roman SF, atunci *Trezirea zeilor* este alegerea perfectă.”

Fresh Fiction

„În al doilea volum al seriei, Neuvel injectează o doză de adrenalină în premisa incitantă a primei cărţi, ridică ştacheta şi ne oferă imaginea terifiantă a unei posibile invazii extraterestre.”

www.speculativeherald.com

„O mulţime de lucruri sunt minunate în *Trezirea zeilor,* dar în primul rând numărul uriaş de referinţe din cultura science-fiction, care fac intriga mai plauzibilă şi personajele mai credibile. Pe ansamblu, un volum doi solid al trilogiei.”

www.fantasyliterature

„Escapism literar în stare pură, cu roboţi ucigaşi gigantici pe fundalul sfârşitului inevitabil al omenirii.”

Kirkus Reviews

SYLVAIN NEUVEL

TREZIREA ZEILOR

CARTEA A DOUA
DIN DOSARELE THEMIS

Original: *Waking Gods* (2017)

Traducere din limba engleză şi note:
ALEXANDRA FUSOI

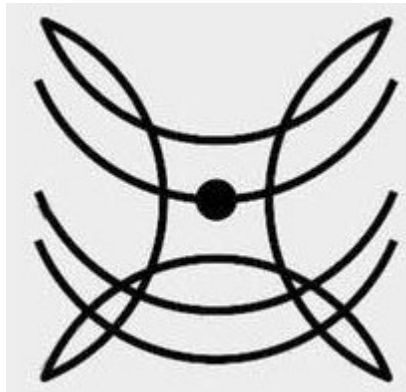

virtual-project.eu

PALADIN

— 2020 —

Pentru Barbara şi Han Solo.
Bara, tu eşti stânca mea, tu eşti totul pentru mine,
dar Han a murit! Nu vrei să vorbim despre asta?

PROLOG

Înregistrare de jurnal personal – Eva Reyes

Melissa a râs de mine azi la şcoală. Acum n-o mai interesează decât băieţii. Enzo şi prietenii lui au început iar să-mi spună La Evita Loca[1], iar ea li s-a alăturat. „Uite! Eva nebuna o să plângă!” a zis ea. O urăsc.

Era ultima mea prietenă bună. Angie merge acum la Baldwin şi abia dacă mai am veşti de la ea. Essie s-a mutat la Bayamón. Erau singurele cu care mă mai vedeam în afara şcolii. Mama îmi tot spune să mă duc mai mult pe-afară, dar n-am cu cine să mă joc. Mergeam să căutăm pietre pe lângă Rio Piedras. Lui Essie îi plac pietrele, mai ales cele albastre. Cred că li se spune disten. M-am dus singură zilele trecute şi am găsit grămezi. I-am spus că i le duc când vin în vizită, însă nu ştiu când o să mă lase mama să mă duc. Zice că trebuie întâi să mă fac bine.

Diseară iar mă duc la psihiatru. Ca toată lumea, crede că-s nebună. Toţi îmi tot spun că-i normal să am coşmaruri. Dar eu ştiu că nu sunt vise. Acum le am şi când sunt trează. Azi, la şcoală, am văzut din nou şi am început să ţip. E acelaşi vis pe care-l am de luni de zile. Toată lumea e moartă. Sunt cu miile, morţi pe stradă, un oraş întreg plin de cadavre. Îi văd pe părinţii mei zăcând într-o baltă de sânge în casă. Nu le-am spus şi partea asta. Azi a fost şi ceva nou. Am văzut un robot, ca Themis, o femeie metalică mare care cădea în nori.

PARTEA ÎNTÂI
CUNOŞTINŢE ŞI RUDE

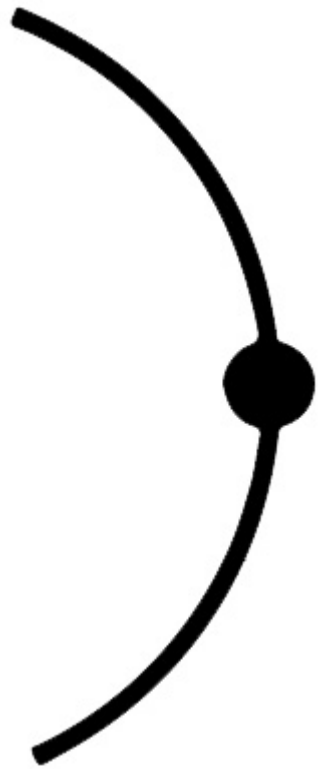

FIŞIERUL NR. 1398

Reportaj – Jacob Lawson,
BBC Londra

Locaţie: Regent's Park,
Londra, Anglia

O siluetă metalică înaltă cât un bloc de douăzeci de etaje a apărut azi-dimineaţă în mijlocul lui Regent's Park. Primii care au observat-o, în jurul orei 4 dimineaţa, au fost îngrijitorii de la grădina zoologică din Londra. Aflată pe unul dintre terenurile de fotbal de la Hub2, în capătul din nord al parcului, silueta, sau robotul, semăna atât ca dimensiuni, cât şi ca formă cu robotul ONU pe care-l ştim drept Themis. Totuşi, acest nou gigant pare să fie bărbat, sau mai degrabă ar trebui să spun că este făcut după chipul unui bărbat. Este mult mai masiv decât titanul feminin mai suplu care a vizitat Londra acum mai puţin de un an, poate chiar şi mai înalt. Şi culoarea este diferită, un cenuşiu mai deschis decât robotul ONU, şi prezintă striaţii de lumină galbenă, spre deosebire de Themis, care avea vinişoare turcoaz.

Potrivit primilor martori, robotul a apărut din senin în mijlocul parcului. „Cu o clipă în urmă locul era pustiu, apoi s-a ivit pe neaşteptate", a spus unul dintre îngrijitorii de la Zoo. Din fericire, terenurile de fotbal de la Hub erau pustii la ora aceea şi nu s-a înregistrat nicio victimă. Desigur, nu se ştie dacă această apariţie în zori a fost deliberată, întrucât nu ştim de unde a venit robotul acesta sau cine l-a trimis. Dacă este, într-adevăr, un robot ca Themis şi dacă este controlat în acelaşi mod, s-ar putea ca la interior să se afle piloţi. Dacă sunt piloţi, sunt ei ruşi, japonezi sau chinezi? Sau sunt din cu totul altă parte? În momentul de faţă nu putem decât să facem speculaţii. Este posibil ca în această structură enormă să nu se afle absolut nimeni. În cele patru ore de când stă aici, nu s-a mişcat nici măcar un centimetru.

Deocamdată Corpul de Apărare Terestră (CAT) nu a făcut nicio declaraţie oficială publică. Doctor Rose Franklin, directorul Diviziei ştiinţifice, a fost contactată la Geneva, unde urma să susţină un discurs în cursul dimineţii. Doctor Franklin a refuzat să facă speculaţii despre originea celui de-al doilea robot, însă a dat asigurări că acesta nu face parte din apărarea planetară a ONU. Dacă este adevărat, ar reieşi fie că pe Pământ a fost descoperit al doilea robot extraterestru şi a fost ţinut secret, fie că acesta nu provine de pe planeta noastră. La New York, CAT a programat o conferinţă de presă pentru ora 15, ora Londrei.

Corpul de Apărare Terestră, care a fost fondat de Naţiunile Unite cu nouă ani în urmă, după ce Statele Unite au descoperit robotul Themis,

are misiunea de a obţine, în beneficiul umanităţii, noi tehnologii din artefact şi de a apăra planeta împotriva ameninţărilor extraterestre. Rămâne de văzut dacă astăzi ne confruntăm cu o astfel de ameninţare.

Guvernul Majestăţii Sale nu a făcut încă niciun anunţ, dar aflăm din surse că prim-ministrul se va adresa naţiunii în mai puţin de o oră. Poporul britanic nu va avea însă de aşteptat punctul de vedere al părţii adverse. Opoziţia oficială a făcut deja public un comunicat, cerând direct ca prim-ministrul să ofere asigurări populaţiei. Lidera opoziţiei, Amanda Webb, a vorbit acum o oră, spunând: „În mijlocul Londrei se găseşte un dispozitiv extraterestru cu o forţă potenţial distructivă, dar prim-ministrul n-a considerat de cuviinţă decât să restricţioneze accesul în unul dintre parcurile oraşului. Le poate el spune celor treisprezece milioane de locuitori din Londra metropolitană că sunt în siguranţă? În caz afirmativ, el datorează poporului britanic o explicaţie, iar în caz negativ, eu una doresc să ştiu de ce nu discutăm despre evacuare?" Fosta secretară de Externe a continuat, sugerând că zona centrală a Londrei ar trebui evacuată prima, ceea ce, după estimările domniei sale, poate fi realizat în mod ordonat în mai puţin de 48 de ore.

În ceea ce-i priveşte pe londonezi, ei nu par să se grăbească să plece. Poate la fel de surprinzătoare ca şi apariţia robotului este totala nepăsare afişată de populaţie. Silueta impozantă este vizibilă de aproape oriunde din Londra şi, cu toate că ne-am putea aştepta la tulburări civice sau la un exod masiv din oraş, londonezii, în cea mai mare parte, şi-au continuat treburile; mulţi s-au abătut chiar spre Regent's Park ca să vadă mai de aproape acest nou titan. Poliţia a închis zona de la sud de Prince Albert şi la nord de A501, între A41 şi Albany Street, însă câteva persoane au reuşit să înşele vigilenţa autorităţilor şi să intre în parc. Poliţia a fost nevoită chiar să evacueze o familie care se pregătea pentru picnic la câţiva paşi de unul dintre picioarele metalice uriaşe.

Cu greu i-am putea învinui pe londonezi pentru că li se pare prietenoasă o creatură similară cu Themis. Lor li s-a spus că robotul a fost lăsat pe Pământ de o rasă de extratereştri, pentru a ne apăra. Chipul său metalic şi picioarele răsucite apar pe micile ecrane aproape zilnic şi figurează de aproape un deceniu pe prima pagină a tuturor tabloidelor. La orice colţ de stradă se vând tricouri cu Themis, iar londonezii tineri au crescut jucându-se cu figurine Themis. Themis e un star. Vizita ei de-acum un an, din alt parc londonez, a semănat mai degrabă cu un concert rock decât cu primul contact cu ceva venit dintr-o lume extraterestră.

Acesta este un moment definitoriu în scurta istorie a CAT. Organizaţia, rezultată în urma unei coaliţii foarte fragile, e considerată de detractori o găselniţă de relaţii publice. Mulţi au susţinut că un

singur robot, oricât de puternic ar fi, nu poate apăra o întreagă planetă împotriva unui invadator. Pentru CAT, sporirea arsenalului cu încă un robot sau realizarea unei alianţe oficiale cu altă rasă ar însemna un pas important în direcţia reducerii la tăcere a criticilor.

FIŞIERUL NR. 1399

Înregistrare de jurnal personal –
dr. Rose Franklin, directorul Diviziei ştiinţifice,
Corpul de Apărare Terestră

Eu aveam o pisică. Nu ştiu de ce, nimeni nu-şi aduce aminte că aveam o pisică. Mi-o imaginasem ghemuită pe podeaua bucătăriei, murind încet de foame în timp ce mă aştepta să revin acasă. Uit mereu că Rose Franklin s-a întors acasă în seara aia, că ea – cealaltă eu – n-a dispărut. Mă bucur că pisica mea n-a suferit de foame, dar o parte din mine şi-ar dori să mă fi aşteptat la uşă. Mi-e dor de ea. Apartamentul îmi pare incredibil de pustiu fără prezenţa ei micuţă.

Poate că a murit. Totuşi, nu era chiar aşa bătrână. Poate că am renunţat la ea când jobul mi-a devenit prea solicitant. Poate că n-a recunoscut persoana care a venit acasă în seara aia pretinzând că aş fi eu şi a fugit. Mi-aş dori să fie aşa. Probabil că i-ar fi frică de mine dacă ar mai fi prin preajmă. Dacă există o „adevărată" Rose Franklin, probabil că nu eu sunt aceea.

Acum treisprezece ani, am avut un accident când mă duceam la serviciu. Nişte străini m-au scos din maşină şi m-am trezit pe marginea drumului, în Irlanda, patru ani mai târziu. Nu îmbătrânisem nici măcar cu o zi.

Cum e posibil aşa ceva? Am călătorit în viitor? Am fost… congelată, criogenizată timp de patru ani? Probabil că n-o să ştiu niciodată. Pot să mă împac cu asta. Mai greu mi-e să mă descurc cu faptul că n-am fost cu adevărat plecată în acei patru ani. Am fost aici… mă rog, a fost cineva care semăna cu mine. Rose Franklin s-a dus la lucru a doua zi. A făcut o mulţime de chestii în anii ăia. Cumva, a ajuns să studieze mâna metalică imensă peste care am căzut în copilărie. A ajuns să fie convinsă că mai există şi alte părţi ale corpului şi a conceput o metodă de a le scoate la lumină. A asamblat un robot extraterestru imens care se cheamă Themis. Apoi a murit.

Au fost patru ani plini.

Bineînţeles, nu-mi aduc aminte nimic din toate astea. N-am fost acolo. Cine a făcut toate chestiile alea a murit. Ştiu sigur că n-am fost eu-eu. Rose Franklin avea douăzeci şi opt de ani când i s-a încredinţat conducerea echipei de cercetare care studia Mâna. A murit la treizeci de ani. Un an mai târziu, m-au găsit pe mine. Aveam douăzeci şi şapte de ani.

Themis a ajuns în posesia Naţiunilor Unite. Au înfiinţat o organizaţie de apărare planetară care se cheamă CAT, cu robotul drept activ principal. Nici la asta n-am fost de faţă. Una dintre noi murise. Cealaltă nu fusese încă găsită. Mi-au încredinţat echipa de cercetare

CAT cam la o lună după ce am reapărut. Poate că cealaltă Rose le-a făcut o impresie deosebită, fiindcă eu eram probabil persoana cel mai puţin calificată pentru job. Nici măcar n-o *văzusem* vreodată pe Themis. Ultima dată când văzusem un fragment din ea fusese în ziua când împlinisem 11 ani. N-a părut să le pese. Nici mie. Chiar voiam jobul. Mă ocup de asta de nouă ani. Nouă ani! Ai zice că-i suficient timp ca să mă fi împăcat cu ce mi s-a întâmplat. Nu este. Trebuia să recuperez patru ani şi asta mi-a ţinut mintea ocupată o vreme. Dar, pe măsură ce intram într-un fel de rutină, acomodându-mă cu noul job şi cu noua viaţă, am devenit tot mai obsedată de cine şi ce sunt eu în realitate.

Îmi dau seama că, dacă într-adevăr am călătorit în timp, probabil că n-am cunoştinţele necesare să înţeleg pe deplin, însă n-ar fi trebuit să fi fost două Rose. Dacă muţi un obiect din punctul A în punctul B, logica spune că n-o să-l mai găseşti în punctul A. Sunt o clonă? O copie? Pot să mă împac cu ideea că nu ştiu ce mi s-a întâmplat, dar trebuie să ştiu dacă sunt… eu. E îngrozitor să te îndoieşti de aşa ceva.

Ştiu că locul meu nu-i aici şi acum. Sunt… desincronizată. E un sentiment familiar, dacă stau să mă gândesc. Din când în când – poate de două-trei ori pe an – am câte un acces de anxietate. De obicei când sunt chiar obosită, poate am băut prea multă cafea, şi încep să simt… N-am ştiut niciodată cum să descriu senzaţia. Simt fiecare secundă care trece ca pe nişte unghii ce zgârie o tablă de scris. De obicei durează un minut, două, dar simţi că eşti un pic – vreo jumătate de secundă sau cam aşa – desincronizat de univers. N-am fost niciodată în stare să explic cu adevărat, aşa că nu ştiu dacă sunt singura care a simţit vreodată asta. Presupun că nu, însă aşa simt acum în fiecare minut din fiecare zi, doar că jumătatea aia de secundă devine tot mai lungă.

N-am prieteni adevăraţi, n-am relaţii adevărate. Cele pe care le am se bazează pe experienţe pe care eu nu le împărtăşesc, iar cele pe care le-am pierdut au fost afectate de evenimente pe care eu nu le-am trăit. Mama încă mă mai sună seara, din două în două zile. Nu înţelege că, la momentul întoarcerii mele, noi două nu mai vorbiserăm de peste un an. Cum ar putea să înţeleagă? Ea o sună pe cealaltă, cea care nu se mai confruntă şi acum cu moartea tatălui, cea pe care o plăcea toată lumea. Cea care a murit. N-am vorbit cu niciunul dintre prietenii mei din şcoală sau de-acasă. Ei au fost la înmormântarea mea. Iar ăsta-i un final perfect pentru o relaţie, n-aş vrea să-l stric.

Acum, Kara şi Vincent sunt cel mai aproape de ceea ce înseamnă prieteni, dar, chiar şi după nouă ani, mă simt cumva… ruşinată de prietenia noastră. Sunt o impostoare. Afecţiunea lor pentru mine se bazează pe o minciună. Mi-au spus prin ce se presupune că am trecut împreună şi ne prefacem toţi că am fi trăit aceleaşi experienţe dacă

împrejurările ar fi fost altele. Ne tot prefacem că eu sunt cealaltă persoană, iar ei mă plac pentru asta.

Nu ştiu ce sunt, dar ştiu că nu sunt… ea. Încerc să fiu. Încerc cu disperare. Ştiu că, dacă aş putea fi ea, totul ar fi bine. Însă n-o cunosc. Am parcurs de o mie de ori fiecare pagină din notiţele ei şi tot nu pot să văd lumea aşa cum o vedea ea. În unele dintre înregistrările ei de jurnal mă întrezăresc pe mine, dar acele momente pasagere nu sunt suficiente ca să ne apropie. Era totuşi deşteaptă; nu sunt sigură că, dacă ar trebui să căutăm astăzi fragmentele trupului uriaş, aş putea face ce-a făcut ea. Poate că găsise nişte cercetări despre care eu nu ştiu, probabil ceva ce a fost publicat cât eram eu „plecată”. Poate că sunt o copie imperfectă. Poate că ea era pur şi simplu mai isteaţă.

Cu siguranţă era mai optimistă. Credea – era deplin convinsă – că Themis a fost lăsată aici ca un dar pentru noi, pe care să-l găsim la timpul potrivit, un cadou de majorat pe care o figură paternă l-a lăsat unei rase aflate la adolescenţă. Totuşi, a îngropat fragmentele în colţuri îndepărtate ale Pământului, în locuri greu accesibile, chiar şi sub gheaţă. Înţeleg de ce m-ar entuziasma o vânătoare de comori, totuşi nu văd niciun motiv solid pentru piedicile suplimentare. Instinctul îmi spune că fragmentele au fost ascunse… ei bine, doar atât. Ascunse, ca să nu fie găsite.

Mai mult decât orice, nu-mi pot închipui motivul pentru care cineva, oricât de avansat ar fi, ar lăsa aici un robot pe care, după toate probabilităţile, noi n-am fi în stare să-l folosim. Oricine dispune de tehnologia necesară pentru a construi una dintre chestiile astea şi poate să călătorească ani-lumină s-o aducă aici ar deţine şi capacitatea de adaptare a comenzilor pentru anatomia noastră. Ar avea la bord un mecanic, pe cineva care să poată să repare robotul sau măcar să improvizeze în stil MacGyver[3] rezolvări pentru micile probleme. De fapt, n-ar fi fost nevoie decât de versiunea lor de şurubelniţă ca să răsucească clemele pentru genunchi, astfel încât să le putem folosi şi noi. Că doar nu se aşteptau să ne mutilăm ca să putem pilota chestia asta.

Eu sunt om de ştiinţă şi n-am nicio dovadă în sensul ăsta, dar nici cealaltă Rose n-avea când a presupus exact invers. În lipsa dovezilor, nici măcar Briciul lui Occam nu m-ar fi dus vreodată în direcţia aceea.

Ironia este că au clădit tot programul ăsta pe baza concluziilor mele. Dacă le-aş fi spus cât de înspăimântată sunt de ceea ce va veni, nu mi-ar fi lăsat niciodată libertatea să fac ce fac acum. Laboratorul e singurul loc unde găsesc alinare şi sunt recunoscătoare pentru asta. Sunt recunoscătoare pentru Themis, că sunt în compania ei în fiecare zi. Mă simt atrasă de ea. Nici ea nu-i din lumea asta. Nici ea nu-şi are locul aici, cum nici eu nu mi-l am. Niciuna dintre noi nu-i în locul şi în timpul potrivit şi, cu cât aflu mai multe despre ea, cu atât mă simt mai

aproape de a înţelege ce mi s-a întâmplat în realitate.

Ştiu că toată lumea e îngrijorată pentru mine. Mama mi-a spus că se roagă pentru mine. Aşa ceva nu faci pentru cineva care se descurcă minunat. N-am vrut s-o necăjesc, aşa că i-am spus „mulţumesc". Credinţa mea n-a fost niciodată cu adevărat puternică, dar, şi dacă ar fi fost, ştiu că n-o să vină niciun Dumnezeu să mă ajute. Pentru ce am făcut eu, nu există mântuire. Ar trebui să fiu moartă. Am murit. Am fost adusă înapoi de ceva ce presupun că-i o tehnologie avansată, însă i-ai putea spune la fel de bine şi vrăjitorie. Nu cu multă vreme în urmă, Biserica ar fi ars pe rug pe cineva ca mine.

Poate cred în Dumnezeu, dar sunt în conflict cu El. Sunt om de ştiinţă, încerc să răspund la întrebări, pe rând, aşa că nu prea rămâne loc pentru El ca răspuns. Îmi înfig steagul şi, centimetru cu centimetru, îi ocup regatul. Ciudat, însă până acum nu mi-a trecut prin cap niciodată nimic din toate astea. Nici măcar n-am văzut vreo contradicţie reală între ştiinţă şi religie. O văd acum, o văd limpede ca lumina zilei.

Am depăşit graniţa aceea pe care n-ar trebui s-o trecem. Am murit. Şi sunt tot aici. Am păcălit moartea. I-am luat puterea lui Dumnezeu.

L-am ucis pe Dumnezeu şi mă simt pustie pe dinăuntru.

FIŞIERUL NR. 1408

Convorbire cu generalul de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Hotel Waldorf Astoria,
New York, statul New York

— Ar trebui să te grăbeşti, Eugene.
— De cât timp ne ştim?

— Se fac paisprezece ani în septembrie.
— Paisprezece ani. Şi în tot timpul ăsta ţi-am dat vreodată permisiunea să-mi spui Eugene?

— „Domnule general" pare… nepotrivit după toate prin care am trecut.
— Aşa pare, nu? Închipuie-ţi cum e pentru mine, care n-am absolut nicio formulă de adresare pentru tine.

— Nu că nu mi-ar face plăcere să te aud cum baţi câmpii la nesfârşit despre anonimatul meu, dar în mai puţin de-o oră te vei adresa Adunării Generale a Naţiunilor Unite. Ştiu ce silă ţi-e de discursuri, aşa că, dacă ai nevoie de ajutorul meu, acum ar fi momentul.
— Şi atunci, de ce nu ţii *tu* discursul? Tu eşti cel care m-a băgat în beleaua asta de la bun început.

— Hai s-auzim introducerea.
— Unde-i blestemata aia de foaie de hârtie? A, uite-o. Mi-ai văzut…

— Sunt pe noptieră.
— Mulţumesc. Sună aşa: „Ştiu că multora dintre voi vă e teamă. Ştiu că vreţi răspunsuri".

— Voiam să zic care-i începutul discursului?
— Ăsta e începutul blestematului de discurs.

— Eugene, nu le vorbeşti cadeţilor la Academie. Asta-i Adunarea Generală ONU. Există un protocol. În mod normal, începi numindu-i pe toţi. Domnule preşedinte, domnule secretar general, stimaţi membri ai Adunării Generale, doamnelor şi domnilor.
— Bine. O să încep cu asta, după care o să zic: „Ştiu că multora dintre voi vă e teamă. Ştiu că vreţi răspunsuri".

— Nu, trebuie să spui întâi ceva profund, ceva însufleţitor.

— Ceva însufleţitor? În buricul Londrei e un afurisit de robot gigantic. Oamenii vor de la mine să scap de el. Nu-i nimic profund în chestia asta.

— Atunci spune ceva care n-are absolut nicio legătură, dar e profund. Ultimul discurs la care am asistat personal a fost al unui preşedinte american. A zis ceva de genul: „Ne adunăm la o răscruce între război şi pace; între frământări şi integrare; între teamă şi speranţă”[4].

— Foarte bine atunci. Domnule preşedinte, domnule secretar general, stimaţi membri ai Adunării Generale, doamnelor şi domnilor. Cei care mă cunosc ştiu că sunt un om care nu vorbeşte mult. Cei care mă cunosc bine ştiu şi cât de mult detest discursurile. Aşa încât, cu permisiunea dumneavoastră, o să fur cuvintele de deschidere ale unui fost preşedinte al Statelor Unite, care a spus: „Ne adunăm la o răscruce între război şi pace; între frământări şi integrare; între teamă şi speranţă”.

— Asta-i…

— Glumeam. *Am* un citat de la alt flăcău care se descurca mai bine cu vorbele, pot să-l mut mai sus. După aia, va trebui să te mulţumeşti cu vorbele mele. Se numea Thomas Henry Huxley şi a fost savant la începuturile biologiei moderne. A zis aşa: „Cunoscutul este finit, necunoscutul este infinit; din punct de vedere intelectual, ne aflăm pe o insuliţă în mijlocul unui nemărginit ocean de inexplicabil. Misiunea noastră, la fiecare generaţie, este să mai revendicăm încă puţin teritoriu”. Cu aproape un deceniu în urmă, când Themis a fost dezvăluită lumii, ne-am dat seama că oceanul este mult mai mare decât credeam, iar ceea ce s-a petrecut în dimineaţa asta la Londra a făcut ca insuliţa noastră de certitudine să pară atât de mică, încât ne-am putea întreba dacă avem destul loc să stăm pe ea.

Acum pot s-o spun?

— Ştiu că multora dintre voi vă e teamă.

— Nu râde de mine.

Ştiu că multora dintre voi vă e teamă. Ştiu că vreţi răspunsuri. Permiteţi-mi să fiu direct, n-am răspunsurile pe care le căutaţi. Nu astăzi. Şi am de făcut şi o mărturisire. Şi eu… mă tem. Mă tem pentru că nu ştiu ce este sau ce vrea obiectul acela. Nu ştiu dacă mai vin şi altele şi chiar nu ştiu dacă putem face ceva, în caz că vor veni. Sunt multe pe care nu le ştim. Dacă mă întrebaţi pe mine, puţină teamă e sănătoasă.

— Ce încurajator! Deja mă simt mai bine.

— Nu putem lăsa teama să ne împiedice să facem ce avem de făcut. Şi nici nu putem lăsa teama să ne dicteze acţiunile. *Trebuie* să dăm dovadă de răbdare. Situaţia cu care ne confruntăm…

— Ce încerci să spui?

— Că toţi trebuie să aştepte înainte de-a face ceva foarte prostesc.

— Cum ar fi?

— Ştii că în Anglia sunt unii care vor o demonstraţie de forţă. Eu mai ştiu şi că NATO ia în considerare o acţiune militară proprie. Vreau ca toţi din sala aia să facă uz de influenţa pe care-o au. Vreau să folosească toate mijloacele pe care le au la dispoziţie ca să se asigure că nu se va întâmpla aşa ceva.

— De ce?

— Ştii bine de ce! Acest al doilea robot e probabil şi mai puternic decât Themis. E greu de crezut că forţele terestre britanice ar fi în stare măcar să-l zgârie. Şi asta-i Londra. Într-un mediu urban, pur şi simplu nu ai cum să concentrezi suficientă putere de foc într-un asalt terestru. Un atac aerian total are mai mult potenţial, dar ar fi necesară o acţiune comună a celor mai puternice forţe aeriene ale noastre. Şi am distruge complet centrul Londrei. Dacă aşa nu doborâm robotul, opţiunea cea mai bună, şi ultima, ar fi o bombă nucleară de mare putere, deşi asta ar însemna strămutarea după aceea a întregii populaţii a Angliei. Ţi-e destul de clar?

— Dacă asta vrei să le rămână în cap, atunci trebuie să spui exact aşa, cu cuvintele astea. Fă-i să înţeleagă că, dacă ei atacă, nu există „scenariul cel mai favorabil” şi că nu pot scăpa cu o cacealma.

— Nu crezi că-i un pic cam dur? Ai vrut ceva profund şi însufleţitor.

— Începi cu ceva profund şi însufleţitor, astfel încât, peste douăzeci de ani, oamenii să poată face pe deştepţii citându-te la cină. Dacă-i ceva ce vrei să înţeleagă lumea azi, spune-o ca şi cum te-ai adresa nepoţilor tăi. Jumătate din cei aflaţi în sala aia te vor asculta printr-un interpret şi majoritatea au puterea de concentrare a unui copil de cinci ani. Când vor ieşi din sală, ei vor suna acasă. Probabil că vor discuta cu miniştrii Apărării, cu cei mai importanţi generali, cu şefii de stat-major, oameni care au la dispoziţie o armată şi abia aşteaptă s-o folosească. Tu le ceri să aibă mai multă încredere într-un grup de savanţi decât în consilierii lor militari. Asigură-te că motivul nu se pierde prin

traducere.

— Mai am un paragraf care mă face să par destul de inteligent.

— Să-l auzim.

— Aici nu ne confruntăm cu o problemă a Londrei. Nu-i o problemă britanică sau europeană. Cu siguranţă nu-i o problemă a NATO. Aici ne confruntăm cu o problemă a Pământului. E o problemă pentru toţi, pentru toate naţiunile reprezentate în sală, şi trebuie să găsim împreună o soluţie. Această instituţie a fost fondată după cel mai devastator război din istoria omenirii, ca să promoveze pacea, permiţând naţiunilor să-şi rezolve disputele aici, în această sală, şi nu pe câmpul de luptă. A fost creată şi pentru a ne permite să punem în comun cunoştinţele şi resursele şi să obţinem rezultate măreţe pe care niciunul dintre noi nu poate visa să le obţină pe cont propriu. Astăzi avem ocazia să facem ambele: să prevenim un război la un nivel pe care nu ni l-am imaginat niciodată şi să ducem omenirea către o frontieră cu totul nouă. Dacă a existat vreodată un moment al Naţiunilor Unite, acesta este. Dacă a existat vreodată un motiv pentru existenţa CAT, atunci acesta este.

— Asta pune-o la final, pentru când deja nu mai sunt atenţi. Deocamdată, trebuie să vorbeşti despre cariera ta militară, ca să poată stabili o relaţie personală cu tine.

— Zic pe undeva câteva vorbe… Aici… Ştiu că mulţi dintre voi aveţi îndoieli. Decizia de înfiinţare a CAT n-a fost unanimă. De ce să aveţi încredere în CAT şi nu în propriile voastre armate? Aceasta este probabil singura întrebare la care pot să răspund astăzi. Sunt militar de carieră de peste patruzeci de ani. Pot să vă spun ceva: militarii au nevoie de informaţii…

— Trebuie să spui mai mult de-atât. Spune-le în câte războaie ai fost, câţi oameni ai omorât. Fă-i să vadă sângele. Fă-i să se gândească la tine ca la un susţinător al acţiunii armate, care ar arunca o bombă peste Londra la primul pretext. Abia atunci te vor crede când le spui că n-ar trebui s-o facă.

— Ce pot să spun? Sunt general de brigadă în armata sud-africană şi comandantul unei forţe militare ONU. În Africa de Sud, am condus Formaţiunea de blindate a Armatei, ceea ce defineşte într-un mod mai greu de pronunţat o mulţime de tancuri. Am luptat într-o unitate segregată în timpul Războaielor de frontieră[5], am luat parte la operaţiuni de menţinere a păcii în Sudan, am condus forţele Brigăzii de intervenţie ONU în Republica Democratică Congo. Am fost toată viaţa într-o armată sau alta…

— Perfect.

— …şi pot să vă spun ceva: militarii – oamenii ca mine – au nevoie de informaţii ca să fie utili. Trebuie să ştim ce se întâmplă. Fără informaţii, credeţi-mă pe cuvânt, nu vreţi să vă puneţi soarta în mâna armatei. *Noi nu improvizăm.* Suntem ca un elefant într-un magazin de bibelouri, putem produce un dezastru, dacă ne puneţi să ne învârtim în jurul cozii.

Sunt şi comandantul Corpului de Apărare Terestră, practic o forţă armată cu o singură armă enormă. În calitate de comandant, am în subordine doi soldaţi. De fapt, un singur soldat. Celălalt este în realitate un consultant canadian. Pentru mine mai lucrează şi 68 de savanţi. N-au folosit chiar denumirea asta când mi-au oferit jobul, pentru că ştiau că nu-mi plac savanţii. Sunt ca nişte copii: vor mereu să ştie totul, pun prea multe întrebări şi niciodată nu îndeplinesc întocmai ordinele.

Oameni buni, ăsta-i CAT. Un robot mare, un soldat, un lingvist şi o mulţime de copii neascultători. Iar acum avem nevoie, lumea are nevoie, de ei, de copiii mei insubordonaţi. Ei ştiu despre tehnologia extraterestră mai mult decât oricine de pe Pământ şi află tot mai multe în fiecare zi. Asta fac ei, află lucruri, în permanenţă. Revendică teritoriu pentru insuliţa noastră de cunoaştere, astfel încât noi să avem loc să răsuflăm.

— Mişcător.

— Mi-am adus aminte de discursul pe care mi l-ai ţinut tu când ai încercat să-mi vinzi prima dată jobul ăsta.

— Ai refuzat.

— Am refuzat, dar a fost un discurs bun. După aia, mai am câteva paragrafe despre ce ştim şi mai ales despre ce nu ştim.

— Ce *anume* ştim?

— Nu mare lucru. Fii atent.

Am avut la dispoziţie doar câteva ore ca să analizăm datele disponibile, iar oamenii noştri încă n-au fost la faţa locului, aşa că ştim doar atât: Robotul din Londra este cu circa trei metri mai înalt decât Themis şi cu vreo zece la sută mai masiv. Îi spunem Cronos. Asta-i tot. Restul sunt supoziţii.

Este posibil ca în interiorul lui să nu se afle nimeni. S-ar putea să fie controlat de la distanţă, s-ar putea chiar să nu fie robot; n-a făcut nicio mişcare de când a ajuns aici. Considerăm că este mai degrabă improbabil, dar nu excludem a priori această ipoteză. Este posibil ca în interior să se afle oameni. Ceea ce ar însemna că undeva a mai fost îngropat un alt robot, care a fost descoperit de una dintre naţiunile reprezentate astăzi aici. Şi asta pare improbabil, însă nu imposibil.

Ţinând cont de ceea ce ştim despre Themis, scenariul cel mai probabil este că la bordul lui Cronos se află doi sau mai mulţi piloţi extratereştri şi, întrucât seamănă al naibii de mult cu Themis, ipoteza noastră de lucru din acest moment este că a fost construit de aceeaşi rasă. Asta nu înseamnă neapărat că avem de-a face cu cei care au construit-o pe Themis. Ei au lăsat un robot gigantic pe Pământ, deci pare rezonabil să fi făcut la fel şi pe altă planetă locuită şi s-ar putea ca aceia să fie vizitatorii noştri. Cum am spus, nu ştim mare lucru.

Presupunând că avem de-a face într-adevăr cu extratereştri, ei ar putea fi binevoitori. N-au apărut atacând în forţă – de obicei, ăsta-i un semn bun iar actuala teorie despre Themis este că a fost lăsată aici ca să ne putem apăra. La fel de bine însă intenţiile lor ar putea fi ostile. Ar fi neobişnuit ca un inamic să ne lase atât de mult timp pentru pregătire, dar apariţia sa poate fi preludiul unei invazii sau al unui atac total. O altă explicaţie foarte raţională, cea spre care înclinăm, este că ei încă încearcă să ne înţeleagă. N-aveau cum să ştie dacă vrem să le facem rău sau cum vom reacţiona în prezenţa lor.

Dar ajunge cu speculaţiile. În acest moment, nu vă pot oferi decât o mulţime de „dacă” şi de „poate”. Mi s-a cerut să vin aici ca să fac o recomandare. Deocamdată, e una foarte simplă: trimiteţi-o pe Themis în Anglia, ceea ce va dura şapte-opt zile. Lăsaţi-i pe puştii mei să-şi mai vadă de treabă încă o săptămână şi ne întrunim după aceea. Între timp, o să vă cer, o să vă implor pe toţi să daţi dovadă de reţinere şi să lăsaţi procesul să continue nestingherit. Nu este momentul pentru acţiuni impulsive, indiferent cât de tentante ar putea fi.

Asta e. Ăsta-i discursul meu. E destul de lung?

— Merge foarte bine.

— Bineînţeles, nu mi-a fost de ajutor că a trebuit să scriu unul complet nou pentru presă după ce Rose a luat-o razna.

— Ce-a făcut?

— N-ai văzut? S-a dus la televiziuni şi a declarat întregii lumi că n-ar trebui să ne implicăm.

— Cine să nu se implice?

— CAT. A zis că ar fi cea mai mare greşeală s-o trimitem pe Themis. Ştiu că-ţi place de Rose, dar să ştii că nu gândeşte limpede în ultima vreme. Fata asta-i într-o stare foarte precară.

— A trecut prin nişte… evenimente tulburătoare.

— Asta am înţeles. N-am înţeles însă de ce ai pus-o pe ea să conducă proiectul. Putea să facă parte din echipă fără s-o şi conducă. Nu mă simpatizează pentru că sunt un militar mare şi rău, însă ce face ea chiar nu-i de ajutor. Singura cale să mai câştig ceva timp e s-o

trimit pe Themis acolo. Altfel, până dimineaţă în Regent's Park vor fi trupe şi ştim amândoi cum se va termina.

— Ia s-auzim.

— Ce?

— Ce ai pregătit pentru presă.

— Bine. Poate c-aţi auzit-o pe directoarea diviziei noastre ştiinţifice, doctor Rose Franklin, vorbind presei azi-dimineaţă. A avut multe de spus, dar, ca să facem un rezumat, doctor Franklin crede că n-ar trebui să facem nimic, să nu trimitem pe nimeni, nici chiar CAT, şi să sperăm că robotul va pleca de bunăvoie. Doctor Franklin e un om de ştiinţă strălucit şi cu siguranţă are dreptul să-şi exprime opinia, chiar dacă nu vorbeşte în numele CAT. Aşa cum poate că ştiţi, ea a fost aproape ucisă într-un accident în care a fost implicată Themis în Colorado şi cred că de aceea a devenit inutil de prudentă. Deşi nu sunt de acord cu concluzia ei, doctor Franklin n-a spus doar că „nu trebuie să trimitem CAT". Azi-dimineaţă ea a spus câteva lucruri importante.

Suntem pe punctul de a stabili primul contact cu o specie extraterestră. Indiferent cum se va derula situaţia, va fi un moment decisiv în istoria omenirii. Toţi ar trebui să ne oprim pentru o clipă şi să înţelegem că evenimentele acestea sunt semnificative şi încărcate de consecinţe.

Ţinând cont de toate astea, doctor Franklin este de părere că trimiterea unei divizii blindate şi a câtorva mii de soldaţi înarmaţi nu este probabil modul ideal prin care să laşi o primă impresie bună. Mi se pare greu să o contrazic.

Doctor Franklin a sugerat că trimiterea lui Themis la Londra ar însemna o greşeală încă şi mai mare. Tancurile şi infanteriştii ar putea fi percepuţi ca un semn de agresiune, dar cel mai probabil n-ar reprezenta o ameninţare serioasă pentru Cronos, dacă acesta seamănă cât de cât cu robotul nostru. Pe de altă parte, Themis ar putea fi o provocare pe măsură. Cred că, dacă arătarea unei figuri familiare extratereştrilor ar fi o modalitate potrivită de a începe un dialog, există totuşi motive pentru care n-ar fi o idee chiar bună să trimitem singurul obiect de pe Pământ care le-ar putea face rău necunoscuţilor aceştia.

— Concis. Ferm, totuşi încurajator. Îmi place. Ia-ţi haina. E timpul să mergem.

— Îţi aduci aminte ce mi-ai spus a doua oară ca să mă faci să accept jobul?

— Da, îmi aduc aminte.

— Ai zis: „Ţi-am găsit o funcţie militară unde n-o să mai fii nevoit

niciodată să omori pe cineva”.

— Ştiu. Şi tot mai am de gând să mă ţin de cuvânt.

FIŞIERUL NR. 1416

Convorbire cu căpitanul Kara Resnik,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Undeva în Atlantic

— Bună dimineaţa, domnişoară Resnik. Sper că nu te-am trezit.

— Fir-ar să fie! Nu. Tocmai am ieşit de la duş. Dădeam ture pe puntea superioară. De ce mi se pare că n-am mai vorbit de un deceniu?

— Au trecut opt ani de la ultima noastră discuţie. Poţi vorbi?

— Adică dacă m-aude cineva? Mă-ndoiesc, Vincent încă mai doarme în cuşeta lui.

— De fapt voiam să ştiu dacă eşti ocupată.

— Mi-a lipsit.

— Ce?

— Asta!

— …

— Nu, nu sunt ocupată. Am timp să stăm de vorbă.

— Unde eşti?

— În mijlocul Atlanticului, dar asta ştii deja.

— Întrebam unde eşti pe navă.

— În cabina noastră. Avem o mică… E ca un apartament foarte-foarte mic. Avem o canapea, un televizor, o chicinetă.

— Mă bucur să aud că sunteţi instalaţi confortabil. Am cerut nişte dotări suplimentare când ONU a achiziţionat nava. Ştiu cât de tare îţi displăcea cea dinainte.

— A, diferenţa e ca de la cer la pământ, domnule! Nava cu care mergeam înainte transporta cereale, eram ca nişte pasageri clandestini. Asta a fost refăcută doar pentru noi. Nu face nimic altceva. Tot mai dormim în cuşete, deşi nu prea ştiu de ce. Tu ce-ai mai făcut? Pun pariu că te plictiseşti de moarte fără noi.

— Chiar dacă nu-ţi vine să crezi, pe lumea asta există şi lucruri ce nu se învârt în jurul tău. Nu multe, totuşi destule ca să mă ţină suficient de ocupat.

— Întrebam doar cum ţi-a mers. N-am mau vorbit cu tine de opt

ani!

— Întrebai despre viaţa mea personală?

— Dumnezeule, ce mi-ai lipsit! Totuşi, de ce a durat aşa mult? Ştiu c-ai vorbit de multe ori cu doctor Franklin.

— Tu şi domnul Couture păreaţi bine. N-am considerat că era necesar.

— Puteai să fi spus „Salut”!

— Statul la palavre necesită o oarecare formă de reciprocitate, pe care eu n-o pot oferi. Însă, cum am zis, am solicitat nişte amenajări când ONU v-a cumpărat nava.

— Adică te-ai gândit la mine… o dată. Acum nişte ani.

— Exact. Cum mi-ai zis în Puerto Rico? Sentimental pe dinăuntru? Ce mai face doctor Franklin?

— Păi, doar ştii, că ai vorbit cu ea. E ceva mai mohorâtă ca înainte. M-am gândit c-o să-i treacă după o vreme, dar sunt aproape zece ani, aşa încât cred că asta-i noua ei personalitate. Totuşi, noi două tot nenţelegem minunat, îi place şi de Vincent. De restul lumii, nu prea tare.

— A trecut printr-o traumă. Era de aşteptat.

— Vrei să spui c-a murit. Ştiu; eram acolo. Eu am ucis-o. După aia s-a întors, cu patru ani mai tânără. Nu mi-a spus niciodată cum s-a întors. Ea ştie?

— Nu ştie.

— Tu ştii?

— Nu ştiu.

— Nu mi-ai fi spus nici dacă ai fi ştiut.

— Probabil că nu, dar chiar nu ştiu. Şi, ca să fim riguroşi, îi lipsesc doar trei ani din viaţă. A fost moartă în al patrulea an.

— Adu-mi aminte să nu apelez niciodată la tine pentru încurajări. Nu mă mir că are dificultăţi. Am şi eu, iar eu n-am murit şi-am înviat. Înainte ca ea să moară, Vincent şi cu mine stăteam zilnic cu ea orentregi. Cu cine am petrecut de fapt tot timpul ăla?

— Cu doctor Rose Franklin.

— Păi, Rose Franklin aia a murit. Rose Franklin cu care stăm acum nu-şi aduce aminte nimic din toate alea.

— Îmi dau seama cât este de derutantă situaţia. Şi eu sunt la fel de dezorientat ca voi. Voi da răspunsuri când le voi avea. Pot

să mă interesez de situaţia relaţiei tale cu domnul Couture?

— Ne-ai urmărit în ultimii ani?

— Din câte ştiu eu, nici tu, nici domnul Couture nu sunteţi sub supraveghere.

— Ce drăguţ! Voiam să zic la televizor. Ştii măcar ce-am făcut? N-ai glumit când ai zis vor fi mai mult parade şi şedinţe foto. Stăm câteva ore pe zi în laborator, încercând s-aflăm mai multe despre Themis. Înseamnă 10-15 ore pe săptămână, cel mult, şi asta când suntem la New York. Când suntem în turneu, nu facem niciun fel de cercetare. Restul timpului e cum ai zis tu c-o să fie. Nu-s multe parade – logistica i-o nebunie întreagă, pe ce pune piciorul Themis se face praf, chiar şi drumurile. Puţine oraşe sunt dispuse să-şi asume cheltuielile şi securitatea… dar cu siguranţă facem o mulţime de poze. Articole de interes uman, în principal. Vizităm şcoli şi spitale; spitalele pentru copii sunt cele mai bune. Vincent se descurcă minunat cu copiii. Face chestia aia cu genunchiul şi asta ajută, însă chiar se descurcă foarte bine cu ei. Suntem un număr de circ.

— Probabil că deteşti fiecare clipă.

— Aşa ai zice, este? Dar nu-i adevărat. E o rutină plăcută. Mâncăm bine, camerele de hotel sunt grozave. Jenny are grijă de noi.

— Cine-i Jenny?

— Managerul de turneu. Se ocupă de rezervări şi de solicitările speciale. Cum am zis, suntem un spectacol. Când am început, mă gândeam c-o să renunţ după o lună, dar îmi place. Deşi mă descurc mizerabil. Trebuie să-mi înregistreze în avans interviurile sau să aibă pe cineva pregătit să pună bipuri peste jumătate din cuvintele mele. Acum Vincent se ocupă de vorbit în cea mai mare parte. Nu mă descurc foarte bine nici cu copiii. Ei n-au simţul ironiei. Odată am făcut să plângă o fetiţă bolnavă. Cred că avea leucemie şi am făcut-o să plângă.

— Nu reuşesc să-nţeleg ce ţi se pare plăcut.

— Partea de PR e neplăcută. Dacă ar fi fost doar ea, aş fi fost… Dar e vorba de restul. Lucrăm numai câteva ore pe zi. Jenny crede că ne suprasolicită, însă nu ştie că la Denver făceam schimburi de câte 16 ore. Cum să zic? Călătorim împreună. Avem o mulţime de timp pentru noi. Deocamdată n-am încercat să ne ucidem unul pe celălalt. Nu ştiu. Pare…

— Normal?

— Mda. Aşa.

— Ai reuşit în tot timpul ăsta să-l împiedici pe domnul Couture să te ceară de soţie?

— Cred că da. Ca să fiu sinceră, în ultimii doi ani n-am mai încercat cu adevărat.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Ah, nu m-am răzgândit. Doar că nu mai simt nevoia. Cred c-a renunţat la mine.

— Asta te deranjează?

— Un pic, poate. Cred că o parte din mine spera *c-o să mă răzgândesc*. Ştiu ce mult contează pentru el. Trebuie să fie cu cineva care-şi doreşte copii la fel de mult ca el. Cred că-n cele din urmă şi-a dat seama că nu-s eu aia. Oricum, acum nu mai are importanţă.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu. Ne ducem să înfruntăm robotul ăla extraterestru. Ne-am… întors. M-am întors. Oricum, asta-i senzaţia. Sunt o persoană îngrozitoare dacă simt asta?

— Cel mai probabil, vă îndreptaţi spre o moarte rapidă, cauzată de un inamic superior, iar asta te bucură cumva. Îngrozitor nu este primul cuvânt care-mi vine în minte.

— Poate că nu mă bucură, ci mai degrabă mă face să mă simt… vie. Mă simt eu însămi, cum nu m-am mai simţit de mult, asta-ncerc să spun. Poate că normalitatea nu-i de mine. Poate că-ncercam să fiu ceva ce nu sunt în realitate.

— Nu vreau să-ţi pun beţe în roate în periplul tău de autocunoaştere, dar sunt destul de sigur că există moduri de a fi tu însăţi care să nu necesite o criză globală. Ai luat în calcul ideea că s-ar putea să fii pur şi simplu înspăimântată de perspectiva unei familii?

— Hmmm. Stai să mă gândesc… Nu. N-am luat-o în calcul. Dar ajunge cât am vorbit despre mine. Hai să vorbim despre tine… Buuun! Ia zi, poţi să-mi spui ceva nou despre băiatul ăla extraterestru? Doctor Franklin ne-a zis că-i mai mare decât fata noastră, dar cam asta este tot ce ştim.

— Tocmai am ieşit de la o informare CAT. Doctor Franklin şi echipa ei încă mai strâng date. Nu-i nimic nou de anunţat.

— S-a mişcat?

— Nu. Şi emisia de lumină e stabilă. Nu pare să primească sau să emită semnale.

— Şi ce-ar trebui să facem noi? Doar să mergem până la el şi să-i strângem mâna aia uriaşă de extraterestru?

— S-ar putea să nu fie nevoie de mai mult. Deocamdată o să debarcaţi în London Gateway Port şi faceţi joncţiunea pe terenul din spate. Acolo o să aşteptaţi instrucţiuni. Să sperăm că până atunci vom afla mai multe. N-aş vrea să par pesimist, dar vreau să ştiu mai multe despre nivelul vostru de pregătire de luptă în cazul unui conflict. Doctor Franklin îmi spune că aţi descoperit cum să declanşaţi o descărcare de energie şi s-o direcţionaţi, da?

— Da, ştiam deja că putem declanşa descărcarea. Aşa am distrus laboratorul din Denver. Trebuia doar să ne dăm seama peste ce butoane a căzut Vincent. Restul am descoperit întâmplător. S-a dovedit că, dacă eliberezi impulsul cu sabia pornită, energia pleacă din ea. Cu cât sabia e mai mare, cu atât raza e mai concentrată. La New York, ne antrenăm pe plajele de lângă New Rochelle şi tragem în apă. Explozia face o gaură cam de dimensiunile unui cvartal, care se umple apoi la loc. E cool de tot. Am încercat şi pe ceva solid şi-am distrus o stâncă destul de mare. Nu pot să-ţi spun dacă arma noastră va funcţiona împotriva robotului, dar va şterge de pe faţa pământului orice e de pe lumea asta.

Ştii că doctor Franklin consideră că-i o idee proastă să mergem la Londra.

— Ştiu.

— Păi… ce-a zis ea are mai multă noimă decât orice am auzit până acum. Noi presupunem că omenirea trebuia s-o găsească pe Themis, dar să zicem că nu-i aşa. Să zicem că extratereştrii au venit s-o ia înapoi, sau s-o distrugă… mă rog. Mai precis, nu poţi pune în faţa robotului ăluia nimic care să reprezinte o ameninţare serioasă pentru el, poate cu excepţia noastră. Chiar vrem să realizăm primul contact cu o specie extraterestră trimiţând singurul nostru obiect – şi nici măcar nu-i al nostru – pe care-l poate vedea drept o ameninţare? Întreb şi eu… Eu sunt soldat, aşa că, dac-o să mă pună să mă duc în spatele lui şi să-i dau un şut în fund, o s-o fac. Dar dac-am putea evita toată partea în care Vincent şi cu mine murim… să ştii c-ar fi bine.

— Sunt de acord. Ce trebuie să înţelegi tu este că autorităţile nu vor mai lăsa mult robotul extraterestru să stea în mijlocul celui mai populat oraş din Marea Britanie, fără să facă nimic. La un moment dat, natura umană va prelua controlul şi ei vor trimite ceva. Dacă acel ceva nu este Themis – care, apropo, este şi singurul obiect care i-ar putea părea familiar noului robot –, vor fi forţele armate ale Majestăţii Sale. Dacă ar trebui să aleg între cele două, mai degrabă v-aş trimite pe voi.

— N-avem nimic altceva care să n-aibă montate arme şi pe care să-l putem trimite acolo? Ceva drăguţ şi pufos. Trimite-l pe Barney[6] sau nişte pisoi. Ai văzut *Întâlnire de gradul trei?* Putem să-i cântăm la claviatură, să facem un spectacol de lumini, să-i învăţăm pe băieţii ăştia un limbaj al semnelor.

— Guvernul britanic ţi-a luat-o înainte la capitolul ăsta, deşi ideile voastre sunt remarcabil de asemănătoare. Au iniţiat un protocol pentru primul contact – aşa-l numesc ei.

— Să te-ntreb despre ce-i vorba?

— Au instalat în parc monitoare şi afişează imagini cu monumente, specii de animale, oraşe, nişte clipuri din filme vechi. Difuzează, printr-un sistem audio, muzică din anii 1950 şi 1960.

— De ce chestii vechi? Care-i problema cu muzica nouă?

— Cred că la bază există premisa că orice semnal care-a ajuns destul de departe ca să fie receptat de o specie extraterestră a părăsit Pământul cu multă vreme în urmă.

— Ca să nu fie dezamăgiţi dac-au venit până aici pentru Elvis?

— Scopul este într-adevăr crearea unei anumite familiarităţi. Pare puţin improvizat, dar trebuie să înţelegi că savanţii credeau că descoperirea vieţii extraterestre va însemna microbi sau un semnal radio regulat, nimic din chestiile cu care ne confruntăm azi. Înţeleg cât de inutile par toate astea, dar măcar nu ne obstrucţionează eforturile şi lasă impresia că guvernul face *ceva.*

— Şi care ar putea fi cel mai fericit rezultat? Le place spectacolul de lumini al britanicilor, ies din robot şi rămân la cină?

— Cred că, în taină sau nu, toată lumea speră că va pleca pur şi simplu. Dacă nu pleacă, atunci sperăm că ei vor fi cei care vor iniţia dialogul şi vor stabili termenii descoperirii reciproce. Ţinând cont de superioritatea lor tehnologică evidentă, pare să fie planul cel mai logic şi sigur.

— De ce să fi venit până aici doar ca să plece după câteva zile?

— Ca fapt divers, probabil că noi aşa am face. Cel puţin, asta am fi făcut acum jumătate de secol. S-ar putea să fie o legendă urbană, însă mi s-a spus că în anii 1950 armata americană a început să se gândească la ce-ar face dacă ar întâlni viaţă extraterestră conştientă. A elaborat o procedură în şapte paşi, începând cu supravegherea la distanţă. Apoi am fi vizitat în secret planeta extraterestră şi, dacă am fi considerat că

armamentul şi tehnologia noastră erau mai avansate decât ale extratereştrilor, am fi început o serie de asolizări de scurtă durată, în cursul cărora am fi colectat mostre de floră şi faună, eventual răpind şi un extraterestru sau doi. După aceea, ne-am fi dezvăluit prezenţa unui număr cât mai mare de extratereştri şi, dacă am fi fost mulţumiţi de reacţia lor, am fi realizat contactul.

— Şi dacă am fi considerat că extratereştrii ne erau superiori? Care era planul?

— Să ne rugăm să nu ne considere hrană.

FIŞIERUL NR. 1422

Înregistrare de jurnal personal –
dr. Rose Franklin, directorul Diviziei ştiinţifice,
Corpul de Apărare Terestră

De asta mi-era teamă. De-asta îmi doream ca noi… eu… să n-o fi găsit-o niciodată pe Themis. Ei au venit. Acum, familia ei e aici. Poate că au venit s-o ia acasă. Aş vrea să fie aşa. Aş vrea să mă ia şi pe mine cu ei. Să lase lumea asta aşa cum ar trebui să fie. Chiar dacă eu rămân, sper să plece pur şi simplu, pentru că, orice ar alege să facă, noi nu putem face nimic să-i oprim.

Robotul acela – i-am spus Cronos – poate fi cu şase mii de ani mai avansat decât Themis. Presupunând că societăţile noastre au urmat căi similare de evoluţie, capacităţile lor tehnologice ar fi crescut exponenţial. În ultimul secol noi am inventat mai multe lucruri decât în mileniul anterior şi probabil că vom inventa şi mai multe în deceniul următor. La un moment dat tehnologia ar putea ajunge într-o zonă de platou şi ar putea evolua mai lent în continuare, dar nu pot nici măcar să-mi imaginez ce ar însemna şase mii de ani de progres tehnologic pentru nişte fiinţe atât de avansate. Vreau să zic, la propriu: nu-mi pot imagina. Să spui că Themis ar putea fi învechită e un eufemism. S-ar putea să fie echivalentul unei jucării de lemn în comparaţie cu robotul din Londra. Aş vrea s-o ţin cât mai departe de locul ăla, cât de mult pot. Din nefericire, s-ar putea să nu însemne prea mult. Am sugerat să evacuăm zona şi să aşteptăm şase luni înainte să încercăm orice. Dacă extratereştrii ăştia vor să realizeze contactul, să-i lăsăm pe ei s-o facă. Mai important, să nu-i obligăm s-o facă, dacă nu acesta e motivul pentru care ei se află aici. Eugene – m-ar ucide dacă m-ar auzi că-i folosesc prenumele – mi-a explicat foarte clar că guvernul britanic n-are atâta răbdare. Îmi place de Eugene. E un general de şaizeci de ani foarte plin de sine, cu toată receptivitatea pe care o poţi aştepta de la un general de şaizeci de ani foarte plin de sine. Însă Eugene detestă războiul. A văzut destulă moarte cât pentru o duzină de vieţi şi sunt convinsă că va face ce trebuie.

S-ar putea să fie într-adevăr necesar s-o trimitem pe Themis, dacă alternativa e armata. Poate că extratereştrii nu vorbesc niciuna dintre limbile noastre, dar sunt sigură că ştiu ce înseamnă zece mii de soldaţi înarmaţi. Dacă în raportul nostru există măcar o singură parte clară, aceea este secţiunea despre capacităţile defensive. Nu pot să pricep de ce ne-am gândi măcar să trimitem trupe, când tot ce putem spune cu un oarecare grad de certitudine este că armele noastre au un efect minor sau inexistent asupra robotului. Şi, întrucât Cronos ar trebui să fie probabil cel puţin la fel de puternic ca Themis, el poate distruge

orice armată în câteva secunde. De ce ar vrea cineva să se confrunte cu el? În cel mai bun caz, soldaţii ar fi ignoraţi, iar în cel mai rău caz, ar muri în mod complet lipsit de sens, înainte să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

Sunt totuşi curioasă cum a ajuns robotul la Londra. Martorii spun că nu s-a auzit niciun sunet. A apărut pur şi simplu, din senin. Noi căutăm deja de ani de zile un sistem de propulsie, în parte pentru că Alyssa a crezut că s-ar putea să existe aşa ceva, dar în principal pentru că ar fi foarte avantajos. Am presupus totdeauna că exact asta ar fi, un sistem de propulsie, vreun fel de jet pack care s-o ajute pe Themis să zboare. N-am găsit nimic, aşa că am căutat comenzi care să semene cu mişcările sus-jos, răsucirea sau înclinarea longitudinală, sperând că o să-i iasă flăcări din tălpi. Dar dacă nu-i propulsie? Dacă Themis este într-adevăr capabilă să călătorească pe distanţe mari, poate că-i în stare s-o facă exact la fel cum a ajuns robotul ăla la Londra. Dacă se poate „teleporta" unde vrea ea să meargă, comenzile ar putea arăta complet diferit. Poate că n-ar trebui decât introdus un set de coordonate şi apăsat pe un buton. Bineînţeles, habar n-am cum ar putea funcţiona un astfel de sistem de coordonate, dar sunt sigură că Vincent va fi entuziasmat să încerce să-l desluşească dacă are ocazia.

Nu cred că Vincent şi Kara vor rezista mult împotriva lui Cronos şi, dacă Themis e distrusă, cu siguranţă va fi începutul sfârşitului pentru noi toţi.

Sper sincer că n-am dreptate. Sper că în robot se va deschide o trapă prin care vor ieşi nişte extratereştri veseli şi cu picioare ciudate, care să nu vrea decât să îmbrăţişeze pe toată lumea.

Toţi din CAT sunt atât de entuziaşti faţă de primul contact, încât fac tot ce pot ca să-mi ascund pesimismul. Deja ei îşi închipuie că sunt în pragul depresiei; vor începe să-mi dea medicamente, dacă le spun cum mă simt în realitate.

Dar nu pot scăpa de senzaţia că se va întâmpla ceva îngrozitor.

Cine ştie? Poate că am nevoie disperată de tratament. De obicei nu-i semn de sănătate mintală să crezi că eşti singura persoană cu capul pe umeri. Semne de tulburare de stres posttraumatic. La asta au zis că trebuie să fiu atentă. Aş vrea eu. Că poate fi tratată. Mă tem că nu există decât un singur leac pentru ce am eu.

FIŞIERUL NR. 1427

Dezbateri în Camera Comunelor,
parlamentul Regatului Unit al Marii Britanii

Miercuri, 6 decembrie
Camera s-a întrunit la ora 11.30

RUGĂCIUNI
[Preşedintele îşi ocupă locul]
Chestiuni de procedură

6 dec: Coloana 1325

Daniel Stewart (Rutland and Melton) (LD)[7]: În legătură cu o chestiune de procedură, domnule preşedinte. Luni, în întrebările adresate prim-ministrului cu privire la reacţia pe plan intern la ocuparea Regent's Park de către extratereştri, am descris în termeni foarte nefavorabili o anumită oficialitate londoneză şi am făcut remarci incriminatoare ce au mers mult mai departe decât intenţionam. Această oficialitate municipală şi prietenul meu onorabilul parlamentar pentru circumscripţia Ealing, Southall (Sir Charles Duncan), în circumscripţia căruia locuieşte dânsul, au cerut cu insistenţă o retractare. Este evident că, în încercarea de a-mi transmite îngrijorarea şi preocuparea, am folosit un limbaj nelalocul său şi nepotrivit. Doresc să ofer scuze şi să retractez public acele remarci.

Preşedintele: Îi mulţumesc onorabilului parlamentar pentru această dovadă de politeţe. Camera se declară satisfăcută.

Sir Charles Duncan (Ealing, Southall) (Lab)[8]: În continuarea acestei chestiuni de procedură, domnule preşedinte. Şi eu îi sunt recunoscător onorabilului parlamentar de Rutland and Melton (Daniel Stewart) pentru retractarea sa generoasă.

Preşedintele: Reputaţia este restabilită.

6 dec.: Coloana 1326

Sir Robert Johnson (North East Hertfordshire) (Con)[9]: În legătură cu o chestiune de procedură, domnule preşedinte. Vă cer îndrumarea. Ieri, la coloana 654 în Hansard[10], am intervenit pe lângă secretarul de stat pentru Apărare (Alex Dunne), pentru a-i cere să ne confirme poziţia NATO privind situaţia noastră dificilă din Londra. Ne-a asigurat că NATO ne susţine politica de neintervenţie. Totuşi, în aceeaşi după-amiază, la Paris, omologul său francez, ministrul Poupart, a spus:

„Si Londres ne tient pas tête à cet envahisseur, la France, l'OTAN, ou le monde devra s'en charger".

În traducere liberă: „Dacă Londra nu face nimic pentru a înfrunta

acest invadator, Franţa, NATO sau lumea întreagă o va face". Ar vrea secretarul Apărării să-şi amendeze răspunsul anterior pentru clarificare?

Preşedintele: Îi sunt recunoscător onorabilului şi eruditului domn pentru traducere şi sunt în egală măsură impresionat de felul cum stăpâneşte *la langue de Molière.* Sunt sigur că onorabilul şi eruditul domn se gândeşte la binele acestei naţiuni, dar am fost întrebat dacă secretarul Apărării ar dori să-şi amendeze răspunsul pe baza comentariilor ministrului francez. Deşi ar fi o dovadă de aroganţă din partea mea să vorbesc în locul secretarului, pot spune, cu oarecare certitudine, că ministrul Poupart nu vorbeşte în numele Organizaţiei Tratatului Nord-Atlantic şi, cu şi mai multă încredere, pot spune că nu deţine nicio calitate oficială ca reprezentant al lumii. În ceea ce priveşte Franţa, *le premier ministre* – traducere liberă: prim-ministrul – a spus azi-dimineaţă că declaraţia ministrului Poupart a fost o figură de stil, cu scopul de a face cunoscută frământarea sa, iar guvernul francez respectă suveranitatea Marii Britanii în această chestiune. Aşadar, secretarul Apărării nu are motive să-şi amendeze răspunsul, întrucât situaţia pare să fie perfect clară. Propun să trecem la problemele în discuţie.

12.14 p.m.
Activitatea Camerei (Azi)

6 dec.: Coloana 1327
Evacuarea şi securitatea Londrei
Moţiune pentru autorizarea propunerii unei legi (Regulament de procedură nr. 23)

Deborah Horsbrugh (Lewisham Deptford) (Con): Cer permisiunea să înaintez moţiunea,

Să se acorde permisiunea pentru depunerea unui proiect de lege care îi cere secretarului de stat al Apărării să ordone evacuarea zonei din jurul Regent's Park şi să desfăşoare Regimentul Regal de Cavalerie[11].

Mâine comemorăm atacul japonez de la Pearl Harbor. Atacul a fost atât neprovocat, cât şi neanunţat, ceea ce l-a determinat pe preşedintele Roosevelt să proclame 7 decembrie „o dată care va rămâne în istorie drept o zi a infamiei".

Neanunţat. Rareori atacurile sunt însoţite de avertismente, deoarece agresorul doreşte să profite de elementul-surpriză.

În cazul Londrei nu va fi nicio surpriză. Obiectul cu care ne confruntăm astăzi, obiectul care stă la doar trei kilometri de această sală, n-a deschis focul din umbră. Nu s-a furişat pe lângă noi în toiul

nopţii. A apărut în mijlocul oraşului nostru în zori şi stă acolo de două zile, nemişcat şi arogant. Dacă ar fi să atace mâine Londra, probabil că ar fi cel mai semnalizat, cel mai limpede anunţat atac din istoria omenirii. Totuşi, suntem complet nepregătiţi pentru ceea ce ar putea urma. Până acum n-am făcut absolut nimic, n-am făcut niciun fel de pregătiri pentru un posibil atac. Londonezii care locuiesc la doar câteva străzi de intrus se află încă în casele lor, vulnerabili. Această clădire, acest palat, care s-a transformat în decurs de aproape o mie de ani din reşedinţă regală în sediul unei democraţii moderne, este lipsit de apărare. Dacă mâine am fi victimele unui atac, 7 decembrie va rămâne în istorie ca o zi a tâmpeniei, pentru că nu puteam fi avertizaţi mai mult de-atât.

6 dec.: Coloana 1328

Londonezii, în majoritatea lor, nu au plecat, aşa cum ar fi trebuit. Au rămas în parte din cauza neglijenţei noastre, dar în principal pentru că, de zece ani, au fost îndoctrinaţi de CAT, o organizaţie mai preocupată să-şi justifice propria existenţă decât să asigure securitatea celor pe care ar trebui să-i protejeze şi pe care i-a făcut să creadă că trăim într-un univers sigur şi paşnic, plin de fiinţe prietenoase. Acest guvern nu s-a mulţumit doar să închidă ochii în faţa acestei propagande, ci s-a implicat activ în diseminarea ei, a fost complice la formularea ei. Înaintez această lege pentru ca guvernul să poată face ceea ce trebuie. Să evacueze centrul Londrei. Să aducă Regimentul Regal de Cavalerie, pentru ca londonezii, oamenii cinstiţi din Regatul Unit, lumea şi extratereştrii care stau în mijlocul măreţului nostru oraş să ştie că suveranitatea noastră nu poate fi călcată în picioare fără consecinţe. Să transmită tuturor că încă mai suntem o naţiune măreaţă, o naţiune mândră. A nu face nimic este pur şi simplu ne-britanic.

12.37 p.m.

Philip Davies (Shipley) (Lab): Mă opun legii, fie şi numai pentru că onorabila parlamentară pentru circumscripţia Lewisham Deptford (Deborah Horsbrugh) o înaintează pe baza unor premise false. În primul rând, clădirea nu este lipsită de apărare, aşa cum nu este nici centrul Londrei. Pe străzi patrulează aproape şase mii de militari. Din câte ştiu eu, cazarma Combermere nu s-a mutat şi încă se află la mai puţin de patruzeci de kilometri de centrul Londrei. Regimentul Regal de Cavalerie este în stare de alertă şi se află la mai puţin de patruzeci de minute distanţă. În al doilea rând, nu pot să rămân tăcută când aud că londonezii sunt consideraţi neglijenţi pentru că nu-şi părăsesc locuinţele. Dacă nu mă înşel, onorabila parlamentară din Lewisham Deptford încă mai locuieşte în Londra, ceea ce înseamnă că domnia-sa este fie neglijentă, fie ipocrită. Voi… *[Întrerupere]*.

Preşedintele: Linişte. Voi… *[Întrerupere].* Cer să se facă linişte.

6 dec: Coloana 1328

Secretarul de stat al Apărării (Alex Dunne): Domnule preşedinte, dacă pot să adaug câteva cuvinte la cele spuse de stimata mea colegă, aş vrea să comentez această analogie ridicolă cu Pearl Harbor. Atacul acela a fost atât neprovocat, cât şi neanunţat. Ar fi frumos dacă onorabila parlamentară de Lewisham Deptford (Deborah Horsbrugh) şi-ar asculta propriile cuvinte. *Neprovocat* pare să fie cuvântul-cheie în fraza ei. Istoria ar privi foarte diferit un atac japonez dacă Flota Pacificului ar fi fost desfăşurată în apropierea Golfului Tokyo cu o zi înainte. Nu şovăi să-mi asum o acţiune, dar nici nu voi provoca, doar ca să las o impresie favorabilă, fiinţe despre care ştim puţine sau chiar nimic. Nu voi trimite soldaţi într-o misiune impresionantă ca să se opună unui inamic cu care nu pot lupta. Nu voi declanşa un război. *Asta* ar fi ne-britanic.

Moţiune înaintată (Regulament de procedură nr. 23) şi convenită.

Se dispune,

Ca Deborah Horsbrugh şi Harry Gilbert să prezinte Proiectul de lege.

În consecinţă, Deborah Horsbrugh a prezentat Proiectul de lege.

Proiectul citit în primă lectură; va fi citit în a doua lectură pe 12 decembrie şi tipărit (Legea 116).

Răspunsuri verbale la întrebările puse prim-ministrului –

6 dec.: Coloana 1329

Daniel Stewart (Rutland and Melton) (LD): *Sunday Telegraph* a realizat un sondaj la nivel naţional care arată că 62 la sută dintre britanici consideră că guvernul nu face destule. Doreşte prim-ministrul să ne spună ce intenţionează să facă pentru a alunga temerile populaţiei? Sau va declara acestei adunări că ignoră pur şi simplu două treimi din populaţia britanică?

Prim-ministrul (Frederick Canning): Acesta nu este un concurs de popularitate. Vine o vreme când e nevoie să facem ce trebuie, iar uneori asta poate însemna să avem răbdare. Trebuie să acceptăm realitatea situaţiei. O parte a acestei realităţi este că Regatul Unit face parte dintr-o organizaţie internaţională cunoscută drept Naţiunile Unite. Această organizaţie are o instituţie al cărei unic scop este să se ocupe de situaţii cum este aceasta. Avem o responsabilitate faţă de restul lumii, să nu ne implicăm în genul de acţiune pripită care ar periclita întreaga planetă. Fără doar şi poate, această situaţie priveşte pe toată lumea, nu doar populaţia Londrei. Ce facem noi aici şi acum va defini relaţia Pământului cu o întreagă civilizaţie. Privesc situaţia cu multă seriozitate şi n-o să pun în pericol populaţia, cedând

presiunii publice.

Daniel Stewart (Rutland and Melton) (LD): Aş vrea să-i reamintesc premierului că acest guvern supravieţuieşte datorită voturilor liberal-democraţilor. Ar fi imprudent pentru prim-ministrul unui guvern minoritar să nu ţină cont de preocuparea noastră dacă doreşte să rămână la guvernare. Prim-ministrul crede că poate ignora poporul britanic până la următoarele alegeri, dar nu ne poate ignora *pe noi,* pentru că atunci acele alegeri vor avea loc mult mai curând. Liberal-democraţii nu vor fi reduşi la tăcere. Eu unul mă voi gândi serios la aceste aspecte înainte să votez săptămâna viitoare.

FIŞIERUL NR. 1429

Convorbire cu domnul Burns,
ocupaţie necunoscută

Locaţie: Restaurantul chinezesc New Dynasty,
Dupont Circle, Washington, DC

— Salutări, domnule Burns. Mi-am permis să comand pentru tine.

— Ai luat orezul indonezian?

— Pui *Kung Pao*. La urma urmelor, au trecut nouă ani.

— Dar dacă eu am fost aici ieri? Să ştii că oamenii mănâncă şi când nu eşti tu în preajmă.

— Iartă-mă. N-am vrut să fiu impertinent. Cum n-am putut să dau de tine aproape un deceniu, am presupus că ai fost plecat. Am pus şi restaurantul sub supraveghere şi ştiu că n-ai mai mâncat aici de când ne-am întâlnit ultima dată.

— Nouă ani? Ar trebui să fiu flatat.

— Doar în timpul programului de lucru.

— Bineînţeles. N-aş vrea să facă nimeni ore suplimentare din cauza mea. Niciun lunetist de data asta?

— Nu. De data asta, nu.

— Ahhh. Sunt mişcat. Ce-ai mai făcut?

— Treburi. Poţi să-mi spui de ce ai dispărut?

— N-am dispărut! Am avut… treburi. Şi acum m-am întors!

— Te-ai întors tocmai când un robot extraterestru uriaş s-a materializat în mijlocul Londrei. Pare… convenabil.

— Ştiu! Îţi vine să crezi că era să-l ratez?!

— Aceştia sunt cei care au construit-o pe Themis?

— Da, bineînţeles.

— Poţi să ne spui ce intenţii au?

— Nu ştiu. În momentul ăsta…

— Robotul nu se mişcă deocamdată.

— Poate nu se mişcă, dar tot face *ceva*. În momentul ăsta, scanează totul şi pe toată lumea din jurul său.

— În ce scop?
— Poate că ei sunt curioşi.

— Ce ar trebui să facem?
— Acum? Ar trebui să mâncăm!

— Te rog. Ne aflăm într-un moment crucial al istoriei noastre, un moment care poate semnala o nouă eră de descoperiri sau ne poate termina pe toţi. Orice… convingere personală care te împiedică să ne ajuţi trebuie judecată în raport cu miza actuală.
— Dacă-ţi închipui că-ţi ascund ceva din cauza unor principii nefondate, înseamnă că n-ai ascultat chiar nimic din ce ţi-am zis. Robotul ăla va face ce-a venit să facă, indiferent despre ce-i vorba. Voi nu puteţi face nimic. Deocamdată, vă scanează, aşa că lăsaţi-vă scanaţi.

— A venit din cauza lui Themis?
— S-ar putea. Chiar are importanţă? E aici.

— Cunoştinţele mele despre zborul spaţial sunt foarte limitate, dar dacă drumul din lumea lor până pe planeta noastră durează câţiva ani, sau decenii, s-ar putea să nu fie conştienţi de ceea ce s-a petrecut recent sau de faptul că am descoperit robotul pe care ei l-au îngropat. S-ar putea să ţi se pară o tâmpenie…
— Nu! Deloc. Greşeşti un pic. Drumul de-acolo până aici durează vreo zece zile. Dar ai perfectă dreptate când spui că probabil ei nu sunt conştienţi de ceea ce s-a întâmplat în perioada respectivă. Dacă ai făcut ceva cu adevărat rău săptămâna trecută, s-ar putea să scapi neprins.

— N-o să mă determini să nu mai pun întrebări, dacă râzi de ignoranţa mea. Încerc să previn un război. Trebuie să existe ceva ce poţi să-mi spui şi care să crească probabilitatea unei rezolvări paşnice.
— Îţi plac veveriţele?

— Eu îţi cer ajutorul pentru prevenirea unui conflict de proporţii apocaliptice şi răspunsul tău este: „Îţi plac veveriţele?”
— Da. Am o poveste bună cu veveriţe.

— Bineînţeles. Chiar te rog.
— Veveriţele pot să ascundă mii de alune în fiecare an. Se…

— Ce specie?
— Are importanţă?
— Sunt mai multe specii. Unele îngroapă câte o singură alună

în mai multe locuri, altele depozitează o mulţime de alune deasupra solului.

— Nu ştiu. Cele cenuşii cu coada stufoasă. Cele din parcuri. În fiecare toamnă ele îngroapă mii de alune şi le caută iarna, când li se face foame. Totuşi veveriţele au creierul mic. Nu-şi pot aduce aminte unde le-au ascuns pe toate, aşa că…

— Studiile arată că recuperează cam un sfert din alunele pe care îngroapă, dar…

— Asta am zis şi eu. Aşa că ajung să adulmece peste tot şi să găsească multe alune care au fost îngropate de alte veveriţe.

— Voiam să mai spun că ele îşi amintesc un număr semnificativ de ascunzători. Într-un mediu controlat, s-a demonstrat că recuperează alune din propriile lor ascunzători în proporţie de şaizeci la sută, după patru până la douăsprezece zile.

— Poţi să nu mă mai întrerupi? E o poveste. Are şi o zână. Nu, nu ştiu ce *specie* de zână.

— Scuzele mele.

— …

— Te rog, spune mai departe.

— Prea târziu. Acum sunt curios. Cum de ştii aşa multe despre veveriţe?

— Din cauza muncii mele. Veveriţele nu ascund pur şi simplu alunele şi le dezgroapă când li se face foame, ci îşi verifică ascunzătorile ca să se asigure că n-au fost prădate şi deseori… îşi reorganizează stocurile, îngroapă alunele în alte părţi. Când o veveriţă care-şi verifică ascunzătorile dă peste altă veveriţă care caută mâncare, foloseşte diverse tehnici – se duce în ascunzători goale, prefăcându-se că îngroapă ceva – ca s-o inducă în eroare şi să evite dezvăluirea de informaţii valoroase despre localizarea alunelor. Pentru scurt timp am urmărit un proiect de cercetare care-şi propunea să imite, la roboţi şi drone automatizate, comportamentul de inducere în eroare al veveriţei. Un robot proiectat să păzească provizii militare poate, de exemplu, să-şi modifice traseul de patrulare pentru a îndepărta un inamic de ceea ce încearcă el să protejeze.

— Aplicaţii militare ale veveriţelor.

— Chiar aşa. Acum, te rog spune-ţi mai departe povestea.

— Unde rămăsesem? A, da, deci veveriţele uită unde îşi ascund majoritatea alunelor. Într-o zi, într-un parc dintr-un oraş de pe

undeva, a apărut o zână, care a văzut o veveriţă tânără săpând la întâmplare prin zăpadă – sărăcuţa era doar piele şi os, moartă de foame, jumulită de bătăile cu alte veveriţe – şi a simţit cum i se frânge inimioara de zână. A aruncat asupra ei un pic de pulbere fermecată şi a zburat mai departe cu un zâmbet pe faţă.

Veveriţa a strănutat ca să scape de pulberea fermecată din năsuc. Pe măsură ce i s-a limpezit mintea, şi-a amintit dintr-odată că ascunsese o alună la poalele unui copac din apropiere. A, şi una acolo! Şi acolo! Şi acolo! Zâna îi dăruise veveriţei o memorie fotografică, astfel încât să poată găsi toată hrana pe care o îngropase cu migală în toamnă.

Când a venit primăvara, zâna, încă mândră de fapta ei bună, a venit iar în parc, sperând să vadă că veveriţei îi merge bine. A zărit o veveriţă tânără pe o bancă, dar a ei avea o cicatrice pe coadă. O alta se căţăra într-un copac, dar nici aceea nu era cea pe care o căuta. Zâna şi-a mai făcut speranţe de vreo sută de ori în ziua aceea, enervată pe ea însăşi că nu colorase veveriţa în roz sau în alt fel care s-o ajute s-o deosebească de catralioanele de veveriţe. Când s-a lăsat întunericul, zâna era extenuată şi puţin îngrijorată. A scos pulbere fermecată şi a transformat prima veveriţă pe care a văzut-o în veveriţă vorbitoare.

— Bună, veveriţă mică, a zis ea.

— Bu… Uau! Pot să vorbesc! a răspuns veveriţa.

Zâna i-a povestit cum îi dăruise o memorie perfectă unei tinere rozătoare înfometate şi că abia aştepta s-o găsească.

— Probabil că te referi la Larry, a răspuns veveriţa, stingherită. N-a supravieţuit.

Nerăbdătoare să salveze veveriţa suferindă, zâna nu se gândise şi la toate celelalte mâncăcioase cu coada stufoasă din parc. Veveriţe normale cum erau ele, acestea uitaseră unde îşi ascunseseră cea mai mare parte a hranei la vreo douăzeci de minute după ce o îngropaseră. Când foamea a bătut la uşă, ele au căutat cât de bine au putut prin parc, săpând peste tot ca să găsească ceva de mâncare. Au găsit o parte dintre alunele lor, dar de cele mai multe ori şi-au reamintit greşit şi au mâncat multe alune pe care le păstraseră pentru iarnă alte veveriţe, inclusiv Micul Larry.

Cu memoria lui supradimensionată, Larry nu comitea erori. El putea localiza cu acurateţe fiecare copac, piatră, tufiş, movilă, coş de gunoi şi felinar unde îngropase câte o ghindă roşie preţioasă. Din nefericire pentru Larry, celelalte veveriţe săpaseră peste tot şi, cu bună ştiinţă sau nu, îi furaseră cea mai mare parte a proviziilor. Dacă ar fi fost sărac cu duhul, ca restul animalelor, Larry ar fi găsit între timp unele dintre alunele *lor,* dar el nu era prost şi vizitase toate cele 3.683 de locuri unde-şi îngropase câte o ghindă, însă puţinele pe care le recuperase nu erau suficiente ca să facă faţă. Larry a murit după

câteva săptămâni.

Zâna a fost zdrobită de veşti şi a plecat în zbor plângând, lăsând în urmă o veveriţă vorbitoare. Fiind singura veveriţă vorbitoare din parc, ea a dus o viaţă mizerabilă, înspăimântând de moarte pe toată lumea.

— Ăsta-i finalul?

— Da! Ce zici?

— Ăă… îmi plac poveştile cu veveriţe, iar a ta mi se pare captivantă. Ai transmis foarte bine disperarea Micului Larry şi m-a întristat să aflu că a murit. Ştiind acum toate astea – şi sper că n-o să mă judeci prea dur pentru lipsa mea de perspicacitate ce legătură ar putea avea ele cu extratereştrii din Londra?

— Cu ei n-are absolut nicio legătură; e vorba despre tine!

— Eu sunt veveriţa?

— Da, tu eşti Micul Larry. Vezi tu, pot să-ţi spun multe, să-ţi umplu capul cu fel de fel de informaţii care să te ajute să găseşti „cel mai bun plan" pe care-l cauţi. Din nefericire, nu pe tine au venit ei să te vadă. În momentul ăsta, pe ei îi interesează omenirea, nu persoana ta. Dacă ţi-aş spune ceva, te-ai strădui intens să controlezi situaţia, dar nu poţi. Inevitabil, vei da greş, pentru că nu eşti singura veveriţă din parc. S-ar putea să izbuteşti să ţii în loc câteva zile NATO sau Londra, dar nu va dura la nesfârşit. Lumea se va purta ca de obicei, iar în final tu vei fi nefericit, pentru te vei învinovăţi pentru ceva ce chiar nu poţi să controlezi. Îmi place de tine. Nu vreau să fii nefericit.

— De unde poţi tu să ştii ce intenţionează NATO?

— Mi-a şoptit o păsărică. Peste tot există păsările. Ideea e că nu poţi controla fiecare persoană de pe planeta asta, oricât de tare ţi-ai dori.

— Şi ce-ai vrea să fac? Nu pot să stau pur şi simplu cu braţele încrucişate.

— Eşti aşa obsedat de control! Tu fă în continuare ce faci, iar alţii o să-şi facă treaba lor.

— Şi după aia?

— De unde să ştiu eu? *Que sera, sera…*

— …

— Nu pari mulţumit de răspunsul meu.

— Nici nu sunt.

— Ţi-am zis ce mult îmi place costumul ăsta? Arăţi elegant azi.

— Foarte bine. Cedez. Aş vrea totuşi să-ţi cer ajutorul în altă problemă, una pe care sper că n-o să eziţi la fel de tare s-o discuţi. Doctor Rose Franklin e foarte tulburată. E obsedată de ideea că nu-i ea însăşi. Oricât de mult aş vrea s-o ajut să-nţeleagă ce i s-a întâmplat, nu-i pot explica şi nici nu pot pricepe prin ce trece.

— Ce vrei să spui, cum adică nu-i ea însăşi? Doctor Franklin e doctor Franklin. Dacă n-ar fi fost, atunci ar fi fost altcineva.

— E o clonă?

— O clonă? Sigur că nu! Arată ca un copil de zece ani? Ar fi fost bebeluş când ai găsit-o. Chiar crezi c-aş fi abandonat un nou-născut pe marginea drumului?

— Voiam să zic o clonă ajunsă la maturitate.

— A, clone din filme! Noi nu facem de-astea. Clonele se nasc. Nu poţi să prepari pur şi simplu un adult.

— Asta ar sugera că a călătorit cumva prin timp. Mie mi se pare la fel de puţin plauzibil. Ca să spun drept, nu găsesc nicio explicaţie care să nu intre în categoria science-fiction.

— Călătorie în timp! Da, m-am dus la ea cu un DeLorean[12] şi am întrebat-o dacă vrea să facă o plimbare cu o sută patruzeci la oră.

— Distrează-te cât vrei pe seama mea, dar ceva tot i s-a întâmplat. Dacă n-ai trimis-o fulgerător prin timp, ce i-ai făcut?

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să glumesc. În plus, mi s-a spus că este posibil, ştii, să călătoreşti în timp. Dar nu poţi să muţi obiecte fizice, muţi informaţii despre obiecte sau oameni şi îi reconstruieşti într-un alt moment din timp. N-avem tehnologia necesară pentru partea cu timpul, am luat doar ce era ea şi am refăcut-o.

— Cu patru ani mai tânără?

— Cu patru ani înainte să reapară, a avut un accident de maşină când se întorcea de la serviciu. A lovit din spate o dubă. În dubă era un dispozitiv foarte puternic, care poate… să mute lucruri. Înregistrează o cantitate enormă de date despre obiectul pe care vrei să-l muţi, suficient ca să-l refaci în altă parte. Cât era inconştientă, nişte parteneri ai mei au dus-o în dubă şi au scanat-o. Ei n-au mutat-o însă, ci doar i-au stocat datele, pentru cazul în care va păţi ceva, aşa cum s-a şi întâmplat. Ca o copie de backup pentru computer. Da, copia de backup era veche de patru ani când am folosit-o.

— De ce o urmăreaţi?

— Ea a lovit duba în spate. Deci, practic, ea ne urmărea pe noi.

— Te rog, răspunde-mi la întrebare.

— Ţi-am zis! Voiam să avem datele ei, pentru cazul că i se întâmpla ceva.

— Dar de ce datele ei şi nu…

— Ale tale? Poate pentru că ea nu pune atâtea întrebări. Ce pot să zic! Ne place de ea. E… specială.

— Deci persoana cu care m-am întâlnit azi-dimineaţă e o copie.

— Este ceea ce este. E aceeaşi persoană, nici mai mult, nici mai puţin.

— Tocmai mi-ai spus că ai recreat-o folosind… datele de backup. Asta înseamnă că e o copie.

— Chiar trebuie să încheiem aici discuţia, fiindcă o să te simţi jenat dacă mai continuăm.

— Trebuie să mărturisesc, nu sunt sigur că vreau să ştiu mai multe. Totuşi, sunt absolut sigur că doctor Franklin trebuie să ştie.

— Atunci în necunoscut să ne avântăm. Universul, curs introductiv. În Univers, totul, absolut totul e făcut din acelaşi material. Haide să luăm ceva distinct, ca să-ţi fie mai uşor să prinzi ideea. Atomii. Eşti de acord că eşti făcut din atomi?

— Am terminat liceul.

— Nu asta voiam să zic. Eşti de acord că eşti făcut din atomi, doar din atomi? Nu atomi… plus vreo forţă miraculoasă care să te facă mai important decât orice altceva din Univers.

— Înţeleg că trupul meu e făcut din atomi.

— Nu, nu-nţelegi. Oamenii nu-nţeleg niciodată. Mă refer la amintirile pe care le ai despre pisica vecinului, la cum îţi plac ouăle la micul dejun, la chestiile pe care nu le-ai spus părinţilor, la tot ce te face să fii tu însuţi. Din ce crezi *tu* că eşti făcut?

— Răspunsul începe cu „A”?

— Nu mai face pe deşteptul. Ştiu că ţi se pare că-nţelegi. Ştiu că *vrei* să-nţelegi. Aşa cum ai simţit prima iubire, îndoiala de sine pe care o simţi chiar acum. Ştii că totul poate fi descris fizic, dar, în adâncul tău, refuzi să crezi că asta eşti tu, pentru că nu ţi se pare suficient de deosebit, iar tu vrei să fii deosebit. Toată lumea vrea. Şi eu vreau!

— Vrei să spui că n-am suflet.

— Nu vreau să fiu grosolan, dar, dacă Cerurile ar exista, mă îndoiesc că ţi-ar organiza vreo paradă.

— M-ai înţeles greşit; nu sunt o persoană religioasă. Nici nu cred c-o să exist veşnic, nici n-aş vrea aşa ceva.

— Atunci bănuiesc că depinde de definiţia pe care o dai tu sufletului. Constat că nu te-ai gândit prea mult la asta.

— Ce vrei să zici?

— Ştii ce se întâmplă în creierul tău când gândeşti?

— Neuronii generează impulsuri electrice.

— Bun. Fiecare gând pe care-l ai este un proces fizic. Ştim asta cu certitudine, putem vedea cum se petrece. Mai ştim că şi emoţiile pot fi descrise în termeni similari. În mod evident, ce vezi, auzi, atingi, guşti sau miroşi este legat de corpul tău.

— Şi care-i ideea?

— Că nu pricep de ce anume te agăţi dacă nu-i vorba despre viaţa eternă. *Sufletul* tău, dacă ai aşa ceva, partea din tine care nu poate fi descrisă sintetic ca o grămadă de atomi, n-ar avea o prezenţă fizică, n-ar putea auzi, mirosi, atinge sau vedea nimic. Ar fi incapabil de gândire. Niciun fel de gânduri, niciun fel de conştiinţă de sine. Nici n-ar simţi nimic. Sufletul tău ar fi… o gaură… vid. N-are nimic deosebit.

— O să mă ierţi dacă aleg să cred… dacă voi crede în continuare că sunt mai mult decât suma părţilor componente.

— Dar eşti! Mult mai mult! E valabil pentru majoritatea lucrurilor. Cum a zis Wittgenstein[13], când vorbeşti despre o mătură, nu faci o declaraţie despre un băţ şi o perie. Universul este un loc miraculos, unde absolut totul este mai mult decât suma părţilor sale. Ia doi atomi de hidrogen – sunt peste tot adaugă unul de oxigen şi ZDRANG! Apă! Aşadar să fie apa doar oxigen şi hidrogen? Eu nu cred. Este apă! Da are suflet?

— Putem lăsa deoparte pentru o clipă eul meu spiritual ca să discutăm despre doctor Franklin?

— Asta facem. Din ce eşti făcut tu?

— …Din atomi.

— Bravo! Atomi, care sunt făcuţi din particule, care sunt făcute din alte chestii. Materie. Eşti o configuraţie foarte complexă şi impresionantă de materie care este stabilă la temperatura camerei.

— Nu vreau să te întrerup, dar… „temperatura camerei”?

— Mai mult sau mai puţin. Universul adoră stabilitatea. De aceea nu te dezintegrezi într-un catralion de părticele sau într-o băltoacă informă. Însă eşti stabil doar la temperatura asta. Dacă ea creşte sau scade cu o sută de grade, începi să te dezintegrezi.

— Înduioşător.

— Ar trebui să fie. Hai să te întreb ceva: Crezi că atomii tăi diferă de cei care formează scaunul pe care stai, soarele sau puiul *Kung Pao?*

— Zi mai departe.

— Sigur că nu diferă. O mare parte din materia din care eşti făcut provine din mâncarea pe care o înghiţi. Ai în tine materie de banană. Crezi că dacă scot doi atomi de hidrogen din solniţă şi-i schimb cu doi atomi de-ai tăi, o să fii vreun pic diferit?

— Nu. Nu cred că o să-mi modifice esenţa.

— Dar dacă schimb mai mult de doi? Dacă schimb toţi atomii? Înţelegi unde bat? Dacă voi lua o mână de materie, de oriunde, şi o voi organiza exact la fel… te voi obţine pe tine. Tu, prietene, eşti o configuraţie foarte complexă şi impresionantă de materie. De fapt nu-i important din ce eşti făcut, pentru că totul din Univers e făcut din aceeaşi materie. Tu eşti o configuraţie. *Esenţa* ta, aşa cum îi spui, este informaţie. N-are importanţă de unde vine materia. Crezi că are importanţă *când* vine ea?

— Presupun că nu.

— Atunci, aşa cum am zis, doctor Franklin este doctor Franklin. Dacă n-ar fi fost ea, atunci ar fi fost altceva.

— Trebuie să spun că azi îmi pari mai nedoritor să mă ajuţi ca oricând. O să fac tot ce pot să reproduc discuţia asta când vorbesc cu ea, dar, cu toată sinceritatea, aş fi uluit dacă doctor Franklin şi-ar găsi consolarea pe termen lung în atomi şi în materie de banană.

— Dacă te ajută să te simţi mai bine, o să vorbesc eu cu ea şi o să-i spun exact ce am făcut. Adică dacă vrei s-o fac.

— De ce nu-mi spui *mie,* ca să-i pot transmite informaţiile?

— Nu i-ai spus despre mine, nu?

— Nu.

— Chiar ar trebui să stai de vorbă cu un psihiatru despre mania asta a controlului la tine.

— Am o întrebare înainte să mâncăm.

— Vorbesc serios!

— Şi eu. Am o întrebare.

— Eşti un caz disperat, cu totul şi de-a dreptul disperat… Ce vrei să ştii?

— De ce-ai dus-o tocmai în Irlanda?

— Dispozitivul se afla în zonă. Cum am zis, el este conceput pentru a muta diverse chestii şi, cu cât le muţi mai aproape, cu atât este mai uşor să controlezi unde reapar. N-am vrut să se materializeze în mijlocul unui lac sau pe o autostradă aglomerată. Nu-i chiar aşa uşor cum pare.

— Pare în multe feluri: de neconceput, improbabil, în niciun caz uşor.

— Atunci e pe cât de greu pare să fie. Poate chiar mai greu.

— S-ar putea să regret că întreb, dar ce diferenţă există între ce ai făcut tu şi călătoria în timp?

— Ai dreptate. Pentru ea, s-ar putea să fi părut instantaneu, deci din punctul ei de vedere nu există nicio diferenţă. Din punctul nostru de vedere, ei bine, presupun că poţi să-i zici călătorie în timp foarte, foarte lentă.

— Nu înţeleg.

— Motivul pentru care nu putem trimite informaţia fulgerător în timp, cum ai zis tu, este că nu ştim unde va ajunge. Cum să-ţi zic? Lucrurile se mişcă rapid. Foarte, foarte rapid! Pământul se roteşte în jurul axei sale cu 1.674 de kilometri pe oră. Se roteşte în jurul Soarelui cu 106.000 de kilometri pe oră, în timp ce Soarele se deplasează prin galaxie cu vreo 1.609.000 de kilometri pe oră. Desigur, Calea Lactee se mişcă şi ea în sectorul nostru de galaxii, care se mişcă şi el foarte-foarte rapid. Şi toate astea se întâmplă într-un Univers aflat în continuă expansiune. Patru ani înseamnă o distanţă mare de urmărit. Sunt sigur că există o analogie potrivită cu un glonţ, dar în momentul ăsta nu-mi vine în minte niciuna care să descrie situaţia. Ideea este că n-o putem face.

Însă informaţia ei s-a deplasat prin timp. Stătea de patru ani într-un sertar. I-au trebuit patru ani ca să parcurgă patru ani în viitor.

— Deci între momentul morţii şi cel al reapariţiei, doctor Franklin n-a existat, dar a existat informaţia despre ea, într-un sertar, pe undeva.

— Ţi-am zis că discuţia asta-i o idee proastă. A, slavă Domnului! A venit mâncarea.

FIŞIERUL NR. 1433

Jurnal de supraveghere – staţia de lucru nr. 3

Locaţie: Sediul central al Corpului de Apărare Terestră
New York, statul New York

[01.01] Ora 6.00 A.M., ora Londrei. Jamie MacKinnon la staţia de lucru nr. 3. Continui supravegherea video de la distanţă în Regent's Park. Monitorizare camere sud-est, de la 1 la 5.

[01.03] Selectare camera 1. Suprapunere imagine de la… 5.00 A.M. Corespondenţă perfectă. Nicio mişcare.

[01.08] Modificare mod vizualizare. Comutare pe infraroşu. Nicio modificare în datele termale. Amprenta termică uniformă. Temperatura aerului în Londra este… 8 grade Celsius, 47 Fahrenheit. Robotul se prezintă la 10 grade, cu două grade mai mult decât mediul ambiant.

[01.21] Comutare înapoi în spectrul vizibil. Lea, a verificat cineva citirile EM?

[Tot nimic. Chestia asta-i neclintită.]
Normal.

[01.31] Comutare camera 2. Cum de ne-am ales iar cu schimbul de noapte?
[Vechimea în muncă.]

Haide! Amândoi suntem aici de mai mult timp decât Nathan şi pe el nu-l văd aici. Cred că pur şi simplu Doctor Doom ne urăşte.
[Şşşşşt! O să te audă!]

Mai e aici? Femeia asta doarme vreodată?
[Treci înapoi la treabă.]

[01.43] Ce dracu'? Lea, vino încoace o clipă. Spune-mi ce vezi…
[E doar o pasăre care a zburat direct în robot. Se-ntâmplă des.]
Nu, stai să transfochez dacă pot. Acum, ce vezi?
[Rahat!]
Sun-o pe doctoriţa Franklin imediat!

[01.49] *[Ce-i, Jamie?]*
Bună, doctor Franklin. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, dar uită-te aici. E de la camera 2, de-acum vreo 10 minute.

[E o pasăre.]

Stai. Aşteaptă să dau puţin înapoi. Uită-te mai bine.

[Pare că a lovit…]

Exact.

[Cam câte? Treizeci de centimetri până la metal? S-ar putea să fie doar o iluzie optică. Putem să vedem acelaşi lucru de la camera 4?]

Sigur. Dau înapoi la 06… 42. Cam pe aici trebuie să fie.

[Stop! Aici e. La naiba! mai pune o dată…]

Să-l trezim pe general?

[Aş prefera să am mai mult decât o pasăre… Lasă-mă să mă gândesc o clipă.]

Ploaia.

[Ce?]

A plouat aseară.

[Aha. Asta-i bine, Jamie. Poţi să accesezi de aici?]

Da. Doar o clipă. Indice temporal… Hai să încercăm ora trei… Nu.

[Mai devreme. Încearcă la unu şi jumătate.]

Aha. Plouă.

[Nu vedem nimic. Comută pe infraroşu.]

Fir-ar să fie!

[Ploaia nu atinge deloc robotul, pe nicăieri. Bine gândit, Jamie!]

Cum de ne-a scăpat?

[N-am detectat nimic, aşa că am uitat să mai privim şi cu ochii noştri. Poţi să măsori câmpul din jurul robotului?]

Are… 28 cm. Acum îl sunăm pe general?

[Trebuie s-o sun pe Kara. N-o să se poată apăra singuri. Sunt ca mieii duşi la tăiere.]

FIŞIERUL NR. 1439

Convorbire cu Vincent Couture, consultant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Undeva în Atlantic

— Cât mai aveţi până la destinaţie, domnule Couture?

— O să ajungem dimineaţă. E bine, pentru că am început să sufăr de rău de mare. În ultimele două zile am avut parte de mare agitată.

— Înţeleg foarte bine. Nici mie nu-mi merge bine în larg.

— Mă bucur că ai sunat. Kara tocmai a terminat de vorbit cu doctor Franklin. Ce-am auzit despre un câmp energetic? Ni se spusese că nu detectaseră nimic în jurul robotului.

— Aşa era. Încă nu suntem în stare să detectăm nimic. Dar am văzut înregistrarea video şi crede-mă: nimic nu se apropie la mai puţin de treizeci de centimetri de robotul ăla. Doctor Franklin crede de asemenea că, în cazul unei confruntări, arma voastră energetică nici măcar nu va atinge robotul extraterestru, cu atât mai puţin să-l vaporizeze, aşa cum face cu materia normală.

— Asta am dedus şi eu.

— Cum?

— Era logic. Arma energetică pe care o declanşăm prin sabie e doar o variantă direcţionată a emisiei omnidirecţionale eliberată de Themis când e saturată cu energie. Dacă ar fi fost cu adevărat periculos pentru ea, ne-am fi autonimicit când am distrus aeroportul Denver. Aşa că ştiu că n-o să se volatilizeze când tragem în el, dar arma noastră n-o să facă *nimic?*

— S-ar putea ca arma voastră să nu fie complet ineficientă. După ce spune doctor Franklin, ar putea avea un *oarecare* efect asupra dispozitivului extraterestru, ca un ghiont, dacă ajunge până la el. Cel mai probabil, nu va provoca nicio stricăciune semnificativă.

— Un ghiont? Vrei să zici că ne-am pierdut timpul antrenându-ne cu arma aia? Kara a ajuns să ţintească binişor.

— Aţi tras în apă.

— O dată am trimis pe lumea cealaltă o stâncă.

— Se mişca şi riposta?

— Nu. Însă era o stâncă masivă. Dar sabia şi scutul? Scutul are efect categoric. Am crestat-o pe Themis cu el pe piciorul stâng în

timpul antrenamentului. Avem vreo şansă să treacă prin câmpul ăla energetic?

— Nu ştim. Chiar şi dacă ar trece, generalul Govender a subliniat imediat că aveţi foarte puţină pregătire de luptă în general şi că n-aveţi absolut deloc pregătire de luptă împotriva unui adversar real.

— Cam ducem lipsă de oameni înalţi de şaizeci de metri cu care să ne antrenăm. Dar prietenul tău? Poate să ne ajute?

— Nu ştiu la care dintre partenerii mei te referi.

— Ştii tu la care. Cel care ţi-a povestit despre Themis, despre numele ei, despre titani şi extratereştri. Ştii tu, prietenul tău.

— Nu… nu pot…

— Încerci să găseşti o cale să-mi spui c-ai aflat toate astea fără ajutorul nimănui şi că „nu poţi" să te gândeşti la nimic care să nu sune complet ridicol. Sunt pe-aproape?

— Prin prejmă. Ajunge să spunem că dacă ar exista un astfel de „prieten"…

— Îmi pare rău, dar vrei să scapi cu un condiţional?

— A fost o zi lungă. Cum ziceam, dacă ar exista un astfel de prieten, din păcate aş fi incapabil să-i obţin ajutorul.

— Atunci îţi trebuie nişte prieteni mai buni. De ce nu ne ajută? Că doar nu-şi doreşte cu adevărat să murim toţi.

— Poate că nu ştie cum. Sau poate că el crede că rezultatul acestei ciocniri este predestinat sau inevitabil. În orice caz, bănuiesc că intenţiile îi sunt bune, chiar dacă nu-i înţeleg pe deplin ezitarea.

— Ipotetic vorbind, mie mi se pare că-ţi ascunde ceva important. Dar ce ştiu eu? Nu l-am întâlnit niciodată pe tipul ăsta.

— N-aş spune că nu sunt de acord.

— Deci hai s-o zic direct. N-o să ne vină nimeni în ajutor. Singura noastră armă cu rază lungă de acţiune n-o să aibă succes. Probabil că nici sabia n-o să facă nimic şi, chiar dacă ar face, ne descurcăm jalnic cu ea. Ai şi ceva drăguţ de zis?

— Este o evaluare destul de corectă a situaţiei. Mă înţelegi de aceea când zic că sperăm ca prezenţa voastră nu va fi considerată un semn de agresiune.

— Speraţi? Nu vreau să par pesimist, dar dacă Cronos nu se bucură să ne vadă? Cum ar trebui să ne luptăm cu el, dacă nici măcar nu-l

putem atinge?

— N-ar trebui să vă luptaţi. Ar părea mai prudent să amânăm prezentările.

— Asta-i părerea ta sau provine de la CAT?

— A mea.

— Mă gândeam eu. Şi cum sugerezi s-o facem? O să fim la Londra şi asamblaţi în mai puţin de douăsprezece ore. Nu-mi închipui c-o să ne lase să stăm acolo prea mult înainte să ne trimită.

— Atunci aş sugera să vă amânaţi sosirea.

— Nu sunt sigur că-l pot face pe căpitan să mă asculte.

— Probabil că nu.

— A, nu! Nu deturnăm nava. Are… mă rog, o încărcătură completă de soldaţi la bord. Kara e bună, dar nu chiar atât de bună.

— Nu te subestima, domnule Couture. În trecut te-ai dovedit un soldat destul de capabil. Dar n-aveam în minte un atac armat. O revoltă n-ar fi, să zicem, privită cu ochi buni în condiţiile date. Mă gândeam mai degrabă la ceva de genul mişcării muncitoreşti din Europa secolului al nouăsprezecelea.

— Da. Ar trebui să ne facem sindicat. O să vadă ei.

— La sfârşitul anilor 1800, anarhistul francez Émile Pouget a prezentat, la un congres muncitoresc din Franţa, un raport în care pleda pentru reducerea ritmului de lucru, o strategie care se dovedise de succes în Marea Britanie. Sindicaliştii britanici numeau politica de reducere a ritmului de lucru *Ca'Canny,* care n-are echivalent direct în franceză. Oricum, francezii asemănaseră de mult ritmul de lucru lent şi stângaci cu cel al unui om care poartă încălţări de lemn, sau *saboţi,* iar Pouget, în raportul lui, a inventat cuvântul *sabotaj*.

— Vrei să avariez nava?

— Dacă o faci cum trebuie, ar amâna sosirea voastră şi ar asigura şi o dezminţire plauzibilă. Te rog să-mi accepţi scuzele.

— Pentru ce?

— Pentru că i-am dat lecţii de franceză unui lingvist vorbitor de franceză.

— N-am studiat niciodată etimologia franceză.

— Sunt conştient de asta, însă tot mi se pare nepoliticos să-i dai cuiva lecţii în domeniul lui de specialitate.

— Poţi să te revanşezi cu nişte cunoştinţe de mecanică. Există o încăpere care se cheamă sala motoarelor, aşa că probabil pot să găsesc acolo motorul – motoarele? –, dar nu ştiu nimic despre motoare, cu atât mai puţin despre cele de navă. Şi sunt al naibii de sigur că nu ştiu cum să stric unul „aşa cum trebuie”.

— O să-ţi furnizez toate informaţiile de care ai nevoie. Pot să-i cer doamnei Resnik dacă nu te simţi în stare să îndeplineşti misiunea.

— Pot s-o fac. Acum, dacă stau să mă gândesc, de ce nu i-ai cerut? Karei, vreau să zic.

— Aş vrea ca operaţiunea să fie tratată cât mai discret posibil. Doamna Resnik e mai înclinată decât tine spre luarea unor decizii impulsive.

— Hmmm. Nu sunt aşa de sigur. A fost… rezonabilă în ultimii doi ani. S-ar putea să n-o recunoşti.

— Dar tu? O recunoşti?

— Da. E acolo, undeva înăuntru. O întrezăresc din când în când. Nu că mi-ar displăcea versiunea ei îmblânzită – pentru mine o face. Aş fi un nemernic s-o acuz, dar uneori mă-ntreb dacă e mai înţeleaptă sau doar distrusă. Chestia e că nu pare nefericită. Spune că e fericită şi, de multe ori, o cred.

— Şi ce ai făcut pentru ea?

— Nu prea înţeleg ce spui.

— Ţi-ai modificat aşteptările în vreun fel?

— Aşteptări legate de ce anume?

— De viaţă, de dragoste. Ce înseamnă să fii într-un cuplu, într-o familie? N-o fi treaba mea, dar am impresia că ea şi-a schimbat serios aşteptările în legătură cu multe, doar ca să se ridice la înălţimea aşteptărilor tale. Poate că ai putea să faci şi tu un compromis. În orice caz, părea într-o dispoziţie bună când am vorbit ultima dată cu ea.

— …

— Chicoteşti?

— Da. Chiar *este* într-o dispoziţie bună. N-am mai văzut-o aşa zvăpăiată de mult, *mult* timp. Bineînţeles, mâine vom muri, dar dacă de asta-i nevoie ca s-o facă să se simtă aşa… Nu că mi-aş fi dorit vreodată să se schimbe. N-am cerut asta. Ultimul lucru pe care l-aş vrea este să fie… îmblânzită. I-am spus şi ei. I-am spus de o sută de

ori.

— Ai vorbit cu ea şi despre întemeierea unei familii.

— Da. Vreau copii. Într-o bună zi. Asta nu-nseamnă că vreau ca persoana pe care o iubesc să se transforme în ceva ce nu-i în realitate.

— Înţeleg punctul tău de vedere, dar, dacă doamna Resnik se gândeşte serios la maternitate, s-ar putea să aibă propriile-i aşteptări în legătură cu calitatea de mamă, o mamă *bună*. Iar acestea s-ar putea să nu fie compatibile cu eul ei vechi.

— Kara e o femeie deşteaptă. Ştie că există multe feluri în care să fii o mamă bună.

— Înainte ca doamna Resnik să devină… doamna Resnik, a fost şi ea o fetiţă, cu propria ei mamă. Nicio relaţie nu-i perfectă şi-mi închipui că fetiţa aceea ştia exact ce gen de persoană îşi dorea să fie mama ei. Nu subestima cât de puternice sunt, chiar şi acum, dorinţele acelei fetiţe.

— Parcă-mi aduc aminte cum ziceai că nu eşti în poziţia să dai nimănui sfaturi privind relaţiile.

— Adevărat. Relaţiile nu sunt punctul meu forte, dar, fără să divulg prea multe informaţii de natură personală, pot să-ţi spun că am avut şi eu o mamă şi un tată.

— Ştii, îmi place că te interesează şi ai un punct de vedere solid. Mă rog, suficient de solid încât să mă facă să mă simt oricum ca un măgar. Ar fi fost o conversaţie grozavă de purtat acum, să zicem, cinci ani. Avem însă o informare peste câteva minute, iar eu mai am de oprit şi o navă. Dacă reuşeşti să-mi dai instrucţiunile în seara asta, pot să-ncerc s-o fac în timp ce restul dorm.

— O să-mi dau silinţa. Pot să accesez proiectele pe care le-au folosit pentru construcţia navei voastre. Ştiu şi un inginer care ne poate ajuta să mascăm actul de sabotaj, ca să pară o defecţiune mecanică obişnuită. Dacă nu mă-nşel…

— Da?

— …

— Hei?

— Uită tot ce-am zis adineauri. Te rog, spune-i căpitanului să mărească viteza. Trebuie să vă asamblaţi la Londra cât puteţi de repede.

— Ce se-ntâmplă?

— Eşti în cabina ta?

— Da.

— Dă drumul la televizor.
— Pe ce canal?

— Pe orice canal.

FIŞIERUL NR. 1440

Reportaj – Jacob Lawson, BBC Londra

Locaţie: Regent's Park, Londra, Anglia

Pe străzile noastre se află tancuri. De la Swanton Morley au fost chemate peste o sută de blindate Scimitar din Regimentul Regal de Cavalerie şi Regimentul de Cavalerie Uşoară al Dragonilor. De la Tidworth au sosit, în cursul nopţii, cincizeci şi patru de tancuri Challenger 2 ale Husarilor Regali. Lor se adaugă nenumărate vehicule de transport şi optsprezece mii de militari, dintre care jumătate sunt rezervişti, cu misiunea de a evacua aproximativ patru sute de mii de londonezi.

Este prima dată când o asemenea forţă militară masivă este desfăşurată pentru protecţia civililor. În ultimii ani, actele de terorism ne-au obişnuit cu trupe ce defilează pe străzile oraşelor din Occident, dar nimeni n-a fost cu adevărat pregătit pentru ceea ce au văzut londonezii când s-au trezit azi-dimineaţă. Într-o ţară care s-a temut de militarizare de-a lungul istoriei sale, scena de azi ne aminteşte mai mult de trupele germane intrând cu tancurile în Paris decât de orice efort de control al mulţimii sau de securitate pe care l-am văzut vreodată.

Cele trei regimente de blindate şi trupele de infanterie s-au adunat în zona industrială Park Royal în jurul orei 4 şi s-au îndreptat spre est pe Westway, înainte să se disperseze, înconjurând în câteva minute centrul Londrei. Militarii au început apoi să bată la uşi, escortându-i pe localnici în vehiculele de transport ale armatei. Nu este o coincidenţă faptul că operaţiunea se desfăşoară în weekend, când clădirile guvernamentale şi cele de birouri sunt pustii. Chiar şi aşa, operaţiunea are proporţii colosale, iar militarii vor fi nevoiţi fără îndoială să convingă unii locuitori să-şi abandoneze casele. Libertăţile civile nu au fost suspendate, aşa încât rămâne de văzut câtă putere de convingere i-a fost acordată armatei.

Guvernul Canning a fost supus unor presiuni enorme ca să ia măsuri, pierzând sprijinul liberal-democraţilor, care au considerat această criză ca fiind o ocazie prielnică de a-i reduce la tăcere pe cei care i-au criticat că sunt lipsiţi de fermitate în privinţa terorismului şi apărării. Pentru luni este programată a doua lectură a unei moţiuni a conservatorilor pentru impunerea evacuării Londrei, iar guvernul nu mai dispune de voturile necesare pentru a o bloca. Incapabil să adopte orice lege fără sprijinul unuia dintre partidele de opoziţie, actualul guvern a decis să nu mai amâne inevitabilul şi, poate, să pună capăt zvonurilor privind un iminent vot de neîncredere. Pe de altă parte, britanicii par să fie împărţiţi în privinţa acestui subiect; potrivit unor

sondaje recente, 46 la sută din populaţie cere acţiune militară, 42 la sută este împotrivă, iar 12 la sută s-au declarat indecişi.

În cursul dimineţii, prim-ministrul a dat publicităţii o scurtă declaraţie înregistrată, dar nu a fost disponibil pentru întrebări. Liderul opoziţiei Amanda Webb şi-a exprimat aprecierea pentru curajul premierului şi a numit ziua de azi un moment de mândrie în istoria Regatului Unit. Niciun cuvânt deocamdată de la liberal-democraţi, dar ne aşteptăm să avem veşti în cursul zilei. Ar fi de mirare dacă nu şi-ar asuma, pe bună dreptate, o parte din meritul de a fi pus capăt imobilităţii guvernului.

Până acum, reacţiile de peste Atlantic au fost mult mai puţin pozitive. Generalul Eugene Govender, comandantul CAT, a descris desfăşurarea de forţe drept „o mişcare necugetată, care se bazează pe motivaţii greşite". El a adăugat, citez: „Sper că nu vom plăti cu toţii preţul pentru ceea ce echivalează cu hărţuirea şi împingerea unui copil plăpând spre o acţiune stupidă". Doctor Rose Franklin, directorul Diviziei ştiinţifice, a refuzat să comenteze. Acţiunea unilaterală a guvernului britanic poate semnala începutul sfârşitului pentru CAT…

Vom reveni imediat la reacţia CAT şi comentariile altor lideri străini. Se pare că pe teren se petrec evenimente noi.

Vehiculele blindate converg acum spre Regent's Park. Din elicopterul nostru ne putem da seama că este o manevră atent orchestrată, cu vehiculele Scimitar şi tancurile apropiindu-se încet de parc dinspre est, vest şi sud. Absenţa trupelor şi a vehiculelor blindate în nordul parcului nu poate fi decât deliberată. Bănuiesc că armata lasă o rută de evadare evidentă pentru robotul extraterestru. E posibilă şi varianta ca armata să dorească să evite ca acesta să se simtă încolţit şi să-i provoace astfel o reacţie agresivă. Un lucru e limpede. Această operaţiune vrea să transmită un mesaj: „Ai stat în Londra mai mult decât era cazul".

Două convoaie înarmate se apropie de parc dinspre sud. Un altul se îndreaptă spre est, pe A5205, iar al patrulea tocmai a cotit pe Robert Street pentru a intra în parc dinspre est. Vehiculele blindate urmează să pătrundă în câteva secunde pe domeniul parcului. Tocmai am fost informat că vom mai rămâne o vreme în transmisiune directă. Ne vom menţine poziţia deasupra extremităţii sudice a parcului şi vă vom oferi actualizări permanente ale situaţiei.

Vehiculele cel mai apropiate, un şir lung de tancuri uşoare Scimitar, se află în Park Square, traversează acum Outer Circle şi pătrund în zona de sud a parcului. Un alt grup de vehicule intră în capătul sudic pe York Bridge… Colegii noştri de la sol mă informează că secretarul de stat al Apărării tocmai a difuzat o declaraţie… Ar trebui să avem imagini imediat, dar pot să vă spun că a mulţumit populaţiei din Londra pentru cooperarea din timpul evacuării. A mai

dorit să-şi reafirme public sprijinul pentru CAT şi să-i asigure pe liderii ONU că armata nu va interveni în absenţa unei provocări. În acest scop, mi se spune că generalul Fitzsimmons, comandantul operaţiunii, are ordine stricte să-i lase extraterestrului spaţiu de manevră amplu şi să evite orice acţiune care ar putea fi interpretată drept ostilă.

Primim o mulţime de informaţii şi în câteva minute vom afla mai multe de la Dana şi Mike, aflaţi în studio. Pentru moment vom lăsa camerele în funcţiune, în timp ce asistăm la desfăşurarea acestor evenimente istorice. Primul convoi pare să se oprească acum şi să se dispună în formaţie lângă Chester Road, la cinci sute de metri de robot. Şi celălalt grup de luptă s-a oprit, iar vehiculele Scimitar se aliniază în interiorul Inner Circle. Până acum, n-a existat nicio reacţie din partea robotului extraterestru. Nu s-a mişcat.

A venit rândul Husarilor Regali să intre în Regent's Park, dinspre est. Cele peste cincizeci de tancuri au foarte puţin spaţiu de manevră dacă vor să se menţină la distanţă de vizitator. Aşa cum era de aşteptat, tancurile Challenger 2 se opresc la câţiva metri de Outer Circle, chiar lângă Boardwalk. Ultimul grup de vehicule Scimitar intră în parc prin capătul de vest. Se deplasează mult mai rapid decât celelalte grupuri, îndreptându-se spre sud, către Inner Circle, şi îndepărtându-se de Hub şi de…

Robotul a întors capul.

Este prima dată că-l vedem mişcându-se de când a apărut în Londra, acum o săptămână. Îşi mişcă picioarele, întorcându-se încet spre dreapta. Atenţia pare să-i fie aţintită spre vehiculele de luptă ce vin prin parc dinspre vest. Din mâna dreaptă a robotului iese lumină. Lumină albă. Devine tot mai strălucitoare. Ridică braţul. Robotul are în mâna dreaptă ceva care seamănă cu un disc de lumină, îndreptat spre capătul vestic al parcului, unde vehiculele militare şi-au oprit acum înaintarea.

Elicopterul nostru se îndepărtează, dar tot mai avem o perspectivă clară a întregii… Ce…? E… ceva ce nu pot descrie decât ca un perete subţire de lumină care se prelungeşte din mâna robotului… trebuie să aibă cel puţin unu-doi kilometri lungime. Zidul de lumină are grosimea unei foiţe şi cam aceeaşi înălţime ca şi robotul, şaizeci-şaptezeci de metri.

Trece printr-un vehicul Scimitar de la marginea Parcului! Nu ştiu dacă i-a produs avarii. Suntem prea departe în est ca să distingem detalii. Cameramanul nostru încearcă să transfocheze.

De ambele părţi ale razei luminoase sunt cabluri electrice căzute la pământ. Sunt… Robotul îşi mişcă braţul spre stânga. Mătură centrul Londrei foarte rapid, întorcându-se la stânga. Acum s-a oprit, după ce a descris un semicerc aproape complet…

Doamne, Dumnezeule!

Mike, poţi s-o suni pe nevastă-mea?

Mike! MIKE!

[Totul e…]

Ştiu. Vreau s-o suni pe Charlotte. Asigură-te că-i acasă. Trebuie să ştiu că familia mea e-n siguranţă.

Am… am nevoie de o clipă să înţeleg ce văd. E… N-a mai rămas nimic în calea zidului de lumină, care a dispărut acum. Nu mai e decât o întindere de ţărână în formă de semilună acolo unde… unde s-a aflat jumătate de oraş. Văd Palatul Buckingham la marginea lui. Între el şi grădina zoologică nu mai e decât pământ gol. Jumătate de duzină de cartiere au fost şterse de pe harta Londrei. Lisson Grove, Maida Vale, Paddington nu mai există. Nu mai există Marylebone, nici Mayfair, nici Soho. Bloomsburry, Euston, o parte din Camden Town… Au dispărut toate.

Nu există nici ruine, nici foc. Doar o jumătate perfectă de cerc, plină de pământ. Nu putem…

[Jacob.]

Nu putem nici măcar…

[Jacob! Nu mai emitem. Vorbeşti de unul singur.]

Ce?

[Studioul. Era chiar în mijloc. BBC nu mai există.]

Ai reuşit să dai de nevastă-mea?

FIŞIERUL NR. 1443

Jurnal de misiune –
căpitanul Kara Resnik şi Vincent Couture,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: London Gateway Port,
Anglia

— Vincent Couture. Încetează să te mai joci cu costumul de zbor şi urcă!

— Mai spune-mi o dată pe numele de familie, Kara. Te provoc. Chiar te provoc!

— Câţi ani ai? Cinci? Vrei, te rog, să te urci odată în chestia asta?

— Vin! Ce te grăbeşti aşa? Nu ne mai întoarcem. Ştii şi tu, nu?

— Nu, nu ştiu. Şi nu ştii nici tu. Nu vrei să te urci pe macara, aşa-i?

— Sigur că nu vreau să mă urc pe macaraua aia. O detest. E şubredă. Se clatină-n vânt.

— Deci nu eşti speriat de robotul extraterestru care tocmai a distrus un oraş întreg. Teama de înălţimi îţi stă în cale?

— A, mi-e frică şi de el. În momentul ăsta mi-e frică de aproape orice. Şi când suntem în cuşca aia tâmpită, nu mă deranjează atât teama de înălţimi, cât claustrofobia. Deşi n-ar strica să pună o bucată de placaj pe podea ca să nu mai vedem prin ea.

— Vincent, urcăm cincisprezece metri şi tu tremuri înainte să ne fi ridicat măcar de la sol. Ce-ai fi făcut dac-o asamblau în picioare, nu culcată pe burtă?

— Aş fi predat la colegiu.

— În regulă, CAT. Ne auziţi?

[Vă auzim clar, Kara.]

Minunat. Suntem în nacelă…

— Asta nu-i nacelă.

— Taci din gură, Vincent. Suntem în nacelă cu… Cum te cheamă?

[Locotenent Martin Crosby, doamnă.]

Suntem în nacelă cu locotenentul Crosby de la… Eşti militar, da?

[Da, doamnă.]

…Din armata britanică. Gata, locotenent, aproape am ajuns. Când coborâm pe spatele robotului, o să deschid trapa exterioară şi o să prind scara asta de frânghie de tija de oţel de-aici. Intrăm în camera de control prin plafon. Când ajungem amândoi înăuntru şi te anunţ eu, tragi scara sus şi închizi trapa exterioară în urma mea. Ai înţeles tot?

[Da, doamnă. Vreau numai să zic că sper c-o să-i omorâţi pe nemernicii ăia.]

Apreciez votul tău de încredere, locotenent, dar n-am venit să ne

luăm la bătaie.

[Ei au început. Omorâţi-i pe toţi, doamnă.]

Am ajuns. Deschid poarta.

— Kara. Doamnele mai întâi.

— Ah, nu. Vârsta înaintea frumuseţii. […] Ai coborât? Vincent! Ai coborât?

— Da! Da!

— Ai putea să te dai deoparte ca să pot… Mulţumesc! ÎN REGULĂ! LOCOTENENT, TRAGE SCARA, ÎNCHIDE UŞA ŞI PLEACĂ DE-AICI CÂT POŢI DE REPEDE!

— Încântător flăcău.

— La ce te-aşteptai? Oraşul lui a fost distrus. Şi tu ai fi sictirit dac-ar transforma Montrealul într-o groapă cu nisip. Poţi să m-ajuţi cu harnaşamentul înainte să ţi-l pui pe-al tău?

— S-a mai întâmplat vreodată până acum să nu te-ajut? Pricep că-i furios, dar ar trebui să ştie că n-avem nicio şansă în faţa chestiei ăleia.

— De unde să ştie? Le spunem de zece ani că Themis e invincibilă.

— Păi, nu putem face una cu pământul un oraş întreg în zece secunde, cum a făcut Cronos. Poftim. Strâns, nu sugrumat.

— Mulţumesc. Şi tu de ce nu ţi-ai strâns deja curelele?

— Ha. Ha.

— Comandamentul CAT. Suntem aproape gata. Vincent, eşti pregătit? A încuviinţat din cap, aşa c-o să… împing… cu braţele sus şi genunchii spre Vincent. Şi… ne-am ridicat! Ne-au zis să mergem pe autostrada… cum se cheamă?

— A13, pentru o vreme.

— Aşa… până la câmpul de ţărână făcut de extraterestru. S-ar putea să trebuiască să păşim pe autostrada aia în câteva locuri. Scuzele noastre pentru drumarii britanici. CAT, poţi să ne spui cât de departe suntem de ţintă?

[La patruzeci şi opt de kilometri.]

Tu eşti, Rose?

[Da, Kara. Ar trebui s-ajungeţi în jumătate de oră.]

Bună, Rose! Sper numai să poată Vincent să menţină ritmul.

— O să fim acolo în douăzeci de minute.

— Nimic mai predictibil decât egoul unui bărbat. Ne mişcăm. Rose, ştim deja numărul victimelor?

[Nu ştim. O mulţime.]

Probabil mai bine să nu ştim, oricum… Deci mai crede cineva că există o şansă ca robotul să se calmeze când ne vede? La noi nu ridică mâna nimeni.

[N-o să te mint spunându-ţi că aici toţi sunt încrezători. Dar poate că dacă vede ceva familiar…]

Rose! Tu credeai că-i o prostie să ne trimită pe noi încă dinainte să

intervină armata. Nu cred că şansele noastre s-au îmbunătăţit acum, după ce a distrus jumătate din Londra.

[Trimiterea tancurilor a fost o idee proastă. Nu neagă nimeni.]

Nu-mi prea pasă dacă neagă sau nu. Aş fi vrut doar ca băieţii în uniforme să fi fost acum în locul nostru. Dar n-are rost să discutăm despre asta acum. O să mergem o vreme. Nu cred că avem de zis nimic care să dureze treizeci de minute, aşa c-o să-ţi punem imediat nişte muzică. Vincent, ce avem pentru excursia asta?

— Kim Mitchell.

— Cine dracu-i Kim Mitchell?

— Nu ştii „Patio Lanterns”? Maică-mii chiar îi plăcea Kim Mitchell. Era muzica mea pentru întâlniri când venea cineva la cină. Acum multă, multă vreme.

— O, Doamne! Adică fete. Deci, Rose, te lăsăm cu nişte muzică proastă din anii 1980, prin amabilitatea unui puber din Quebec. Uf! Pot să mi te imaginez la cincisprezece ani. Aveai mustaţă, nu?

— Mulţumesc, Kara…

FIŞIERUL 1443 (CONTINUARE)

Jurnal de misiune –
căpitanul Kara Resnik şi Vincent Couture,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Londra, Anglia

— RAHAT! Nu văd nimic. Vincent, eşti bine?

— Sunt bine. Doar… dezorientat. Tu?

— Cred că mi-am dislocat umărul. Ce dracu' a fost asta?

— Nu ştiu, probabil că ne-a văzut printre clădiri.

[Vincent, ce s-a întâmplat?]

A tras în noi, Rose. Asta s-a-ntâmplat. Şi pot să-ţi zic că n-a fost un ghiont. Nu ştiu cu ce-a tras, dar ne-a trântit şi ne-a aruncat înapoi vreo treizeci de metri. În caz că mai era vreo îndoială, *nu* se bucură să ne vadă. Nu cred c-o să ne strângem mâinile.

[Unde sunteţi?]

Nu ştiu. Suntem culcaţi pe spate. Multe clădiri înalte. Văd una care arată ca un castravete murat. Nu suntem prea departe de zona unde se termină distrugerile. Probabil doi-trei kilometri de locul unde se află el.

[GPS-ul vă localizează în cartierul financiar. Clădirea aia trebuie să fie Gherkin[14]. Aţi reuşit să vedeţi cu ce v-a lovit?]

N-am văzut nimic. N-am văzut robotul şi mai ales n-am văzut cu ce ne-a lovit. N-am văzut decât o mare de pământ înaintea noastră. Îţi zic eu, robotul ăla e sictirit. Încă mai trage în noi! Văd fulgere de lumină deasupra capului cam la fiecare trei secunde.

— Vincent, ce-ai zice să plecăm de-aici?

— Şi unde să mergem? Mi-e bine unde suntem acum.

— Zăcem în buricul Londrei.

— Exact. Cât de des ajungem să facem aşa ceva?

— Vincent!

— Bine! O să pornesc scutul, ca să-ţi poţi mişca braţul.

— Pot să-l ţin sus. Ridicarea noastră va mai dificilă. Gata?

— Doar să zici.

— AAAAHHHHHHHHHHH! Împing! Ne-am ridicat! Întoarce! Întoarce! Întoarce! Dă-mi scutul, acum!

— Scutul la maximum.

— TICĂLOSUL! AAAHHH!

[Kara, ce se-ntâmplă? Elicopterele s-au întors când a început să tragă robotul. Am pierdut imaginile. Va trebui să ne spui tu ce se-ntâmplă până trecem pe imagini prin satelit.]

Încasăm lovituri! Îl văd, cam la un kilometru şi jumătate. Probabil că s-a apropiat cât am fost întinşi pe jos.

[Aţi încercat să trageţi în el?]

Nu încă. Am fost ocupaţi s-o încasăm. Vincent, dă-mi sabia, dimensiune medie… FIR-AR! Gata… FOC!… L-am lovit?

— Mda. L-ai nimerit drept în…

— Unde?

— L-ai nimerit drept în picioare. Nici măcar nu s-a clintit. Rose, nu ne putem bate cu tipul ăsta.

[Puteţi să…]

Kara, ce faci?

[Ce se-ntâmplă?]

Kara se… apucă de diplomaţie.

[Se apucă de ce?]

Îi arată degetul mijlociu. Foarte matur, Kara.

[Asta-i…]

— Fugi, Vincent! Umărul meu nu mai rezistă mult la chestia asta.

— Pe rând, te rog. Ce-ai zis, Kara?

— Am zis să fugi!

— Nu mă-ntorc cu spatele la tipu-ăsta. O să ne doboare dintr-o lovitură.

— Voiam să zic să fugi *spre* el.

— De ce să fac aşa ceva?

[Nu cred că-i o idee bună.]

— AAHHH! La naiba, doare! Pentru că – să-l ia naiba, de-aia!

— Kara, sabia n-o să treacă prin scut.

— Nu-mi pasă de sabie!

— Kara…

— Ai încredere-n mine, Vincent. Fugi!

— *Tabarnak*[15]… Controlul CAT, suntem pe punctul să facem ceva foarte prostesc. Mi-a părut bine să vă cunosc pe toţi.

— Mai repede, Vincent! Haide! Mai repede! Trânteşte-l de să nu se vadă!

— Încerc!

— Aproape am ajuns! Închide scutul nostru. PFUI! Ai simţit-o pe asta, nu?

— Bine, deci ne năpustim pe el. Şi acum?

— Acum nu trage în noi, asta-i. Pregăteşte-te s-o descarci pe Themis.

— Nu merge.

— Cum adică nu merge?

— De unde dracu' să ştiu eu? Apăs butonul şi nu merge! Poate-i scutul lui energetic de vină. Cât poţi să-l mai ţii? Kara?

— Nu mult.

— Ne alimentăm din scutul ăla al lui. Themis se va descărca de una singură dacă-l ţii destul de mult.

— E prea puternic! Nu rezist! Dă-mi sabia, lungime medie.

— Uite!

— Foc!

— Kara, ţinteşti în pământ!

— Taci din gură şi trage cu blestemăţia aia!

— Uite! Ai făcut o groapă mare sub tălpile noastre! Suntem înfundaţi până la genunchi într-un crater gigantic!

— Mai lungeşte un pic sabia. Foc! Vincent! Am zis foc!

— Trag! Dar tu cu ce te ocupi? Nu faci decât să adânceşti groapa. Asta-i roca de bază. N-o să ne mai putem mişca!

— Din nou!

— În regulă, asta-i! Suntem băgaţi până-n gât! Suntem înţepeniţi! Nu pot nici măcar să-mi mişc picioarele!

— Păi, şi el e blocat în groapă cu noi. Pun pariu că nici el nu poate să se mişte.

— Asta-i… chiar cool.

— Mai bine decât să fim atacaţi, nu? Acum hai să vedem dacă pot… să răsucesc… braţul stâng. Fir-ar să fie, e-nghesuială. Gata. Dă-mi scutul! Acum!

— Ce…

— Scut!

— Ce mărime?

— Nu contează! Maximă!

— Bine, e pornit… Nu cred că merge. Nu-i loc!

— Face *ceva.* Văd câmpul energetic din jurul lui.

— Ai dreptate. Devine mai strălucitor… Oscilează! Ahhh, te iubesc, Kara Resnik!

— Mă iubeşti pentru că m-am gândit la o cale să-ţi salvez pielea.

— Hei! S-ar putea să nu meargă. O să te iubesc şi dacă nu merge. Asta-nseamnă cam cincizeci la sută dezinteresat.

— Ce romantic eşti.

— Kara! Ascultă!

— Ce?

— Auzi sunetul ăla? E metal care scrâşneşte pe metal. Câmpul lui energetic e căzut. Scutul nostru e încă pornit?

— E cât se poate de pornit. Îl simt cum îmi presează braţul.

— Crezi că va tăia prin metal?

— Uite!

— DAAAAAAAAAA!

— Este! Te-ai dat la cine nu trebuie, ticălosule! Ah, acum mă placi, Vincent, nu?

[Ce se-ntâmplă? Sunteţi bine1? Nu vedem nimic pe satelit.]

— Bună, Rose! Mda, suntem bine. Ne uităm la cerul de deasupra. Kara e nebună, suntem blocaţi într-o groapă imensă, dar suntem bine.

Niţel şifonaţi, dar ar trebui să-l vezi pe celălalt.

[Nu vedem nimic. Eşti sigur că-i scos din luptă?]

Aşa cred. L-am tăiat în două. Nu vreau să par excesiv de optimist, dar sunt destul de sigur că de data asta am câştigat.

[Cum?]

Nu se mai poate mişca. Nici noi nu putem. Pur şi simplu, am lăsat scutul lui Themis să se frece de câmpul lui energetic pân-a cedat. După aia scutul a trecut mai departe.

[Felicitări! Cei din armată sunt impresionaţi de-a binelea. Niciunul dintre cei de-aici nu s-ar fi gândit la aşa ceva.]

Nici eu nu m-am gândit. Îi poţi mulţumi psihopatei care mi-a zis să fug spre robot şi să-l dobor.

[Ai zis „da”.]

Ai încercat să-i zici vreodată Karei „nu”? Mai degrabă m-aş înfrunta cu băiatul cel rău.

— Poţi să încetezi să mai vorbeşti despre mine ca şi cum n-aş fi aici? Vincent, ce-ai zice să ieşim din groapa asta?

— Sigur. Vrei să-mi zici cum?

— Putem s-o lăsăm pe Themis să se descarce, cum am făcut în Denver.

[Nu, Kara! Nu!]

De ce?

— Ei vor celălalt robot.

— Ai zis că nu-l putem vaporiza.

— Probabil că nu, dar l-am despicat şi s-ar putea să-i distrugem pe piloţi.

[Vincent are dreptate. N-ar strica dacă am putea vorbi cu ei.]

— Bun, dar atunci, cum ieşim?

— Poţi să-ţi mişti braţul drept? Putem trage în jur cu sabia, să facem o groapă mai mare.

— Nu. Braţul ăla-i blocat în jos. Alte idei strălucite?

— Aş…

— Da?

— Habar n-are. Rose, poţi să trimiţi pe cineva să ne dezgroape?

[O echipă a pornit într-acolo. S-ar putea să dureze o vreme până să sape suficient de adânc.]

Aşa îmi imaginam şi eu.

— Kara…

— Nu vorbi cu mine! Sunt sictirită. Vreau să ies de-aici, dar tu nu vrei să le faci rău ălora care trăgeau în noi acum un minut. Acum sunt blocată într-o groapă, Dumnezeu ştie câtă vreme.

— Zâmbeşti.

— Poate. Dar sunt sictirită.

— Eşti fericită.

— Cred… cred că sunt.

— Kara?

— Ce-i? Tu de ce rânjeşti?

— Kara Resnik, m-ai făcut…

— A, nu! O să mă ceri de nevastă acum?

— Eu…

— Stop. Stop. Nu vrem aceleaşi lucruri. Nu sunt pregătită pentru toată chestia cu familia.

— Ştiu.

— Fără copii.

— Ştiu.

— Chiar vrei să-mbătrâneşti doar cu baba morocănoasă de mine?

— Fără supărare, Kara, dar nu cred că vreunul dintre noi o s-ajungă să-mbătrânească, mai ales dacă suntem împreună. Singura întrebare este: Vreau să mor tânăr cu altcineva alături?

PARTEA A DOUA
TRĂSĂTURI DE FAMILIE

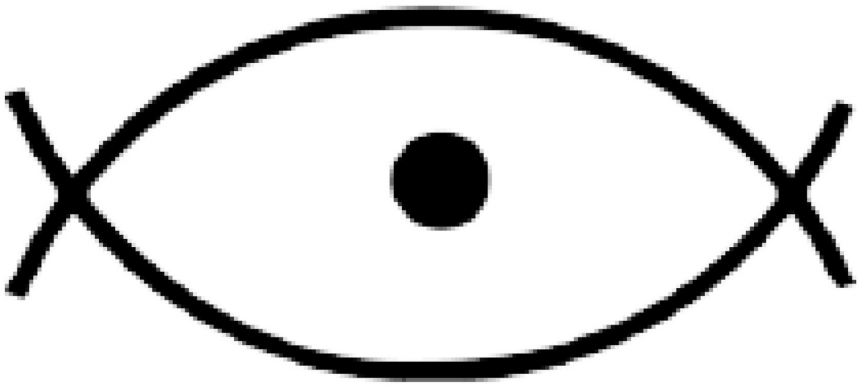

FIŞIERUL NR. 1521

Convorbire cu generalul de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Restaurantul chinezesc New Dynasty,
Dupont Circle, Washington, DC

— Ia loc, Eugene.
— Ce au bun aici?

— Ar trebui să-ncerci puiul *Kung Pao*. Şi orezul indonezian e foarte bun.
— O să iau ce iei şi tu. Cum a fost nunta?

— A fost surprinzător de mare. Nu crezusem că domnişoara Resnik… scuză-mă, *doamna* Resnik…
— O să te omoare dacă-i spui aşa.

— Că vreunul dintre ei şi-ar fi dorit o ceremonie tradiţională, cu atât mai puţin să se răsfeţe după aceea cu o asemenea festivitate extravagantă.
— Ah, nunţile n-au legătură cu mireasa şi cu mirele. Ceri în căsătorie sau accepţi pentru că-l iubeşti pe celălalt. Începi prin a-ţi închipui nunta perfectă, ceva mic, undeva în aer liber, intim, doar cu cei mai apropiaţi. După ce faci anunţul, durează cam o săptămână până să-ţi dai seama că propunerea a fost singura parte din căsătorie care te privea pe tine. Nunta în sine? E vorba doar despre mama ta, despre mătuşa ta care-i pe moarte, despre cum va părea că eşti părtinitor dacă nu l-ai invitat pe vărul ăla de-al doilea cu care nu te-ai întâlnit niciodată. Şi totuşi… Unde a fost?

— La un hotel din Detroit. Ţi s-a simţit foarte tare lipsa.
— Mă-ndoiesc că au observat măcar.

— Te-au văzut la televizor după ceremonie. Asta ar sugera că erau conştienţi de absenţa ta.
— Am priceput că voiau să se căsătorească la aniversarea victoriei lor, dar mai era şi altă ceremonie, în Londra. Cineva trebuia să fie şi acolo. Oricum, cine face nunta în decembrie?

— Crezusem că comemorarea din Londra va fi chiar în ziua atacului.
— Presupun că au vrut să se concentreze asupra aspectelor pozitive. Nu-i învinuiesc. O sută treizeci şi şase de mii de morţi.

— Cu riscul să par insensibil, numărul e mai mic decât anticipasem.

— O sută treizeci şi şase de mii înseamnă o mulţime de soţi şi soţii, fii şi fiice morţi. Aş zice că eşti un ticălos, dar şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Putea fi cu uşurinţă un milion.

— Am avut noroc.

— De data asta.

— Crezi că ei se vor întoarce?

— Tu nu crezi asta? Nici măcar nu ştim pentru ce au venit. Nu cred că doar ca să se ia la harţă cu armata britanică. Ce zici?

— Nu. Ar fi putut ataca oricând. E o presupunere rezonabilă că guvernul britanic a precipitat conflictul.

— Păi, acum sunt morţi. Robotul lor e distrus. Cei doi piloţi erau morţi când am ajuns acolo. Nu ştim dacă au murit când robotul le-a fost despicat în două sau dacă s-au sinucis ca să evite să fie capturaţi, dar rezultatul e acelaşi. Sunt morţi. La un moment dat, cine i-a trimis, oricine ar fi, o să-nţeleagă că s-a întâmplat ceva. Nu cred că-i vor da uitării pur şi simplu. Mda, cred că se vor întoarce. Şi aşa tineri… Păcat!

— Cine?

— Piloţii. I-ai văzut şi tu. Băieţii ăia arătau de parcă aveau… cât? Optsprezece… cel mult douăzeci de ani. Uluitor ce tare seamănă cu noi. Sigur, aveau picioarele răsucite, dar l-am văzut pe Vincent întorcându-şi-le pe ale lui de-atâtea ori, că aproape mi se pare normal acum.

— Am mai aflat ceva nou de la autopsie?

— Nimic ce să poată să înţeleagă un dinozaur ca mine. Trebuie să vorbeşti cu Rose. Ştiu că ăştia doi erau doar nişte copii care-şi făceau treaba, oricare ar fi fost ea. În locul de unde au venit ei, vor fi nişte oameni îndureraţi. Iar oamenii îndureraţi iau decizii pripite. Cred că se vor întoarce. Cred că vor fi mult mai mulţi. Şi, de data asta, pun pariu cu tine că n-o să se mai holbeze la peisaj o săptămână înainte să-nceapă să tragă.

— E o perspectivă foarte pesimistă asupra situaţiei. Dar robotul? Şi-a dezvăluit vreunul dintre secrete?

— La asta pot să răspund. Am aflat aşa de puţine despre robotul ăla, încât am înţeles practic totul. Îi construiesc cam ca înainte. Proiectul de bază e acelaşi. Acelaşi număr de componente – s-a

desfăcut în bucăţi la câteva minute după ce a fost avariat. Camera de control e aproape la fel cu a noastră. Consola are câteva butoane în plus, dar asta-i tot.

— Îl putem asambla la loc?

— Ai vrea să mai ai unul. Nu-i aşa?

— Păi…

— Nu-ţi face mari speranţe. Cronos a fost făcut varză. Nu mai merge nimic. Scutul lui Themis a tăiat prin camera de control. Sfera e spartă, e-ndoită cu totul, a rămas fără chestia albă în care plutea. Indiferent ce a fost, s-a evaporat aproape pe loc. Torsul e tăiat în două. Nu putem suda nimic din el. Nici cu bandă adezivă nu merge. Restul… nu înţelegem cum funcţionează mai mult decât înţelegem cum se poate mişca Themis. Te uiţi la secţiunea transversală şi, în afară de gaura mare unde se afla camera de control, e doar un bloc compact de metal. Singurul lucru bun la care mă pot gândi este că are comenzile aşa de asemănătoare, că poate reuşim să le folosim pe ale lor ca piese de schimb dacă stricăm ceva. Şi, dacă te uiţi cum se comportă piloţii noştri, aş zice că-i probabil să se întâmple. Echipa ştiinţifică va fi fericită luni.

— De ce tocmai luni?

— Îi trimit pe genişti acasă. De acum pot să se joace cu el adevăraţii *nerds*.

— Înainte nu puteau?

— Puteau să se uite, dar nu i-aş fi lăsat să facă ceva care să poată avaria şi mai rău robotul.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Şi eu mai voiam încă unul. Dar… acum e oficial fier vechi. Pot să facă ce vor cu el. Piese de schimb şi savanţi fericiţi. Cu asta ne alegem în schimbul celor 136.000 de morţi.

— Ăsta nu-i singurul rezultat pozitiv de după evenimentele din Londra. Credeam că tu, mai mult decât oricine, vei găsi o consolare în rezultate.

— Mai mult decât oricine?

— Mă îndoiesc că cineva să mai pună sub semnul întrebării relevanţa CAT. Oricum, nu în cursul vieţii tale. Themis a făcut exact ce-am zis – şi-am sperat – noi că poate face. CAT a salvat Londra, poate şi rasa umană. Nu există guvern pe planeta asta care să vă refuze finanţarea. Veţi dispune de toate resursele

necesare, cât timp aveţi nevoie. În plan mai personal, nimeni, niciodată, n-o să-ţi pună sub semnul întrebării autoritatea. În ochii celor mai mulţi, tragedia care i-a trimis la moarte pe oamenii ăştia ar fi putut fi evitată dacă guvernul britanic ar fi făcut ce i-ai cerut tu. Eşti probabil singura persoană care s-a bucurat vreodată de atâta credibilitate la nivel planetar. Cum zici tu, aşa e, pentru oricine, oriunde.

— Stai să treacă un an. Azi, suntem interesanţi. Oamenii se identifică cu noi. Asta îi ajută să-şi aprecieze mai mult viaţa. Presa spune lucruri frumoase despre noi pentru că asta vrea să audă lumea. Dar când mănânci acelaşi sortiment de îngheţată în fiecare zi, după o vreme… La un moment dat, faptul că spui lucruri frumoase despre CAT n-o să mai vândă la fel de multe ziare.

— Lumea abia dacă mai cumpără ziare.

— Suntem bătrâni. Nu-i aşa? Păi, în câteva săptămâni, în şase luni, într-un an, faptul că ne ridică în slăvi n-o să mai vândă ce dracu' or vinde ei acum. Şi atunci, crede-mă, vor încerca să spună lucruri urâte. Ne vor pune sub semnul întrebării cercetările, capacitatea de a face ceva împotriva unei forţe inamice masive. Chestia amuzantă e că vor avea dreptate. Nu că n-am încerca, dar în zece ani n-am stors nicio tehnologie din chestia aia. Ai fi zis c-o să avem măcar un prăjitor de pâine mai rapid, frâne mai bune la maşini, hârtie igienică mai moale, dar nu. Absolut nimic. Şi nu mă face să mă pornesc apropo de cum o să ne descurcăm împotriva mai multor roboţi din ăştia.

— Tare nu-mi place când trebuie să subliniez ceva evident, dar am câştigat. Am învins. Themis s-a bătut cu robotul extraterestru în luptă corp la corp şi a ieşit victorioasă.

— Tu spui că aia a fost luptă? Au săpat o groapă!

— Au imobilizat inamicul.

— Au săpat o groapă! Ce şanse erau ca scutul lor să poată dezactiva câmpul energetic? Pur şi simplu au avut noroc. Oamenii noştri au fost băgaţi în ceva *mult* peste capacitatea lor. Nu-i greşeala lor, n-ar fi trebuit să-i trimitem. A fost ca o bătaie în curtea şcolii. O încasau de la altul mai voinic şi au intrat în panică. Mă bucur că a mers, dar nu mă ajută să fiu mai optimist în legătură cu şansele noastre. Fata aia, Resnik, e pur şi simplu nebună, dacă mă-ntrebi pe mine.

— Unii ar zice că are instincte bune.

— E un fel de-a spune.

— Nu-i prima dată când firea ei impulsivă dă rezultate bune. Puţini sunt cei care planifică minuţios şi în care am mai multă

încredere decât în improvizaţiile ei.

— Poate. Dar n-are importanţă. Nu poate să îngroape mai mult de un robot. Dacă vor mai sosi şi alţii…

— Ce crezi că putem face ca să ne pregătim?

— Mi-am pus de multe ori întrebarea asta. Dacă miza n-ar fi aşa mare, mi s-ar părea amuzant. Pe hârtie, conduc o organizaţie militară, dar singurul lucru asupra căruia suntem toţi de acord este că în faţa unei forţe extraterestre mari nu va exista nicio reacţie militară. Ai văzut ce-a făcut cu trei regimente blindate. La dracu', a distrus şi oraşul care era în jurul celor trei regimente. Clădiri, maşini, oameni, pisici, câini. N-a iertat nici măcar gândacii.

— Şi Themis poate face aşa ceva.

— Păi, poate le dăm o mână de ajutor şi facem una cu pământul câteva oraşe de unii singuri. Ea *nu poate* să le facă rău dacă stau nemişcaţi. L-a izbit pe Cronos în plin cu arma. Putea la fel de bine să-l înjure.

— I-a arătat degetul mijlociu.

— Păcat că plecaseră elicopterele. Ar fi ieşit o fotografie minunată.

— Sau o statuie.

— Ha! Ai făcut o glumă! Ar fi putut s-o folosească la ceremonie. Ai văzut ce monument au făcut? Robotul extraterestru îngenunchind în faţa lui Themis? Arată de parcă ea îl unge cavaler. Mai bun decât Hercule şi Diomede, aş zice… A, pe asta n-o ştii. Să cauţi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ideea mea e asta: nu putem face nimic. Mai precis, cu ce avem noi, nu putem face nimic. Singura noastră speranţă dacă extratereştrii se vor întoarce, este ca puştii mei să găsească ceva util până atunci. Detest să spun asta, fiindcă e complet nebună, dar acum totul depinde numai de Rose.

— Dar *chiar* depinde de Rose, nu?

— Da. De-asta am şi spus.

— Ea a căzut pe Mână în copilărie. Cumva, a ajuns să se ocupe de studierea ei. Acum aşteptăm un război pe care nu-l putem câştiga, iar cele mai mari speranţe de supravieţuire depind de ea.

— Cum ai zis şi tu, chiar te pricepi să spui ce-i evident, dar au şi un scop toate astea?

— Bineînţeles. Te-ai întrebat vreodată de ce au decis ei s-o aducă înapoi?

FIŞIERUL NR. 1526

Note de şedinţă – pacient Eva Reyes

Dr. Benicio Muñoz Rivera, psihiatru
San Juan, Puerto Rico

— Povesteşte-mi despre coşmaruri, Eva.

— Nu vreau să vorbesc despre ele. Ai zis că putem să ne jucăm.

— Tocmai ne-am jucat, Eva, iar acum trebuie să stăm de vorbă.

— N-a fost distractiv. Vreau jocuri *adevărate.*

— Mama ta e îngrijorată, Eva.

— Sunt bine. N-are de ce să-şi facă griji.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat ieri?

— Nu s-a-ntâmplat nimic. Făceam baie!

— Mama ta s-a speriat foarte tare. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am… am văzut ceva. Voiam să ştiu cum e când… nu poţi să respiri. N-am ştiut că mama era în baie. Eram doar curioasă. Nu-ncercam să…

— Ea spune că stai tot timpul singură, că nu mai vorbeşti cu prietenele tale.

— N-am prietene. Toate cred că sunt nebună.

— Nimeni nu crede aşa ceva, Eva.

— BA DA!

— Eva…

— Nu ştii ce vorbeşti! Nu-mi închipui eu, toţi spun aşa mereu! *Toţi* cred că-s nebună. Şi mama crede la fel. De-asta sunt aici.

— Pentru o fetiţă de vârsta ta e perfect normal să aibă şi gânduri negre, Eva. Şi nici nu cred că gândurile acelea vor dispărea ca prin farmec. Dar există instrumente pe care le putem folosi ca să controlăm gândurile. De aceea *sunt eu aici,* ca să-ţi ofer instrumentele respective. Vreau să nu-ţi mai fie teamă de ceea ce există în mintea ta.

— Cum să nu-mi fie teamă? I-am văzut murind, pe toţi.

— Cine a murit, Eva?

— Oamenii ăia din Londra. I-am văzut morţi.

— Ce ai văzut?

— Erau toţi morţi!

— Poţi să-mi descrii imaginile?

— Erau mii de oameni, peste tot. Zăceau acolo, pe trotuare, în maşinile lor.

— Ca şi cum ar fi dormit?

— Toţi în acelaşi timp.

— Ai văzut cadavrele?

— Da!

— Dar în Londra n-au existat deloc cadavre după atacul de anul

trecut, Eva. Ai văzut şi tu! A fost la televizor. N-a mai rămas nimic.

— Dar sunt morţi, nu?

— Ai avut doar un coşmar, despre ceva rău care s-a întâmplat. E normal să le asociezi, dar, cum ai zis şi tu, ce ai văzut nu-i totuna cu ce s-a întâmplat.

— Nu sunt coşmaruri! Nu sunt… Mă rog. Ştiu că nu mă crezi. Pot să plec?

— Nu încă.

— Atunci, putem vorbi despre altceva?

— Ce altceva ai mai văzut?

— Nu mai vreau să fac asta.

— Spune-mi, Eva. Ce ai mai văzut?

— Am văzut un metal… Am văzut un robot care cădea în nori.

— Ai mai vorbit despre viziunea asta şi înainte. Cum poate să cadă ceva în cer? Cădea în sus? Dintr-un avion?

— Nu ştiu. Nu, nu dintr-un avion.

— Atunci… de unde cădea, Eva?

— *Nu ştiu!* Îţi spun doar ce-am văzut. Pot să plec?

— E în regulă. Vreau doar să… să te gândeşti la posibilitatea ca imaginile pe care le vezi să nu fie reale. Poţi să faci asta pentru mine?

— Sigur.

— Ai o imaginaţie foarte vie, Eva, iar asta este bine, este foarte bine. Trebuie să găseşti modalităţi să profiţi de ea. Îţi place să desenezi?

— Da.

— Ai putea desena ceea ce vezi. Să pui desenele pe perete. Cred că ar putea să te ajute.

— La ce să mă ajute?

— Te-ar putea ajuta să înţelegi că totul se petrece în mintea ta, să-ţi ofere un oarecare control asupra gândurilor. După aceea, s-ar putea să nu te mai temi la fel de tare de ele.

— Nu mă tem întotdeauna de ele.

— Asta-i bine! Poţi să te gândeşti ce anume este diferit când nu te temi?

— Ce vrei să spui?

— Aş vrea să ştiu de ce nu ţi-e teamă de unele dintre imaginile pe care le vezi.

— Nu toate sunt rele. Uneori văd cum se întâmplă lucruri bune.

— Cum ar fi?

— L-am văzut pe tata cum cumpăra o maşină nouă. Era fericit.

— Tatăl tău a cumpărat o maşină nouă?

— Nu. Strânge bani pentru ea.

— Deci nu tot ceea ce vezi se întâmplă în realitate, nu?

— Nu ştiu! Dar pare real, când văd.

— Sigur că pare real. Visele pot să pară foarte reale.

— Nu sunt vise! Văd toate astea când sunt trează. Le văd tot timpul! Ştiu ce sunt visele! Ştiu şi când îmi imaginez diverse chestii. Nu-i acelaşi lucru! Ştiu că nu crezi că spun adevărul, dar aşa e. E diferit.

— Eva, n-am zis niciodată că nu spui adevărul. N-am gândit nicio clipă aşa ceva. Ştiu că tu crezi că sunt reale. Vreau doar să laşi loc pentru posibilitatea că nu ar fi aşa.

— E ora patru. M-aşteaptă mama jos.

— Da. Poţi să pleci, Eva. Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Data viitoare când se întâmplă, încearcă să-ţi spui că nu este ceva real. Spune cu voce tare, dacă este nevoie. Şi începe să desenezi ceea ce vezi. Poţi să aduci desenele cu tine data viitoare. Aş vrea să le văd. Dacă nu merge aşa, o să-ncercăm altceva. Există un anumit tip de tratament care ar putea alunga gândurile negre.

— Nu vreau tratament.

— A fost doar o idee, Eva. Părinţii tăi şi cu mine vrem… vrem să fii fericită.

FIŞIERUL NR. 1528

Convorbire cu dr. Rose Franklin, directorul Diviziei ştiinţifice, Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central CAT, New York, statul New York

— Lasă pistolul jos, doctor Franklin.
— Ieşi afară!

— Doctor Franklin…
— Te rog! Vreau doar să fiu singură! Nu fac rău nimănui.

— Ţii un pistol de 9 mm la tâmpla dreaptă. Nu vreau să trag concluzii nefondate, dar în momentul ăsta mă tem pentru siguranţa ta. Ştiu de ce eşti tulburată şi-mi dau seama că s-ar putea ca şi eu să fi fost unul dintre factorii ce au contribuit la actuala ta stare de spirit.
— N-a fost îndreptat spre cap până n-a intrat bodyguardul tău. Şi tu n-ai făcut nimic. Acum plecaţi! Amândoi!

— Doctor Franklin, lasă arma jos, pentru ca acest domn să ne lase singuri. Aş vrea foarte mult să vorbesc cu tine.
[Puneţi arma jos, doamnă!]

Tinere, nu-i niciun pericol iminent. Poţi să-ţi bagi arma în toc.
[Nu pot, domnule.]

Numele şi gradul, te rog.
[Subofiţer Franklin, domnule.]

Franklin? Sunteţi rude?
[Nu, domnule.]

Dacă nu sunteţi rude, subofiţer Franklin, pe ea n-o s-o deranjeze când te voi întemniţa pentru restul scurtei tale vieţi. Probabil ştii foarte puţine despre mine, dar poţi să fii convins că, dacă îmi dau silinţa, îţi pot face existenţa atât de îngrozitor de dureroasă, încât te vei ruga cerului să ia sfârşit. Şi-ţi dau cuvântul meu: dacă doctorului Franklin i se va întâmpla ceva rău, autoprovocat sau nu, în timp ce ţii arma îndreptată spre ea, o să-mi dau silinţa până la capăt… Perfect. Acum lasă-ne.
[Domnule…]

Închide uşa după tine… Doctor Franklin, te rog să accepţi

scuzele mele pentru lipsa de sensibilitate dovedită de tizul tău. Din nefericire, pentru asigurarea securităţii în schimbul de noapte nu sunt repartizaţi cei mai buni dintre ei. Cel mai important, te rog să mă ierţi dacă discuţia noastră anterioară a determinat acest moment de deznădejde.

— Nu e deznădejde. Vreau doar să pun capăt acestei parodii. N-ar trebui să mă aflu aici. Rose Franklin e moartă!

— Nu asta am spus. Te rog, dă-mi pistolul. Ştim amândoi că n-o să-ţi închei viaţa azi. E aproape 5 dimineaţa, aşa că bănuiesc că te-ai uitat ţintă la arma asta ore în şir. Nu mă îndoiesc de convingerea ta, dar hotărârea nu-ţi va spori ca prin farmec după micul dejun.

— E mai greu decât am crezut.

— Voinţa de a trăi e foarte dificil de reprimat. Mi-e ruşine să spun că este un subiect la care sunt foarte priceput. În plus, avem realmente nevoie de ajutorul tău.

— N-aveţi nevoie de mine. Chiar n-aveţi. N-am făcut nimic util de când am… de când m-am întors.

— Nu-i adevărat. Nimeni n-o înţelege pe Themis mai bine ca tine.

— Nici ea n-ar trebui să fie aici, ştii? M-am înşelat. N-ar fi trebuit s-o găsim. Ar fi trebuit să rămână îngropată, ascunsă. Eu ar trebui să fiu moartă. Ar trebui s-o demontaţi pe Themis şi s-o aruncaţi iar pe fundul oceanului. Să uitaţi de ea şi să uitaţi de mine.

— E puţin cam târziu pentru aşa ceva.

— Nu vreau decât să-nceteze. Tu nu ştii cum e să fii… N-are importanţă. Vrei să pleci, te rog?

— Are importanţă pentru mine. Dacă nu-mi dai arma, măcar las-o jos… Aşa… Ce ţi-am zis ieri ar fi trebuit să te liniştească. E destul de evident acum că n-a avut rezultatul scontat.

— N-ai făcut decât să-mi spui adevărul. Eu nu sunt eu! Sunt o copie!

— N-am zis nimic de genul ăsta.

— Ai spus că m-au refăcut din nimic!

— Te-au recreat pe baza datelor pe care le obţinuseră înainte de moarte.

— Sunt o copie!

— Am încercat să-ţi transmit informaţia care mi-a fost oferită

de unul dintre cei implicaţi. Acum îmi dau seama că interpretarea mea n-a fost tocmai perfectă. În mintea mea suna mult mai bine. Punctul central, care pare să se fi pierdut prin traducere, era că esenţa, ceea ce eşti tu, a fost păstrată integral pe parcursul procesului. N-am…

— N-are importanţă! Nu sunt…

— N-am terminat. Am făcut o eroare teribilă crezând că pot să explic convingător chestii pe care abia le înţeleg eu însumi. Am făcut asta din lipsă de încredere, într-o încercare nejustificată de a controla informaţia pe care erai în mod clar îndreptăţită s-o cunoşti. Am greşit şi-mi pare rău. Persoana care mi-a dat această informaţie…

— E unul dintre cei care… m-au creat?

— Cred că da. S-a oferit să se vadă cu tine şi să-ţi spună exact ce ţi s-a făcut. Am refuzat. Înainte să faci ceva ireparabil, lasă-mă să iau legătura cu el şi să aranjez o întâlnire. Cunoştinţele tale ştiinţifice sunt infinit mai mari decât ale mele şi vei fi în stare să înţelegi mai mult decât am înţeles eu. Presupun că persoana a trebuit să vulgarizeze pentru mine.

— …

— O să asculţi ce are de spus?

— …

— Bine. Constat cu uşurare că deznădejdea îţi este depăşită de curiozitate. Acum, îmi dai arma?

— Şi dacă nu merge? Dacă nu-mi place ce are de spus?

— Atunci o să încerc altceva.

— Nu poţi să mă dădăceşti veşnic.

— Probabil că nu. Dar le pot ordona altora s-o facă. Dacă vrei să spun că o să-ţi dau înapoi arma şi o să plec trăgând uşa după mine, n-o s-o fac. O să fac însă tot ce pot ca să te împiedic să-ţi iei viaţa, în parte pentru că ţin la tine, dar în principal din motive pur egoiste şi pragmatice. Acestea fiind zise, eşti o femeie foarte inteligentă şi plină de resurse şi, dacă ai o motivaţie serioasă, probabil că voi da greş. Atunci voi încerca altceva.

— Ce vrei să spui?

— Ai fost întoarsă din morţi o dată. Nu există niciun motiv să cred că nu se poate face iar, şi iar.

— Ai… mi-ai face aşa ceva?

— Aş face orice aş considera necesar pentru apărarea noastră. Aş fi preferat să evit să-ţi povestesc despre „nevoile celor mulţi”, dar ăsta-i unul dintre momentele acelea. Majoritatea experţilor, inclusiv tu, dacă nu mă-nşel, cred în întoarcerea iminentă a vizitatorilor extratereştri. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că, prin comparaţie, descurajarea pe care o simţi în prezent este lipsită de însemnătate. Dacă doamna Resnik s-ar fi gândit să se arunce în gol, sunt convins că tu ai fi făcut orice ţi-ar fi stat în puteri s-o opreşti.

— Probabil. Dar rolul ei e evident. Eu pur şi simplu nu cred că vă mai pot fi utilă.

— O să vedem în timp. Pot să schimb subiectul pentru o clipă?

— Despre ce vrei să vorbim?

— Aş vrea să-mi spui ce ai aflat despre fiinţele care se aflau în interiorul robotului extraterestru.

— De ce? Nu-i nimic nou de spus.

— Fă-mi pe plac.

— Ştii tot. Ai citit rapoartele. Am discutat despre asta!

— Sunt similari cu noi?

— Unde vrei să ajungi? Ştii cum arată. I-ai văzut! Sunt umanoizi. Tip V16, piele măsliniu-închis, genunchii inversaţi ca la robot. Şi chiar sunt genunchii lor, nu sunt digitigrade, cum am bănuit noi. Au o încheietură suplimentară la picioare. N-au sprâncene. Tot restul pare uman, pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Cât de apropiaţi ne sunt din punct de vedere genetic? Ştiu că avem 98 la sută din ADN comun cu cimpanzeii. Poţi să-mi spui cât de mult avem în comun cu extratereştrii?

— Ai citit raportul. Ce-ţi trebuie mai mult?

— Vreau să-mi spui *tu*.

— Ar fi trebuit s-o păstrezi pe Alyssa. Ea e experta în chestiile astea.

— Aş vrea să pot vorbi cu Alyssa despre multe, dar, fiindcă nu este disponibilă pentru moment, aş vrea să-mi spui tu ce înţelegi.

— Păi, prima parte din ce ai spus nu-i chiar adevărată. Cât de similar e ADN-ul nostru cu cel al unui cimpanzeu depinde foarte mult de ceea ce compari. Dacă iei în considerare totul, nu-i chiar aşa de apropiat. Răspunsul scurt pentru extratereştrii pe care i-am găsit e zero la sută, pentru că ei n-au ADN.

— Mi se pare greu de crezut că pot fi chiar aşa diferiţi de noi.

— Nu sunt. Sunt făcuţi cam în acelaşi fel. Doar că nu e… Ştii ce este ADN-ul?

— Acid dezoxiribonucleic. Înţeleg că ar conţine instrucţiuni genetice pentru formele de viaţă pe care le cunoaştem noi. Îmi dau seama că-i un răspuns simplist.

— Asta-i esenţa. ADN-ul este mediul de stocare a informaţiei. E o moleculă complexă care poate stoca o cantitate incredibilă de informaţie. Şi e stabilă. Partea cu adevărat tare e că are capacitate de replicare. Asta-i practic tot ce-ţi trebuie ca să creezi viaţă. Capacitatea să reţii informaţii pentru o anumită perioadă de timp şi să le transmiţi mai departe. Şi ai spus corect denumirea. Eu întrebam dacă ştii din ce este făcut ADN-ul.

— Spune-mi tu.

— ADN-ul e un acid nucleic, aşa cum îi spune şi numele. E făcut din componente mai mici, numite nucleotide. Ca să faci o nucleotidă, ai nevoie de trei elemente. Un fosfat, o bază şi o zaharidă.

— Zaharidă?

— Da. Viaţa conţine zahăr. Dacă zaharida este cea pe care o numim dezoxiriboză, obţii acidul dezoxiribonucleic, sau ADN. Dacă zaharida e riboză, o zaharidă mai simplă, obţii ARN, care poate şi el să stocheze informaţie, dar nu-i la fel de stabil ca ADN-ul. Extratereştrii au o compoziţie genetică foarte asemănătoare, dar nucleotidele lor folosesc o altă zaharidă, o formă a ceea ce noi numim arabinoză.

— ANA.

— Exact.

— Şi asta-i singura diferenţă?

— Nu chiar. Fiecare nucleotidă are şi o bază. La ADN… Eşti sigur că vrei s-auzi asta?

— Te rog.

— În ADN există patru baze posibile: citozină, guanină, adenină şi timină, pe care le numim prescurtat C, G, A şi T. Ăsta-i alfabetul genetic. Codul genetic extraterestru nu foloseşte A, ci ceva numit diaminopurină. Datorită ei, codul lor genetic e ceva mai stabil decât al nostru.

— Este compatibil cu ADN-ul nostru?

— Poate. Este destul de apropiat pentru ca ADN-urile noastre să fie capabile să comunice între ele.

— Deci diferenţele n-au nimic cu adevărat interesant.

— Glumeşti? Este probabil una dintre cele mai mari descoperiri pe care le-am făcut vreodată. Lumea credea că ADN-ul era singura modalitate prin care poţi obţine viaţa. Ne-am tot întrebat dacă viaţa poate evolua şi dintr-o bază de ARN. Abia de curând am reuşit să ne jucăm cu structura acizilor nucleici. Putem produce ANA în laborator, am făcut-o cu un grup de zaharide diferite. Putem produce diaminopurină. Putem face toate astea! Dar să vezi că apare natural în univers, în forme de viaţă complexe, similare cu oamenii… Acum ştim că ADN-ul nostru nu reprezintă nimic nemaipomenit. Putem schimba ingredientele şi tot căpătăm reţeta vieţii. Înţelegi ce spun? Suntem foarte aproape de a înţelege cum a apărut viaţa. Cum poţi să ajungi de la ceva inert, la ceva viu. E…

— Fascinant?

— Nu doar fascinant. E copleşitor. E… Geneză.

— Te emoţionează.

— Da. E…

— Mie asta mi se pare o reacţie perfect omenească.

— …Bănuiesc că ei au făcut o copie bună. Ştiu ce-ncerci să-mi sugerezi, dar nu cred că eu sunt un robot. Faptul că am sentimente nu mă face mai puţin impostoare.

— Chiar aşa? Nu atrăgeam atenţia asupra capacităţii tale pentru emoţii, ci asupra declanşatorului acestui răspuns emoţional. S-ar putea să fie din cauza cunoştinţelor mele limitate, dar mi se pare că ai fost mişcată când ai descoperit că, de fapt, cărămizile folosite pentru crearea vieţii pot avea multe forme. Nu asta încercai să demonstrezi? Că nu există nimic fundamental unic în legătură cu ADN-ul, că nu e implicată nicio magie? Spuneai că, indiferent de ingrediente, viaţa se poate modela singură din orice structură moleculară suficient de stabilă ca să stocheze informaţie şi să se copieze singură. Ai fost mişcată, pentru că ai putut să descompui ceva ce credeai că este impenetrabil în elemente pe care le poţi înţelege.

— Da.

— Şi atunci, n-ar trebui să simţi aceeaşi emoţie copleşitoare şi pentru ceea ce ţi s-a întâmplat ţie? De ce nu-ţi aduce aceeaşi satisfacţie înţelegerea unui eveniment unic cum este reducerea la o configuraţie stabilă de atomi? Nu ştiu nimic despre genetică, aşa că nu sunt la fel de emoţionat ca tine de descoperirile pe care le descrii, dar te consider *pe tine* extraordinară şi sunt absolut

copleşit de gândul că ceva atât de complex şi de nuanţat poate fi refăcut din chiar ţesătura universului. În cazul în care credinţa e cea care te chinuie, poţi găsi în asta chiar miracolul.

— …

— Gândeşte-te la asta.

— Îţi vibrează telefonul.

— N-are importanţă.

— Ar trebui să răspunzi. Ar putea fi important.

— Sunt aici pentru *tine*.

— Răspunde. Promit că n-o să fac nicio prostie.

— Foarte bine… Da?… Când?… Vin acum.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva care, din nefericire, necesită urgent atenţia mea.

— Poţi să te duci.

— N-o să te las singură. Pot să-i cer doamnei Resnik să vină şi să-ţi ţină companie, dar aş prefera să vii cu mine. S-ar putea să fie necesar ajutorul tău.

— Ce se-ntâmplă?

— A dispărut Themis.

— Poftim?

— Vii cu mine?

— Da. Haide!

— Doctor Franklin. Pistolul? Te rog?

FIŞIERUL NR. 1529

Convorbire cu căpitanul Kara Resnik,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central CAT, New York,
statul New York

[Uşile hangarului erau închise?]

{Îţi aduci amin…}

— Toată lumea, gata! Pe rând. Euge… domnule general, începe.

[Când ai observat că lipseşte Themis?]

— Vorbeşti serios? Acum cinci minute, când te-am chemat. Crezi că m-am dus întâi să-mi fac manichiura?

[Ai grijă cu tonul ăsta, căpitan Resnik…]

Încerc, dar pierdem timpul. Da, Rose?

{Uşile hangarului au fost închise tot timpul?}

Da, au fost închise. Îţi spun, el n-a ieşit la plimbare. N-o poate face pe Themis să meargă fără mine, cade din picioare.

— Doamnă Resnik, eşti sigură că Themis era în hangar azi-dimineaţă?

— Da! Era aici acum vreo zece minute. Am văzut-o. Am vorbit cu Vincent!

— Te rog, spune-ne tot ce-ţi aduci aminte.

— Ce-mi aduc aminte? Abia s-a-ntâmplat. N-ascultă nimeni?

— Te ascultăm acum.

— Azi-dimineaţă, Vincent s-a trezit foarte devreme, a zis că vrea să-ncerce singur nişte chestii şi că m-a lăsat să mai dorm. N-am reuşit să adorm la loc, aşa că am citit un pic şi după aia am venit încoace. L-am apelat prin radio. Era în sferă. L-am întrebat dacă a mâncat de dimineaţă, a zis că nu. I-am spus c-o să aduc sus nişte covrigi moi. M-am dus la bucătărie şi, când m-am întors, ei dispăruseră.

— Eşti sigură că nu uiţi nimic? Cel mai mic detaliu poate fi important.

— Da! Adică… a zis că nu-i era foame. I-am spus c-ar fi păcat să lăsăm covrigii să se strice – îi aduce de la *Montréal* când ajunge acolo. Aici n-avem congelator… A zis că-i perfect. Am pregătit covrigii! Vrei să ştii ce-am pus în ei? Cremă de brânză şi gem de zmeură. Dup-aia Themis a dispărut, cu soţul meu înăuntru. Fericit?

— Acum, da. Detaliile despre ingrediente nu erau necesare.

— Cred că-i prima dată când îi spun „soţul meu”, şi nu în glumă… Trebuie să-l găsim!

— O să-l găsim. Doctor Franklin, ne poţi spune unde se află Themis în momentul ăsta?

{Pe GPS nu apare nimic.}

E posibil să fie defect?

{Vedem tot restul, doar pe Themis, nu.}

Poate că-i defect sistemul de recepţie.

— Toate trei? Eşti sigură că n-o vezi?

{Conform GPS-ului, nu mai e aici.}

N-are nicio noimă. Nu putea să se volatilizeze.

— Poate c-a umblat cineva la sistemul de recepţie GPS ca să n-o putem localiza.

— În niciun caz.

— Încerc numai să formulez nişte posibile explicaţii.

— Asta nu-i printre ele.

— De ce?

— Receptoarele sunt în interiorul sferei. Durează cam zece minute doar s-ajungi până sus. Ar trebui să le găseşti şi să le dezactivezi înainte să pună Vincent mâna pe un radio. Şi apoi? Chiar şi cu Vincent, n-o poţi pilota afară de-aici. E o piesă de metal de peste şaizeci de metri înălţime şi şapte mii de tone, care trebuie să se mişte fără să facă niciun zgomot, totul în timpul cât pregătesc eu nişte covrigi.

— Logica ta e solidă. Poţi să oferi o explicaţie mai plauzibilă?

— Nu, în momentul ăsta nu pot.

— Ar fi putut s-o transporte cumva extratereştrii?

— Cum s-a „teleportat” Cronos în Londra, adică? Nu ştiu. Rose?

{Nu ştim dacă s-a „teleportat” sau dacă l-a „teleportat” altceva. Oricum, nu cred.}

— Ar părea prematur să respingem explicaţia asta fără nicio dovadă care s-o contrazică.

— Are dreptate. Dacă puteau s-o înhaţe pur şi simplu pe Themis oricând aveau chef, ar fi făcut-o când ne luptam, nu?

— Poate că la momentul acela nu aveau capacitatea necesară, dar o au acum. Poate că aşa ceva necesită o navă sau un

echipament care nu era prezent în Londra.

— Dar care este acum aici? Fără să detectăm noi nimic?

— Pare cam tras de păr, însă vorbim despre roboţi gigantici veniţi din spaţiu.

— Oricum, tot nu este o opţiune.

— N-aş elimina cu ochii închişi posibilitatea.

— Eu, da! Dacă extratereştrii tocmai au teleportat-o pe Themis în lumea lor, sau în spaţiu, sau cine ştie unde, atunci nu putem face nimic. Putem să discutăm despre scenarii în care-i aducem înapoi pe Themis şi pe Vincent? Şi întregi?

— Sigur că da. Dacă nu luăm în calcul, pentru moment, posibilitatea ca Themis să nu se mai afle pe Pământ, s-ar părea că nu există decât două opţiuni. Fie GPS-ul nu funcţionează sau cineva a umblat la el, fie se găseşte într-un loc unde nu ajunge semnalul GPS. Ar putea fi în interiorul unei structuri care blochează semnalul?

— Un loc ca acesta, adică?

— Da. Ştiu că receptoarele GPS nu funcţionează corespunzător în unele clădiri.

{Themis e diferită, într-un fel. Blocarea semnalului ei necesită o mulţime de interferenţe. În spatele unui metal aşa gros, n-ar trebui să avem semnal radio, totuşi avem. În clădirea asta, GPS-ul telefonului meu nu funcţionează, dar funcţionează în interiorul sferei şi o vedem întotdeauna pe Themis pe monitoare când este aici.}

— Mulţumesc, doctor Franklin. Dar ar putea fi într-o clădire mai… *opacă*. Nu putem respinge toate explicaţiile improbabile, deoarece este clar că nu-i disponibilă niciuna probabilă.

— În regulă. Deci fie Vincent este transportat fulgerător prin spaţiu, Dumnezeu ştie unde, fie este aici, pe Pământ, dar nu reuşim pur şi simplu s-ajungem la el. Putem începe să facem o listă cu locurile unde poate fi ţinut un gigant de şaizeci de metri?

— Cu siguranţă. Dar, fără să par exagerat de pesimist, ai argumentat foarte solid faptul că Themis nu poate fi mutată în sensul tradiţional. Dacă extratereştrii n-au „teleportat-o" din hangarul ăsta, s-ar părea c-a făcut-o totuşi cineva sau ceva.

{Am vorbit cu Vincent despre posibilitatea ca Themis să fie capabilă să se transporte singură, presupunând că aşa a făcut robotul din Londra. Încă n-am încercat nimic, dar nu-i imposibil ca Vincent să fi găsit ceva pe cont propriu.}

Unde s-ar fi dus?

{Habar n-am.}

[Detest să vă întrerup, dar după-amiază vine presa. E o sesiune de întrebări şi răspunsuri cu piloţii şi nişte elevi de liceu.]

Mă tem că va trebui s-o reprogramaţi, domnule general. Din nefericire, doamna Resnik tocmai a contractat o formă gravă de gripă, aceeaşi care l-a împiedicat pe soţul ei să se dea jos din pat azi-dimineaţă.

— *Tuse.* Ce pot să fac cât sunt în convalescenţă?

— Poţi să-l ajuţi pe general să întocmească o listă cu zonele din ţară unde s-ar putea afla Themis.

— Tu *unde* te duci?

— La Chantilly, Virginia. Trebuie să supraveghem prin satelit orice instalaţie suficient de mare ca să adăpostească o instalaţie de lansare a rachetelor sau o mică armată. Cine-i la uşă?

— E Amy… nu-ştiu-cum… O angajată civilă.

— Ar trebui să fie aici?

[E autorizată. Lucrează la Comunicaţii.]

Dă-i drumul… Cu ce vă putem ajuta, doamnă… Amy?

<îmi pare tare rău să vă deranjez, dar telefonul dumneavoastră mobil nu funcţionează când e securizată încăperea. Am la telefon un domn care spune că la Helsinki a apărut o… Notificare roşie în Operaţiunea Infra-Terra a Interpolului[17] – uau, chiar e greu de pronunţat. Habar n-am ce înseamnă, dar a zis că aţi vrea să aflaţi.

Mulţumesc foarte mult, Amy. Poţi să te duci acum.

— Ce este?

— O zi foarte încărcată, doamnă Resnik.

FIŞIERUL NR. 1532

Transcriere – interogatoriu
al serviciilor vamale finlandeze

Locaţie: Aeroportul Helsinki

— V-am s… s… spus deja de o sută de ori. Mă cheamă Mar… Marina Antoniou.

— *Şi ce faceţi la Helsinki?*

— Nu pot să c… cred. Nu fac nimic în… Helsinki! Am un zbor de le… legătură. Cât e ceasul?

— *Aproape ora 19.*

— *Gamoto[18]!* Am pierdut deja avionul. Am stat în încăperea asta şşş… şase ore. Pot să plec acum?

— *Curând. Puteţi să luaţi zborul următor. Unde mergeţi?*

— Nu există un zbor următor. Următorul e mâine. Şi aveţi biletul meu în ff… faţa voastră. Ştiu că-mi puneţi aceleaşi întrebări iar şi… iar, ca să vedeţi dacă-mi mo… modific povestea, dar probabil că-i a zecea oară că mă-ntrebaţi, şi scrie chiar aici: New York City, şi scrie şi numele meu. E un bilet de avion. Nu pot… nu pot să merg nicăieri altundeva cu el. Dacă aveţi de gând să mă inte… interogaţi întruna, ar trebui măcar să găsiţi ceva ce aş putea e… even… eventual să greşesc.

— *Sunt doar întrebări de rutină. Securitatea aeroportului a fost sporită, iar tichetul dumneavoastră de îmbarcare a fost selectat aleatoriu.*

— De ce nu-mi spuneţi ce… se-ntâmplă de fapt? N-alegeţi aleatoriu oameni care să petreacă o zi în intero…

— *Mai am doar câteva întrebări… din motive de securitate.*

— Nu. N-aveţi. Aţi rămas fără între… întrebări acum patru ore. Puteţi să-mi aduceţi nişte cafea?

— *Curând.*

— Vă tot uitaţi la ceas. Aşteptaţi pe cineva?

— Pe mine mă aşteaptă… Nu ţi-a oferit nimic de băut pentru că nu ţi se permite să părăseşti încăperea şi n-a vrut să faci pe tine.

Mulţumesc, tinere. Poţi să ne laşi. Ştiu că nu trebuie să-ţi aduc aminte că nu poţi discuta cu nimeni despre întâlnirea cu această femeie. Când ieşi din încăpere, poţi totuşi să discuţi cu superiorul tău despre o promovare.

Alyssa Papantoniou. Nu pari surprinsă să mă vezi.

— Aveam o presimţire că s-ar putea să vii.

— Paşaport nou? Antoniou. Sunt impresionat.

— Mi s-a spus că minciuna trebuie să fie cât mai ap… aproape posibil de adevăr.

— De ce Marina?

— Numele ma… mamei.

— Greu de uitat. Ruşii te-au învăţat bine.

— Mi-au mai spus că în… încerci să dai vina pe mine pentru masacrul de la Sre… Srebreniţa. Nu crezi că-ntreci măsura?

— Chiar aşa?

— Crezi că aş ucide oameni pentru vreo… idee depăşită despre etnicitate?

— Sincer să fiu, doamnă Papantoniou, n-am absolut nicio idee ce crezi tu că merită tortura sau moartea.

— Tortură? N-aş provoca niciodată cu bună ştiinţă du… durere cuiva. Chiar nu mă cunoşti deloc.

— Sunt primul care să recunoască. Nu te cunosc. Dar n-ai fost constrânsă s-o supui pe doamna Resnik unor proceduri, să zicem aşa, foarte neplăcute.

— N-am vrut niciodată să aibă de suferit! Nu sunt vreo psihopată care a ars pis… pisoi în copilărie. Nu mi-a făcut niciodată… plăcere să fac rău cuiva.

— Vrei să spui că n-ai avut absolut niciun rol în evenimentele de la Srebreniţa?

— Cum poţi…? *Ştii* ce s-a-ntâmplat în timpul războaielor din Bosnia? Sau doar te-ai uitat la rep… reporteri cum pronunţă greşit toate numele?

— Nu am cunoştinţe directe despre războiul din Bosnia. Am fost prezent în timpul războiului din Kosovo.

— Deci ştii diferenţa dintre locuitorii din Serbia şi sârbi, dintre locuitorii din Bosnia şi bosniaci…

— Locuitorii din Croaţia şi croaţi. Sunt conştient de diferenţa dintre naţionalitate şi etnie. Ce-are asta de-a face cu implicarea ta în purificarea etnică?

— Părinţii mei erau e… erudiţi. S-au cunoscut la o conferinţă. Tata provenea dintr-o familie de sârbi ortodocşi. Mama era româncă şi catolică. Din cauza asta, toţi cei din oraşul nostru au considerat-o cumva cro… croată, cu excepţia croaţilor, care-i spuneau ţigancă. Sora mea a avut un iubit mu… musulman. Eu eram atee. Eram toţi

bosniaci.

— Şi ce vrei să spui cu asta?
— N-aş fi ştiut de care parte sunt.

— În perioada masacrului, n-ai avut serviciu mai mult de un an şi totuşi stilul tău de viaţă n-a avut de suferit.
— Asta te… te deranjează? Ar fi trebuit să fiu genetician. Nu mai exista cercetare. Oamenii nu mai erau plătiţi. Mă săturasem să văd oameni m-m-mutilaţi murind în faţa mea, aşa c-am plecat din spital. Părinţii mei tocmai muriseră. Mi-au lăsat nişte bani.

— Atunci, presupun că va trebui să mă mulţumesc să te văd judecată în Statele Unite. Aici scrie că urma să faci o escală în New York, în drum spre Puerto Rico. De ce te întorci acolo?
— Din niciun motiv care să te privească pe tine.

— Îmi dau seama că nu ne cunoaştem foarte bine, dar trebuie să înţelegi că până la urmă o să-mi spui tot ce vreau să ştiu. De ce să nu eviţi un disconfort suplimentar?
— Acum cine vorbeşte despre tortură? De ce eşti aşa de fu… furios?

— Ştim amândoi ce ai făcut. Dacă nu-ţi aduci aminte, sunt sigur că ţi se va reaminti de multe ori în timpul procesului.
— Am făcut doar ce trebuia făcut. Cineva trebuia să se ocupe, chiar dacă tu nu te în… încumetai.

— Extragerea ovulelor doamnei Resnik împotriva voinţei sale era ceva ce trebuia făcut?
— Ar fi fost mai bine dacă se oferea, dar n-a făcut-o.

— …
— Da… Trebuia!

— Nu trebuia acolo şi atunci. Puteai să aştepţi până se oferea sau până când condiţiile impuneau măsuri extreme.
— Nu! N-aş fi putut! Nu poţi s-aştepţi. Nu poţi să-ţi faci griji pentru sentimentele altora. Nu poţi să faci un com… compromis şi să speri c-o să iasă bine. Altfel, mor oameni.

— Pari brusc tulburată.
— Ai văzut vreodată o incursiune într-un sat?

— Nu.
— Nici eu. D… dar mi-a povestit tata. Eu eram încă în Sarajevo când a-nceput asediul. Toată ţara a luat-o ra… razna. Toată lumea se

bătea cu toată lumea. Sârbii se luptau cu croaţii. Toţi se lu… luptau cu musulmanii. Se făceau mereu raiduri prin sate. Şi apoi, într-o zi, au venit în satul nostru.

— Cine? Sârbii?

— N-are importanţă. Şi bosniacii, şi croaţii au omorât o mulţime de oameni, dar da, erau din VRS[19]. Ştii de câţi bărbaţi e nevoie ca să terorizezi o aşezare cu zece mii de locuitori?

— De mai puţini decât s-ar crede.

— Probabil că poţi să te descurci cu cincizeci de oameni. În ziua aia, erau mult mai mulţi. Două sute de soldaţi VRS au făcut o incursiune în localitatea mea când eram plecată. Auziserăm *cu toţii* de atrocităţi. Lumea ştia ce face VRS. Sătenii nu erau lipsiţi de apărare. Aveau arme, o… o mulţime de arme. Ar fi putut riposta. Zece mii împotriva a două sute. Ar fi fost copleşiţi în câteva minute. Dar n-au ripostat. Conducătorii locali le-au cerut tuturor să-şi păstreze calmul, să rămână în case. Nu-i p… provocaţi! Nu agravaţi situaţia! S-au gândit că dacă nu opun rezistenţă va fi mai simplu.

— Aşa a fost?

— Poate că da. În ziua aia au omorât doar douăzeci şi şapte de oameni.

Două sute de bărbaţi… M-m-mai puţin de-atât, pentru că vreo doisprezece dintre ei o violau pe rând pe… pe sora mea pân-a murit. I-au forţat pe părinţii mei să se uite, apoi au ucis-o pe mama şi l-au lăsat pe tata-n viaţă… pentru că era sârb. Au violat şi au ucis o mulţime de oameni în ziua aia. N-aveau cum să fi rămas mai mult de o sută pe stradă, în tot satul. Nimeni n-a făcut nimic. Nimeni n-a-ncercat. Toţi au… sperat că va fi bine. Tata s-a sinucis după o săptămână.

Asta se-ntâmplă când nu faci ce trebuie făcut. Vincent şi Kara aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani. Asta-nsemna că mai puteau fi efi… eficienţi încă cel mult douăzeci de ani. Puteau să moară. Puteau să s… se-mbolnăvească. M-am gândit că sunt şanse ca şi copiii lor să poată controla robotul, dar ar fi durat ani de zile până s-aflăm…

— Îţi dai seama că… oamenii pot face copii şi pe alte căi? Te-ai întrebat vreodată de ce aş încurca doi oameni dintr-o unitate militară să continue o relaţie?

— Nu cred că de-asta ai făcut ce ai făcut. Cred că-ţi plăcea de ei. Poate că te-ai gândit că i-ar ajuta să lucreze mai bine împreună.

— Dacă te-am făcut, în orice mod, voit sau nu, să crezi că sunt fie şi pe departe interesat de părerea ta despre mine, a fost

greşeala mea. N-o să se mai întâmple.

— N-are importanţă de ce ai făcut-o. Am sperat tot timpul că şi copiii lor, în sensul tr… tradiţional, vor putea pilota robotul. Asta ar fi fost cazul cel mai bun. Să facă o duzină de copii, fiecare dintre ei putând să manevreze oricare dintre posturile de lucru. Dar co… copiii lor ar fi avut doar jumătate din ge… genele fiecărui părinte, poate nu jumătatea bună. Era posibil să nu meargă. Nu puteam s-aştept şi să văd. A trebuit să-ncerc şi să-i clonez. Trebuia să văd dacă pot să combin gene animale în genele lor, ca să li se poată îndoi picioarele cum trebuie.

— Eşti nebună.

— Chiar sunt? *Tu* ce ai fi făcut dacă aveau copii? Tăiai unul dintre ei şi-i scoteai toate oasele piciorului, ca să i se îndoaie genunchii invers? Abia *aia* ar fi fost o cruzime. Nu cred că s-ar fi oferit de bunăvoie pentru aşa ceva. Pur şi simplu, nu te-ai gândit… nu te-ai gândit cum trebuie la asta. Măcar planul meu nu implica mmm… mutilarea nimănui.

— Ai avut succes?

— Sigur că nu! M-ai dat afară din laborator înainte să pot măcar să-ncep. Extratereştrii au venit mai devreme decât sperasem eu, dar nu-i aşa că acum vezi c-am avut dreptate?

— Acum trei minute, ţi-am spus că mi-ar face mare plăcere să te văd judecată pentru crimele tale. Pentru majoritatea oamenilor, asta ar sugera că… Nu, nu cred că ai avut dreptate.

— Imaginează-ţi că extratereştrii ar fi venit peste câţi… câţiva ani, iar Kara ar fi fost rănită. Câţi ar mai fi murit în Londra? S-ar fi o… oprit după Londra? Dacă ţi-aş fi pus la dispoziţie un pilot nou care s-o înlocuiască, ai fi refuzat?

— Pot să-mi imaginez o lume în care ne-ai salvat pe toţi şi ai devenit eroină. În lumea aceea, ţi-aş cere iertare şi aş privi smerit cum îţi prinde preşedintele o medalie în piept. Din fericire pentru mine, nu trăiesc în lumea aceea. Din experienţă, ştiu că sentinţa ta se va baza probabil pe fapte şi nu pe ceea ce ar fi putut să fie.

— Nu cred.

— Nu crezi că se va baza pe fapte?

— Nu cred că va fi vreun proces.

— Oricât de surprinzător ar părea, majoritatea guvernelor nu execută sumar oameni dacă nu există motive să renunţe la proces. Consideră astfel de lucruri… deplasate.

— Nu cred c-o să mă p… predai americanilor, nu-nainte să-mi obţii o g… graţiere.

— Trăim încă în lumea asta imaginară a ta?

— Se pare că nu-ţi plac situaţiile ipotetice, aşa că hai să vedem cât de departe merg con… convingerile tale în viaţa reală. N-am avut timp să clonez pe nimeni în laborator. Abia am avut timp să iau câteva mostre înainte să intre în forţă puşcaşii marini. Aveam un paşaport fals pe care mi-l dăduseră ruşii, dar nu poţi… nu poţi să c… călătoreşti cu mostre biologice la tine fără să pună nimeni întrebări. Aşa că m-am oprit la o clinică de fertilizare înainte să plec de pe insulă şi am aranjat să folosească… mostrele pe care li le-am dat. Erau patru ovule. Trei n-au prins. Unul dintre ele, da.

— Ce vrei să spui?

— Spun că în Puerto Rico există o fetiţă de zece ani cu ochi verzi f… frumoşi, care s-ar putea să fie-n stare să piloteze robotul ăla gi… gigantic al tău. Bineînţeles, n-o să afli niciodată dacă nu-mi d… dai ce vreau.

— Şi ce-ar fi asta?

— O graţiere. Şi vreau să revin în echipa de cercetare.

— Eşti nebună. Puerto Rico are o sută şaizeci de kilometri dintr-o parte în cealaltă. Cât crezi că o să-mi ia să găsesc o fetiţă de zece ani?

— Nu ştiu. P… probabil câteva săptămâni, dacă n-ai înregistrări care să te-ajute. N-o să mai fie acolo când o să afli cine e. Mă duceam s-o recuperez, s-o aduc în Rusia, ca să poată să î… înceapă s-o antreneze. Ruşii vor afla că n-am ajuns la avion. Se vor duce după ea.

— Ce te face să crezi că n-o să pun pur şi simplu să te omoare după ce ne ajuţi s-o găsim?

— A, am în… încredere în tine. Ţi s-ar părea… deplasat.

FIŞIERUL NR. 1534

Jurnal de cercetare –
Vincent Couture, consultant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: necunoscută

Sunt Vincent Couture şi înregistrez la bordul lui Themis. Sunt… habar n-am unde sunt. Nu văd nimic afară. E întuneric beznă de jur-împrejur. Nu cred că sunt în spaţiu. Nu se văd niciun fel de stele. Pot să mut greutatea lui Themis de pe un picior pe altul, aşa că sigur stăm pe teren solid. Aud… ceva. E un… zumzet foarte scăzut. Ca o sabie-laser care nu se mişcă, dacă are vreo logică. Din câte bănuiesc, sunt undeva în ocean, iar ăsta-i sunetul apei care loveşte carcasa.

Nu ştiu exact cum am ajuns aici, dar am o bănuială. Când s-a întâmplat, încercam să-mi dau seama dacă Themis se poate… teleporta. Am discutat cu Rose despre asta după Londra. Ne-am gândit că ar fi logic să se mişte aşa. În fine, mai logic decât să aibă nişte rachete mici sub tălpi sau aripi care să-i răsară din spinare. La urma urmelor, cântăreşte şapte mii două sute de tone.

De fapt, ne făceam iluzii, pentru că speram la ceva destul de diferit de ce văzuserăm în Londra. Cronos a sosit din spaţiu, aşa că indiferent ce a folosit ca să vină până aici trebuie să fi funcţionat într-un spaţiu tridimensional. Aşa ceva ar fi aproape imposibil de folosit pe Pământ. Suprafaţa planetei e curbă şi trebuie luată în considerare şi configuraţia terenului. Călătoria dincolo de raza vizuală ar fi foarte complicată. Poţi să te trezeşti în interiorul unui munte, la kilometri sub scoarţa terestră sau la câţiva kilometri în aer. Ce voiam Rose şi cu mine era… ceva mai simplu pentru utilizator. Ceva cam cum ar face Apple: un gadget care să te lase să consideri planeta drept o suprafaţă plată şi care să facă toată treaba pentru tine. Apeşi doar pe un buton şi ajungi unde vrei tu, cu ambele picioare pe sol, nu în interiorul sau deasupra lui. Oricum, m-am dus devreme la laborator ca să-ncerc câteva chestii pe consolă înainte să ajungă Kara – se înfurie când nu poate să fie de ajutor. La un moment dat, am apăsat o tastă. Totul a devenit alb şi tăcut. După aia, am fost aici. Deci vestea bună e că Themis poate călători oriunde!

Vestea proastă e că voi muri probabil înainte s-apuc să spun cuiva.

După ceasul meu, sunt aici de două zile şi ceva. N-am niciun fel de provizii. Am avut la mine doar o sticlă cu apă, care e goală acum, şi chiar *aş aprecia* un cheeseburger. Extra brânză, cu bacon… O porţie mare de *poutine*[20]… Măcar aerul nu-i o problemă, cred. Sfera are aproape patru sute de metri cubi, aşa că voi muri de sete mult înainte să mă omoare dioxidul de carbon.

Dacă am dreptate şi sunt în ocean – cel mai probabil aş fi în Atlantic –, n-are cum să mă găsească nimeni aici. Probabil că mai pot supravieţui câteva zile, dar deja mi-e greu să mă concentrez, aşa că, dacă e să-ncerc ceva, cred că azi e momentul. Aş vrea să pot să merg pur şi simplu în orice direcţie, dar fără Kara nu-mi pot menţine echilibrul pe o suprafaţă plană. În plus, nu văd nimic, aşa că o s-o fac pe Themis să cadă lată pe burtă, dacă-ncerc să mă mişc.

Am ascultat înregistrarea pe care am făcut-o în dimineaţa aceea şi am luat nişte notiţe. O să vă ghidez pas cu pas prin ele, în caz că nu funcţionează. În colţul din dreapta sus al consolei, există un buton care arată ca un „M" tăiat de o bară. Cu el am început – nu i-am găsit nicio utilitate şi părea… mişcăcios iar toate secvenţele pe care le-am încercat au fost o combinaţie a lui cu nişte numere şi „pornire".

Rose credea că am putea să-ncercăm ceva de genul longitudinii şi latitudinii, dar Themis n-a fost făcută aici şi-i greu de închipuit un sistem cu două coordonate care să funcţioneze la fel pe planete diferite. Chiar dacă presupui că toate planetele au o axă de rotaţie relativ stabilă, asta tot nu-ţi oferă decât un punct de pornire natural pentru una dintre coordonate, fie un pol, fie ecuatorul, dar nu există niciun punct de pornire natural perpendicular pe axa respectivă. Longitudinea se bazează pe un punct complet aleatoriu pe axa est-vest. Nu cred că extratereştrii cu care avem de-a face au auzit vreodată de Meridianul Zero de la Greenwich.

Dacă ar fi fost să folosească un sistem cu două coordonate, ar părea mai logic s-o folosească pe Themis însăşi ca punct de referinţă. Coordonatele 0,0 ar fi în locul unde se află ea şi ai putea porni de-acolo. Dacă ai folosi ceva asemănător longitudinii şi latitudinii, problema ar fi că numerele ar însemna chestii diferite în funcţie de planeta pe care te afli. Longitudinea şi latitudinea măsoară un unghi faţă de centrul planetei, aşa că distanţa la suprafaţa planetei pentru un grad, să zicem, ar fi mai mare pe o planetă mai mare şi mult mai mică pe o planetă mai mică. Cu cât planeta e mai mare, cu atât sistemul de navigaţie va fi mai puţin precis.

Mai sunt şi alte moduri în care să-ţi imaginezi asta. Eu speram la un sistem mult mai simplu. Doar s-o îndrepţi pe Themis în direcţia în care vrei să mergi, să introduci o distanţă – şi asta-i tot. Un număr, nu două. N-ar fi superprecis pe distanţe lungi. N-ai putea să sari de la New York la… nu ştiu… Paris dintr-o singură încercare. La o asemenea distanţă nu poţi să stabileşti direcţia cu precizie, dar poţi să sari peste Atlantic şi după aia… doar să ţopăi de colo colo şi să corectezi direcţia pe drum. Avea foarte slabe şanse să meargă, dar m-am gândit că era mult mai distractiv să caut ceva ce ştiam că aş putea folosi.

Am început modest şi am încercat s-o fac pe Themis să se deplaseze

pe distanţa de o unitate. Nu ştiam ce „unitate” anume, dar mi-am imaginat că probabil voi ajunge undeva pe terenul viran din faţa hangarului. Aşa că… am încercat tasta pe care o credeam a fi pentru DEPLASARE, apoi 1, apoi pornire. Bineînţeles, nu s-a întâmplat nimic. Am încercat invers, nimic. Am ţinut apăsată tasta DEPLASARE, apoi 1, apoi i-am dat drumul. Nu sunt multe moduri în care poţi s-o faci şi cred că le-am încercat pe toate. Mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu meargă doar pentru că-i o prostie să te teleportezi pe distanţa de o unitate, fiindcă ar fi ca şi cum ai face un singur pas. Mi-am făcut de cap şi am încercat cu 2. Nimic. După asta am renunţat la soluţia simplă şi am decis să încerc cu două cifre în loc de una singură.

Am încercat cifrele separate prin pornire sau printr-o pauză. La un moment dat, am încercat asta: am ţinut apăsat butonul DEPLASARE, am apăsat doi, pauză, din nou doi, am dat drumul butonului. Nu s-a întâmplat nimic, totuşi consola a scos un sunet, ca atunci când facem ceva corect. Am repetat de câteva ori. Tot ce am obţinut a fost sunetul ăla. Apoi am ajuns la exasperare, după care înregistrarea mea e mai mult sau mai puţin inutilă. Mă aud ţipând de câteva ori „doi”, iar dup-aia sunt aici. Pe scurt, nu ştiu ce am făcut, dar începe cu secvenţa aceea. Ştiu că am introdus cel puţin patru numere, aşa că fie avem de-a face cu un sistem cu două coordonate şi eu sunt un tâmpit că introduc pauze, fie e o chestie cu patru dimensiuni nebunească şi voi muri într-un pietroi, în spaţiul cosmic, acum patru mii de ani.

Oricum, sunt pe punctul să încerc să repet ce am făcut. Am reuşit s-o răsucesc pe Themis, aşa că acum sunt cu faţa în direcţia opusă. Cu ceva noroc, voi fi cuprins de exasperare în acelaşi mod şi voi ajunge de unde-am plecat.

Înainte să mă arunc în aer în mod necugetat, am un mesaj pentru soţia mea… Kara, te iubesc. Am avut două zile în care n-am făcut decât să stau şi să mă gândesc cât de nebunească a devenit viaţa mea de când mi-au cerut să semnez un acord de confidenţialitate şi să mă duc să mă uit la nişte panouri din Chicago. M-am trezit că sunt… recunoscător. Recunoscător că Rose a avut încredere în mine. Recunoscător c-am găsit chestia asta extraterestră cât casa. Dar cel mai recunoscător sunt pentru c-am cunoscut-o pe nebuna asta care pilotează elicoptere, încăpăţânată şi pusă pe harţă. Kara, nimic din toate astea n-ar fi fost aşa distractiv dacă nu m-ai fi împuns tu la tot pasul. Am ajuns cu picioarele zdrobite, am ajuns să fiu transformat într-un T-800[21]… Am aruncat în aer un aeroport! Îmi doresc să n-o fi omorât-o pe Rose, dar s-a terminat cu bine, oarecum. La dracu’, am ajuns să ne luptăm corp la corp cu extratereştrii! Cine ajunge să facă *aşa ceva?* Oricum, dacă nu supravieţuiesc, te rog să nu consideri că mi s-a furat ceva. Am trăit din belşug. Am avut un festin.

N-am apucat niciodată să-ţi spun ce rău îmi pare. Îmi pare rău că

te-am făcut să simţi că trebuia să fii ceva ce tu nu erai în realitate. Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi diminuezi strălucirea, când tot ce voiam eu era să ardă mai puternic. Asta a sunat bine.

Vreau să fii fericită. Găseşte-ţi pe cineva. Ai binecuvântarea mea, dacă nu-i un ticălos… şi nici prea arătos. Totuşi, să nu fii prea fericită cu el, dar… ştii tu… să fii fericită. Bineînţeles, dacă poţi să fii fericită fără tipul ăla. Doar să… nu ştiu ce spun… nu… nu vreau să fii nefericită din cauza mea. Dacă sunt mort, sunt mort. Nu-mi poţi face rău. Fă ce ai nevoie să faci. N-o să te privesc cu dispreţ din ceruri. Mă-ndoiesc că acolo primesc nemernici aroganţi cu accent, iar tu ştii ce frică am de înălţimi.

Presupun că asta-i tot. A! Aproape c-am uitat. Dacă o găsiţi pe Themis şi eu sunt mort, s-ar putea să vreţi să curăţaţi podeaua imediat în spatele postului de lucru. Serios, frecaţi bine.

Bun. Îi dăm drumul! Ţin apăsat. Doi. Doi. Îi dau drumul. Îmi place sunetul ăsta. Doi. Pornire. Nu.

Ţin apăsat. Doi. Doi. Îi dau drumul. Doi. Doi. Pornire… Nu.

Îi dau drumul. Doi… Abia am făcut asta. Hai s-o mai facem o dată… Ţin a…

…

Ah ben calver! A mers! M-am mişcat iar! E tot întuneric, aşa că probabil nu-s foarte departe de locul unde eram. Habar n-am în ce direcţie mă deplasez, dar mă deplasez! Îmi iese!

Kara, uită tot ce-am zis despre partea în care cunoşti pe altcineva. Dă-l încolo. Voi reuşi.

Ţin apăsat. Doi. Doi. Dau drumul…

FIŞIERUL NR. 1539

Convorbire cu Ryan Mitchell,
agent de securitate

Locaţie: Centrul Ştiinţific Michigan,
Detroit, statul Michigan

— De cât timp lucrezi aici, domnule Mitchell?
— Cam de un an, domnule. De ce?

— Îţi place ce faci?
— Eu… Ce doreşti?

— Sesizez furie în tonul tău. Avem probleme nerezolvate pe care trebuie să le discutăm?
— Ha! Glumeşti, nu?

— Crezi că sunt spiritual sau a fost o întrebare retorică?
— Am stat patru ani la-nchisoare după ce i-am salvat pe Kara şi Vincent!

— De ce te-ai fi aşteptat la altceva? Mai rămăseseră patru ani din condamnarea pe care ai primit-o după ce l-ai strivit pe domnul Couture cu maşina într-un zid. Trebuia să-ţi ispăşeşti toată pedeapsa după ce ai încălcat termenii eliberării condiţionate şi ai plecat de pe teritoriul statului ca să te duci la Alyssa, în Puerto Rico.
— Ai fi putut să mă scoţi de-acolo, domnule.

— Statul american voia să te pună sub acuzare pentru trădare. Acum ai fi putut să te întâlneşti cu avocatul ca să faci apel la sentinţa de condamnare la moarte. În schimb, dojeneşti copii care aleargă într-un muzeu. Nu reuşesc să înţeleg de ce te plângi.
— Puteai să mă scoţi!

— Hai să nu pierdem vremea reflectând la ce ar fi putut face altfel fiecare dintre noi, ce zici? Ştim amândoi că această conversaţie nu se va încheia cu o mare victorie morală pentru tine.
— Ştii despre ce am vorbit la Fort Carson, înainte să mă duc în Puerto Rico?

— Am senzaţia că urmează să aflu.
— Nimic. N-am vorbit despre nimic. Rose m-a vizitat de câteva ori, dar ea a fost cam singura cu care am vorbit. Am stat în celula mea cât

am putut de mult. Mă duceau în curte, de două ori pe zi, dar în general am evitat compania celorlalţi. Nu mă puteam opri să mă gândesc la ce-i făcusem lui Vincent. Am…

— Chiar la asta te gândeai?

— …Ai dreptate. Mă tot gândeam la ce am pierdut, la Kara. Nu puteam… Îmi imaginam ce trebuie să fi simţit faţă de mine şi nu puteam suporta. Mă uram. M-am urât multă, multă vreme. Voiam… voiam să mă placă din nou. Mă tot gândeam la ce aş putea face ca să mă revanşez faţă de ea, ce aş putea face ca s-o conving să mă privească iar ca pe o fiinţă umană, nu ca pe un monstru. Îmi imaginam scenarii complet nebuneşti. Că ea este răpită de teroriţti şi eu salvez situaţia – chestii de-astea. Mi-a luat cam un an până să-ncetez să mă mai torturez singur şi să-nfrunt cu adevărat ce făcusem. Tot mă mai detestam, dar măcar nu mai trăiam într-o lume a fanteziilor. Nu mai era vorba despre Kara.

— Povestea asta are şi o morală?

— Da, domnule, are. Într-o zi am fost chemat pe neaşteptate şi mi s-a spus că eram, eliberat anticipat. Pur şi simplu. Poţi să pleci. N-am ştiut ce se întâmpla, aproape că m-au târât afară. A doua zi, am primit un apel să mă duc în Puerto Rico. Kara e acolo. Vincent e acolo. După aia treaba s-a încurcat de-a binelea şi, până să-mi dau seama în ce hal îşi pierduse Alyssa minţile, le-am făcut rău amândurora… Din nou. Am… A fost un iad. Nu puteam să cred ce se-ntâmplă, dar m-am adunat şi am reuşit. I-am salvat. Ştii, pe bune. Nu mai visam cu ochii deschişi. I-am salvat! Nu mă aşteptam să fie totul perfect după asta, dar mă gândeam… Pe urmă m-ai aruncat înapoi în închisoare. Patru ani. N-a venit nimeni, nici măcar Rose.

— Nici nu ştiu de unde să încep. Ai încercat să-l ucizi pe domnul Couture. Când ţi s-a oferit ocazia să le recâştigi încrederea, ai ales s-o ajuţi pe Alyssa să-i ţină captivi şi să efectueze pe doamna Resnik proceduri medicale împotriva voinţei ei. În cele din urmă, confruntat cu ceva ce nici chiar tu nu puteai accepta, ai decis să acţionezi ca o fiinţă umană de bun-simţ, o dată, timp de vreo zece minute. Îmi pare sincer rău dacă te aşteptai la o medalie. Cât despre doctor Franklin, era moartă, ceea ce, dacă mă întrebi pe mine, este o scuză acceptabilă ca să nu te viziteze.

— S-a întors.

— Da. S-a întors, fără să te fi cunoscut vreodată. De ce te-ai aştepta să te viziteze la închisoare cineva pe care nu l-ai cunoscut niciodată?

— Domnule, să ştii c-a fost amuzant, dar pauza mea aproape că s-a terminat. De ce-ai venit de fapt?

— Chiar în timp ce noi stăm de vorbă, o echipă Delta Force, din Detaşamentul operaţional al Forţelor speciale, pregăteşte o operaţiune de salvare. Aş vrea să-i însoţeşti.

— Nu pot să intru într-o echipă Delta Force, domnule. Nu sunt membru al Forţelor Speciale. Trebuie să fii… mă rog, trebuie să faci parte din Delta Force.

— O să-i însoţeşti pe post de consilier.

— Nu mai sunt soldat! Mi-au luat şi asta.

— Sunt la curent cu degradarea ta militară.

— Nu mă-ndoiesc, domnule.

— Hai să reformulez, atunci. O echipă Delta Force pregăteşte o misiune de salvare. Aş vrea să-i însoţeşti în calitate de consilier *civil.*

— Crezi c-o să-mi fie mai uşor să accept ce s-a întâmplat dacă mă trimiţi într-o misiune ca să mă uit la un grup de soldaţi care fac ce nu mai pot face eu?

— Pentru moment sentimentele tale personale nu sunt principala mea grijă, deşi cred că, de fapt, chiar ai putea să găseşti o oarecare izbăvire pe parcurs.

— Ce vrei să spui?

— Îţi aduci aminte cum s-a terminat rebeliunea ta de la baza din Puerto Rico?

— Alyssa a evadat. Toţi ceilalţi au fost arestaţi.

— Îţi aduci aminte ce a declanşat mai sus-pomenita răzvrătire?

— Da. Îmi aduc aminte. Ea a zis că i-a scos Karei câteva…

— Ovule…

— Da… A zis c-o să le implanteze altei persoane, încerca să facă…

— Încerca să creeze copii cu trăsăturile ce le permit doamnei Resnik şi domnului Couture să o manevreze pe Themis. Încerca să creeze piloţi.

— E nebună.

— Nebună sau nu, se pare că-i posibil să fi reuşit… să creeze un copil. Nu ştie nimeni dacă Themis va reacţiona la ea.

— E fetiţă?

— De ce zâmbeşti?

— Kara e mamă! Ştie?

— Deocamdată nu.

— Stai… nu i-ai spus?

— N-am considerat necesar s-o sperii până…

— Ai zis c-o să-i spui, domnule. Aşa mi-ai zis! Mi-ai promis c-o să-i spui!

— Ţi-am promis că o să-i spun când va fi momentul.

— Au trecut zece ani! Mai mult! Ce mai aştepţi? Nepoţi?

— Până ieri n-am avut cunoştinţă de acest copil. Nici acum nu pot confirma sau infirma existenţa lui, nici nu pot valida afirmaţia că este progenitura doamnei Resnik şi a domnului Couture. Acesta va fi scopul misiunii.

— De ce să trimiţi Delta Force? Poţi să baţi la uşă pur şi simplu şi să-ntrebi…

— Am motive să cred că guvernul rus trimite o echipă proprie ca să recupereze copilul. Nu ştiu care sunt intenţiile ruşilor, dar, ţinând cont de cât de departe au fost dispuşi să meargă până acum, n-aş exclude posibilitatea să… îndepărteze orice dovadă, dacă simt că misiunea lor nu va reuşi.

— Ar ucide fetiţa?

— Dacă dau greş toate celelalte variante. Cred că scopul lor final este să formeze o echipă alternativă de piloţi şi, odată ce sunt destul de siguri că aceştia pot manevra robotul, s-o ia pe Themis, recurgând la orice mijloace ar fi necesare.

— De ce?

— Probabil consideră că ar fi mai sigur pentru interesele Maicii Rusia dacă ar avea acces la armă fără aprobarea prealabilă a Naţiunilor Unite, de preferinţă în mod exclusiv.

— Vor s-o folosească împotriva noastră.

— Nu cred că asta e intenţia lor acum, dar cu siguranţă ar prefera să aibă această opţiune la îndemână, fie şi numai ca formă de descurajare. Evenimentele din Londra au dovedit că cine se află în posesia lui Themis nu trebuie să se mai teamă vreodată de o armată convenţională. Asta reprezintă o motivaţie foarte puternică.

— De ce eu? Ce crezi că pot să fac eu?

— Cum ai spus chiar tu, s-ar putea să nu fie nevoie decât de bătut la o uşă. Dacă e posibil, aş vrea să vină de bunăvoie.

— Dar părinţii? Trebuie să aibă părinţi.

— Guvernul Statelor Unite ar prefera să vină singură.

— Nu-i o misiune ONU?

— Nu, nu este. Nici ONU, nici CAT nu au cunoştinţă de ea.

— De ce fac Statele Unite aşa ceva?

— Probabil că Statele Unite consideră că ar fi mai sigur pentru interesele lor dacă Themis s-ar afla la dispoziţia lor fără aprobarea prealabilă a Naţiunilor Unite.

— Şi crezi că părinţii o să-şi predea pur şi simplu fiica unui străin.

— Va trebui să-i convingi.

— Şi dacă nu pot?

— Te dai deoparte. Laşi echipa Delta să se ocupe.

— Să mă dau… Cât timp am la dispoziţie?

— Nu pot să-ţi spun precis. Câteva minute?

— Delta ce-o să facă?

— Ce trebuie făcut.

— Şi părinţii?

— Ei nu sunt incluşi în misiune. Recuperarea în siguranţă a copilului este obiectivul principal.

— Răpirea unui copil?

— Ce alternativă vezi? Nu pot să le ceară pur şi simplu părinţilor permisiunea.

— De ce nu?

— Pentru că asta ar implica să le spună unde vor să ducă fata, iar guvernul Statelor Unite nu vrea să se ştie că este implicat.

— Deci vrei să-i mint?

— Vreau să-i convingi în mai puţin de zece minute să-şi lase fata să plece cu tine. Cum realizezi acest obiectiv nu este deosebit de relevant. Acestea fiind zise, nu cred că vreun părinte şi-ar lăsa de bunăvoie fetiţa de zece ani să fie instruită pentru pilotarea unui dispozitiv militar, dacă un conflict cu nişte fiinţe extraterestre puternice se soldează cu moartea unuia dintre

părinţii ei biologici, despre care ea nu ştie că există. Aş sugera o poveste mult mai convingătoare.

— Chiar dacă merge, părinţii vor şti că ceva e-n neregulă când vor vedea că fetiţa nu se mai întoarce.

— Cu certitudine. Vor lua legătura cu autorităţile. La un moment dat, vor ajunge la concluzia că fata lor a fost răpită de o reţea de trafic cu fiinţe umane sau ceva de genul ăsta. S-ar putea să fie necesar să-ţi modifici puţin înfăţişarea. Pune-ţi pălărie. În orice caz, povestea ta trebuie să ţină doar cât să evităm traumatizarea copilului.

— E nedrept, domnule.

— Într-adevăr. Totuşi, e mai bine decât o duzină de bărbaţi înarmaţi care asaltează casa şi iau pe sus copilul. Dreptatea e un lux pe care nu ni-l permitem în momentul ăsta. Este o soluţie imperfectă pentru o situaţie nu tocmai ideală. Bănuiesc că vor mai fi multe în viitorul apropiat.

— N-o s-o fac.

— Ba da, o s-o faci. Îţi sugerez să-ţi strângi efectele personale şi s-o iei spre aeroport. Avionul tău decolează într-o oră şi jumătate. Te vei întâlni cu echipa Delta la Fort Bragg.

— Nu pot să plec acum. Ce-i spun şefului?

— Sunt convins că vei inventa tu ceva. Consideră că e o repetiţie.

FIŞIERUL NR. 1541

Transcriere – transmisiune în direct –
Absolute Radio

Locaţie: Londra, Anglia

— L-aţi ascultat pe Jason Bajada, cu hitul său „Down With the Protest”. Suntem în transmisiune directă din noul nostru studio din Londra. Ascultaţi *Night Shift* cu Sarah Kent, la Absolute Radio. Ce bine e să revenim în emisie alături de voi, păsările de noapte. E… aproape 1.30. Aproape c-a venit vremea să dăm câte ceva gratis. Ce-avem pentru voi în noaptea asta? Aha, o să vă placă *la nebunie.* Vinerea asta se-ntâmplă ceva foarte captivant. Ştiţi ce e! Ştiu că ştiţi. O să vă dau un indiciu. Se întâmplă într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată. Da! Se lansează noul film *Star Wars* şi avem două bilete pentru… să zicem, al unsprezecelea ascultător care sună. Numărul este 020.7946.0946. Iată nişte muzică, în timp ce formaţi frenetic. Urmează Muse, la Absolute Radio.

[…]
Bună, eşti în direct.
[Bună!]
Cum te cheamă?
[Anthony.]
Cu ce te ocupi, Anthony?
[Lucrez într-o covrigărie pe Brick Lane.]
Aveţi cafea bună la covrigăria voastră?
[Da, avem!]

În regulă, oameni buni. L-aţi auzit. Dacă vă aflaţi întâmplător pe lângă Brick Lane şi aveţi nevoie de o gustare la ceas târziu, duceţi-vă la Anthony. O să-ţi spun un mic secret, Anthony. Ce-mi place mie cel mai mult în noul studio e cafeaua. Avem *cel mai bun* espressor din Marea Britanie. Dacă m-auzi că spun „mmmm” între cântece înseamnă că beau încă un latte. Ei bine, felicitări, Anthony! O să mergi împreună cu un prieten la premiera *Star Wars* la cinematograful BFI Imax.

O să mai am nişte muzică bună pentru voi în doar… Ce se-ntâmplă? Probabil că nu puteţi auzi de-acasă, dar afară e hărmălaie destul de mare. Maşini care claxonează. E 1.30 noaptea, oameni buni!

[Sarah, trebuie să pleci de-aici.]

Şi acum am un musafir! Ai văzut semnul mare şi roşu de la uşă, pe care scrie ÎN EMISIE?

[Uită-te pe fereastră. Trebuie să pleci acum.]

Se-ntâmplă ceva afară. Probabil suporterii băuţi ai lui Arsenal,

supăraţi din cauza înfrângerii *umilitoare*. Să nu discutăm. Ştiu că sunteţi toţi curioşi, aşa c-o să mă uit pe fereastră şi… La dracu'!

[…]

Fir-ar să fie!

[Uşă închizându-se.]

FIŞIERUL NR. 1543

Convorbire cu dr. Rose Franklin, directorul Diviziei ştiinţifice, Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central al CAT, New York, statul New York

— S-au întors.

— S-a întors Themis?
— Nu. S-au întors extratereştrii. Uită-te.

— De cât timp sunt aici?
— De douăzeci de minute.

— Unde?
— În Londra.

— În Londra? Mă întreb de ce-ar alege de două ori în acelaşi oraş?
— Au ales exact acelaşi loc. Dacă nu citesc eu greşit, e la trei metri de locul unde au apărut acum un an.

— Robotul arată diferit…
— Da. Ei nu produc în masă chestiile astea. Fiecare pare să aibă propria lui… personalitate. În primul rând, ăsta radiază portocaliu. Uite o fotografie de anul trecut. Uită-te la blindajul de pe piept. E mult mai neted. Are mai puţine volute. Casca şi fruntea sunt uşor diferite. Uită-te la faţă. Cronos avea trăsături ascuţite, o înfăţişare foarte severă. Ăsta pare mai tânăr, uşor androgin. Aproape că rânjeşte. L-am numit Hyperion.

— Poate c-au trimis o figură mai puţin ameninţătoare după ce ultima întâlnire s-a încheiat prin violenţe.
— Nu cred. Are 72 de metri înălţime – cu treizeci de centimetri mai înalt decât Cronos – şi stă în mijlocul câmpului de noroi lăsat în urmă de celălalt. Nimic din el nu este *neamenințător*.

— Asta-i transmisiune în timp real?
— Da. De ce?

— Mă-ntreb ce sunt luminiţele alea albe.
— De jur-împrejurul lui, da. Mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare. Acum cinci minute nu erau aşa multe.

— Poţi să măreşti imaginea?

— Nu, nu este satelitul nostru.

— Ar trebui să-ncercăm la televizor. Hyperion stă acolo de destul timp ca să fi ajuns presa.

— E toiul nopţii la Londra.

— Lumea trebuie să-şi fi dat seama de prezenţa lui. Stă în singurul loc din oraş care nu-i plin de lumini. Trebuie să fie vizibil de la mulţi kilometri, ca un far.

— Uite. E pe CNN. E mult mai impresionant de la sol.

— Nu văd luminiţe în jurul lui.

— Asta-i făcută probabil cu telefonul. O să-ncerc pe alte canale. Pe undeva trebuie să fie şi o imagine adevărată…

— Stop! Acolo.

— Ce… Sunt oameni! Oameni cu lumânări. Probabil că sunt vreo mie. Mi se pare…

— Însufleţitor?

— Voiam să zic prostesc.

— Ultima dată când extratereştrii au venit în Londra, am trimis armata să-i salute.

— N-am trimis armata să-i atace.

— Indiferent de motiv, a fost implicată armata şi ştim cum s-a terminat. Oamenii ăştia încearcă acum cu lumânări şi simboluri ale păcii. În loc să-şi urmeze cele mai elementare instincte şi să fugă, încearcă să facă pace cu o specie extraterestră. Mi se pare extrem de curajos.

— Nu le pun la îndoială curajul, dar există un motiv bun pentru care avem instinctele astea elementare despre care vorbeşti. Aici e disperare. E ceva zadarnic. Oamenii ăia vor muri.

— Recunosc că-i un act disperat, dar *s-ar putea* să aibă succes. Poate că-i suficient ca fiinţele astea să vadă că suntem capabili de mai mult decât le-am arătat la ultima noastră întâlnire.

— Chiar crezi c-o să meargă?

— Nu sunt foarte optimist în legătură cu rezultatul acestui efort spontan… dar s-ar putea să greşesc. Uită-te la ei. Unii sunt încă în pijamale. Au dat fuga din casele lor ca să-i arate unei rase extraterestre că nu vrem război.

— Mă uit. Nu băgasem de seamă pijamalele. Eram mai concentrată

asupra faptului că mulţi şi-au adus copiii. Uite! Acolo e un bebeluş. El nu-i curajos, are doar părinţi proşti şi iresponsabili. Îmi pare rău. Nu mi se pare însufleţitor.

— Trebuie să spun că sunt surprins de reacţia ta. Am crezut că tu, mai mult ca oricine, ai fi înclinată să li te alături.

— Pentru că am tendinţe sinucigaşe sau pentru că-mi pierd minţile? Oricum, dacă asta crezi tu despre mine, trebuie să-ţi spun că-i o idee îngrozitoare.

— Din nefericire, pentru moment nu văd alt plan mai bun.

— Putem s-o trimitem pe Themis. A mai mers o dată.

— N-o avem pe Themis. Nu ştim dacă a fost distrusă sau dacă măcar mai este pe planeta asta, aşa că nu va trebui să mă străduiesc prea mult să te conving că pentru moment trimiterea ei nu reprezintă o opţiune. Ţinând cont de asta, n-ar fi mai înţelept să încercăm să evităm cu totul un conflict?

— Nu sunt sigură că-i posibil după ce s-a întâmplat data trecută.

— Poate că nu, dar trebuie să-ncercăm. Pe cine ai prefera să trimiţi, dacă nu pe iresponsabilii ăştia? Nu cred că armata e o opţiune.

— Nu.

— Atunci, pe cine? În momentul de faţă, un grup de nechibzuiţi cu lumânări reprezintă probabil şansa noastră cea mai bună pentru o rezolvare paşnică. Eu cred că-i singura noastră speranţă până va fi găsită Themis. Şi eu sunt îngrijorat pentru cei mici, dar se poate spune că prezenţa copiilor face ca mesajul nostru să fie… fără echivoc.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi! Tot nu sunt de acord cu tine. Cred că-i un mod prost de a muri. E lipsit de sens. Doar că n-am nimic mai bun de oferit. În orice caz, ce cred eu nu contează prea mult chiar acum, pentru că oamenii ăştia *sunt* acolo, *cu* copiii lor. Nu cred că lumânările o să-i ajute, dar nici nu putem trimite armata să-i evacueze. Dacă are vreo importanţă, sper sincer să meargă.

— Şi eu, dar îţi cer să ne pregăteşti pentru ce va urma, dacă robotul îi şterge pe oamenii ăia de pe faţa pământului.

— Nu crezi că-ncerc?

— …

— Serios. Probabil că n-ar mai trebui să fiu în viaţă, dar nu crezi că vreau să găsesc o cale să-mbunătăţesc situaţia? Nu crezi că vreau să-i salvez pe oamenii ăştia? Pe Kara, pe Vincent, pe tine, pe toată lumea? Încerc. Încerc *foarte* tare.

— Ştiu că e…

— Nu ştiu cum! Pur şi simplu… nu ştiu cum să rezolv asta. Nu sunt suficient de deşteaptă.

— Dacă îmi dai voie să termin şi eu o frază, o să-ţi spun că nu m-am îndoit niciodată de dorinţa ta de a ajuta. Mai mult, sunt absolut convins că poţi, chiar dacă nu împărtăşeşti şi tu această convingere.

— De ce? Ce te face să crezi că pot să fac orice?

— Fără tine, n-am fi descoperit o mână gigantică în Black Hills. Nu ne-am fi gândit să creăm un compus de argon pentru a localiza restul fragmentelor. De altfel, s-ar putea să nici nu fi căutat vreodată celelalte fragmente dacă n-ai fi fost aşa de profund convinsă că exista un corp întreg. Fără tine, n-am fi avut-o pe Themis acum un an. Probabil că a salvat milioane de oameni când l-a învins pe robotul ăla.

— Nu eu i-am salvat. A fost cu…

— Nu terminasem. Din câte ştiu, eşti singura persoană care a păcălit vreodată moartea. Nişte oameni s-au străduit foarte tare ca să se asigure că eşti cu noi azi. E drept că nu ştiu foarte multe despre ei, dar puţinul pe care-l ştiu îmi spune că nu sunt genul de persoane care să-şi piardă timpul şi energia ca să aducă înapoi din morţi un străin dacă nu au un motiv bun.

— La cum vorbeşti, parcă aş fi un fel de Mesia. Crede-mă, nu sunt.

— Nu cred că eşti parte a unei profeţii. Nu cred că ai puteri legendare care urmează să ni se arate. Nu cred că cei care te-au adus înapoi dau măcar crezare unor asemenea idei. Deşi sunt destul de convins că nu eşti „aleasa”, eşti fără îndoială cineva care a fost ales. Cred că te-au ales din motive practice, pentru ceea ce eşti. Şi, din câte îmi dau eu seama, asta înseamnă un om de ştiinţă strălucit, care se află întâmplător în cel mai potrivit loc din care să ajute omenirea când are cea mai mare nevoie.

— Şi dacă n-au avut dreptate?

— Atunci tot nu stăm mai rău, iar eu am avut plăcerea să mă aflu în compania ta ceva mai mult timp.

— Ai zis că mă pot întâlni cu ei, cu cei care mi-au făcut asta.

— Am spus că te poţi întâlni cu unul dintre ei. Nu-l cunosc decât pe unul. Voi aranja întâlnirea, aşa cum am promis, dar trebuie să mă ocup de câteva chestii înainte. Ne apropiem de găsirea lui Themis?

— Nu. Ştim sigur că nimeni n-o putea deplasa fizic fără ştirea noastră. Asta ne lasă două opţiuni: Fie că cineva a transportat-o folosind o tehnologie pe care noi n-o avem, fie că ea s-a deplasat singură.

— Unde ar putea să fie?

— Dacă e pe Pământ, trebuie să fie în subteran, poate sub apă. Am şti dacă ar fi la suprafaţă. Dacă Vincent e blocat şi nu se poate întoarce, nu ştiu ce am putea face mai mult decât să sperăm că el va rezolva problema. Dacă reuşesc să se întoarcă, s-ar putea să fi găsit un punct slab în apărarea robotului extraterestru.

— Ce fel de punct slab?

— Haide să-ţi arăt… Asta-i o înregistrare video din Regent's Park de anul trecut. Nu putem vedea scutul decât dacă plouă sau dacă ceva zboară direct în el, dar uite… aici… când măresc imaginea la picioarele lui. Nu pot transfoca mai mult.

— Nu văd nimic.

— Asta şi vreau să spun. Scutul robotului se extinde în exterior cam treizeci de centimetri. La sol, te-ai aştepta să vezi o gaură în jurul piciorului său şi sub el, dar aşa ceva nu există. Firele de iarbă sunt neatinse la limita labei piciorului.

— Călcâiul lui Ahile.

— Da. Indiferent unde se opreşte scutul, el nu ajunge până la sol. Nu ştiu cum ne-ar putea ajuta, dar asta-i tot ce am deocamdată.

— Lucrează mai departe, doctor Franklin. S-ar putea să nu avem mult timp.

— Încerc, dar nici măcar nu ştiu ce caut.

— Dacă domnul Couture ar fi aici, ar găsi un citat potrivit al vreunui personaj de ficţiune. Cum eu nu împărtăşesc entuziasmul lui pentru science-fiction, o să-ţi spun doar că „încerc" sugerează lipsa încrederii în capacitatea ta de a reuşi. Găseşte-o pe Themis.

— Ce? Nu înţeleg. Ce-ar zice Vincent?

— Găseşte-o pe Themis şi întreabă-l pe el.

— Unde te duci?

— La revedere, doctor Franklin.

FIŞIERUL NR. 1544

Convorbire cu general-locotenent Alan A. Simms, comandant, Comandamentul Comun pentru Operaţiuni Speciale (CCOS)

Locaţie: Fort Bragg, statul Carolina de Nord

— Cred că preşedintele s-a exprimat foarte clar când a spus că misiunea este de cea mai mare importanţă. Ştiu asta pentru că stăteam chiar lângă el în momentul acela.

— Aşa este. S-a exprimat foarte clar acum opt ore. Sunt sigur că ar fi spus la fel şi acum trei ore. Dar acum două ore şi 55, ba nu, şi 56 de minute, în Londra a apărut din nou un robot extraterestru enorm. Ultima dată când una dintre chestiile astea a fost aici, a omorât peste o sută de mii de oameni, aşa că mă-nţelegi când îţi spun că subiectele care erau „de cea mai mare importanţă" nu cu mult timp în urmă au coborât acum în lista de priorităţi.

Eu sunt general-locotenent în armata terestră a Statelor Unite, ceea ce-nseamnă că sunt un mahăr destul de mare în lumea *mea,* dar tu probabil că nu dai doi bani pe ce am eu de spus, aşa că dă-i drumul. Ştiu că ai preşedinţia pe tasta de apelare rapidă. O să aştept.

— N-am nevoie să-l sun pe preşedinte. Dacă nu eşti dispus să mergi mai departe, ştiu alţii care vor accepta.

— Nu în momentul ăsta. Ţicniţii din Divizia activităţi speciale CIA s-ar putea să fie destul de nebuni să spună „da", însă o să-şi dea seama destul de repede că nu dispun nici măcar de o singură unitate de elită. Nici SEAL, nici infanterie marină, nici Forţe Speciale, nici ISA[22], nici STS[23]. Toată lumea e consemnată. Singurul Delta pe care o să-l obţii e Delta Airlines, dacă vrei să zbori cu avionul până acolo, dar va trebui să te duci singur.

— Unde e unitatea Delta în momentul ăsta?

— Aici. N-a plecat. Trupele tale de asalt încă mai făceau pregătiri când s-a întâmplat. Am dat personal ordinul de anulare a misiunii. Până la clarificarea situaţiei am suspendat toate operaţiunile în desfăşurare.

— Şi civilul pe care vi l-am trimis?

— L-am trimis înapoi de unde a venit. Era iritat, a zis să-ţi spun că se va ocupa el singur, dacă n-ai făcut-o tu. Acum, scuză-mă, trebuie să scot din Siria nişte oameni foarte nefericiţi.

— Trebuie să insist. Este imperativ să plece acum şi să-şi

îndeplinească misiunea. Poţi să-i ai înapoi în douăzeci şi patru de ore.

— N-ai decât să insişti cât vrei. Din câte înţeleg eu, misiunea lor era să recupereze un copil care, când va creşte, s-ar putea sau nu să fie în stare să piloteze robotul CAT. Îmi scapă ceva?

— Este un sumar mai mult sau mai puţin precis al obiectivului, deşi oarecum simplist.

— Atunci, nu. Preşedintele a fost de acord pentru că o echipă de piloţi americani ar oferi un avantaj strategic acestei ţări. Asta era atunci. Dacă suntem în pragul unui conflict global cu o specie extraterestră, n-are rost nici măcar să ne gândim să luăm robotul pentru noi zece ani de-acum încolo. Respectăm planul şi punem toate resursele în comun cu CAT. N-o să irosesc o unitate Delta de care am putea avea nevoie disperată aici şi să risc să-i enervez pe toţi din ONU, când s-ar putea să ne milogim pentru Themis în doar câteva ore. Operaţiunea ta Boogeyman[24] nu primeşte undă verde.

— Misiunea asta e importantă şi pentru CAT.

— Chiar aşa? De ce n-ai făcut atunci cererea prin intermediul lor? Ai fi avut echipa, dacă o cerea CAT. La dracu', puteai să ai un pluton întreg!

— Ai fost de acord cu misiunea?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Poate altă dată.

— Drăguţ. Şi da, am fost de acord, acum douăsprezece ore. Am fost de acord pentru că era logic din punct de vedere strategic la vremea aceea. La vreme de *pace.* Înşelăm şi minţim în timp de pace pentru că ştim că şi tabăra adversă face la fel. Asta s-ar putea să fie război şi în război nu încerci să-ţi păcăleşti aliaţii. Mai puţin tu.

— Ce vrei să spui?

— Dacă nu mă-nşel, tu eşti cel care a pornit CAT.

— Asta ar fi o exagerare, dar am jucat un rol în înfiinţarea sa.

— Şi atunci de ce încerci acum să-i tragi pe sfoară cu un pilot?

— Încerc să ajut ţara asta.

— Bună încercare. Dacă avem un pilot, căpătăm influenţă în CAT, dar nu suficientă ca să preluăm controlul asupra organizaţiei. Nu ştiu ce le ascunzi, dar secretul tău va ieşi la lumină la un moment dat şi vom fi prinşi cu pantalonii în vine. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred mai mult că ni se joacă o festă.

— Ai o imaginaţie bogată.

— Aşa şi trebuie să fie. Uite, ţi-ai primit răspunsul. Nu mergem. Dacă ruşii sunt suficient de proşti să se ducă după ea acum, n-au decât. Ei nu pot face nimic cu un singur pilot. O s-o rezolvăm… Scuză-mă o secundă.

— Ce s-a întâmplat?

— Un alt robot uriaş tocmai a apărut pe insula Scatarie.

— Denumirea nu-mi este familiară.

— E o rezervaţie naturală lângă insula Cape Breton, în Nova Scotia.

— Atacă?

— Nu-i nimic de atacat acolo. În plus, e al nostru… mă rog, al tău. Ai putea să-mi spui ce face Themis în Canada?

— Trebuie să plec.

— Presupun că nu poţi să-mi spui. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. Mai treci pe-aici când vrei…

FIŞIERUL NR. 1547

Convorbire cu generalul de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central CAT, New York,
statul New York

— Blestemăţii ăştia de roboţi sunt peste tot!

— Credeam că al doilea e al nostru.

— Da, s-a întors Themis. De fapt, e pe drum încoace. Vincent a insistat s-o… „teleporteze” înapoi, indiferent ce-o însemna asta. El e sănătos. A zis că ar trebui să ajungă aici în vreo oră.

— Ţi-a zis unde a fost?

— În ocean.

— Unde?

— Asta a fost tot ce-a zis. Mi-aş dori să-ţi pot spune mai multe. N-am chiar mult timp să stau la discuţii. Apar roboţi la fiecare zece minute.

— Mai sunt şi alţii?

— Da. Unsprezece! N-ai auzit? E o afurisită de invazie! La ultimul, am rămas fără nume de titani.

— Unde sunt?

— Ştii deja de cel din Londra. Următorul a apărut pe calea ferată în gara Shinjuku din Tokyo, în jur de ora 4 dimineaţa. După vreo cinci minute, a răsărit unul în Jakarta. Sunt doi şi în India: unul la Delhi şi unul la Calcutta.

— Toţi în acelaşi timp?

— Toţi au apărut în ultima oră. Tipii ăştia sunt bine coordonaţi. Mai e unul la Cairo, face baie la picioare în mijlocul Nilului. E la treizeci de metri de podul 6 Octombrie. Ştii de unde vine numele podului?

— De la începutul Războiului de Yom Kippur.

— Da. Cred că o să aibă curând un motiv bun să-l redenumească. Mai e unul şi la Moscova.

— Londra şi Moscova. N-o să iasă bine în Consiliul de Securitate.

— Nu. Au şi francezii unul. Ar trebui să-i vezi pozele ăstuia. E-n piaţa Charles de Gaulle, perfect centrat în faţa Arcului de Triumf. Cine îl pilotează pe ăsta are simţ estetic şi un talent dramatic înnăscut.

— Pe lângă noi a apărut vreunul?

— Nu încă. Cel mai apropiat e în Ciudad de Mexico. Mai e unul la São Paulo. Cel din Mexic nici măcar nu şi-a bătut capul să găsească un spaţiu deschis. A zdrobit pur şi simplu un muzeu de artă micuţ, apărând exact peste el. Poate că piloţii nu-s buni de nimic. Peste drum era un parc municipal destul de mare.

— E foarte greu să găseşti piloţi buni. Ai pomenit Londra, Tokyo, Jakarta, Delhi, Cairo, Moscova…

— Ai uitat Calcutta.

— Mulţumesc. Paris, Ciudad de Mexico, São Paulo. Asta înseamnă zece. Ai spus că erau unsprezece.

— Johannesburg.

— …

— Ştiu…

— Familia ta e în pericol?

— Locuiesc la câţiva kilometri de locul unde a apărut, încearcă să plece din oraş. Tocmai am vorbit cu soră-mea. Zicea că drumurile sunt încă deschise. Nu ştiu cât va mai dura. Au cu ei câţiva dintre foştii mei oameni. Va ieşi urât. Delhi şi Calcutta stau cel mai rău în momentul ăsta. Drumurile au devenit inutile după cinci minute. Oamenii au fost nevoiţi să plece pe jos. Nici la Tokyo n-aş vrea să fiu.

— Am putea…

— Am putea ce? Să salvăm Johannesburg? De când e Africa pe lista de priorităţi a cuiva? Apreciez ideea, dar ştii că n-o să se întâmple asta.

— Probabil că nu. Îmi pare rău.

— Ai observat ceva în legătură cu locurile unde au ales să aterizeze?

— Sunt unele dintre cele mai populate oraşe de pe planetă.

— Da, aşa este. Şi ce-ţi spune ţie asta?

— Că şi ei înţeleg foarte bine optimizarea resurselor. Costul unui efort de eradicare este, la modul general, invers proporţional cu densitatea populaţiei.

— E un mod foarte frumos de a pune problema. E mai ieftin să

omori şobolanii dacă sunt toţi la un loc…

— Cu certitudine durează mai puţin decât să ne omoare unul câte unul. Dacă asta-i intenţia lor, pot eventual să extermine un sfert din omenire cu câţiva roboţi, într-un timp foarte scurt. Odată ce au fost distruse toate oraşele importante, n-o să mai existe practic guverne sau lanţuri de aprovizionare. În câteva luni, o parte semnificativă din populaţia supravieţuitoare va muri din cauza bolilor sau a foametei. Oricine va mai rămâne va opune rezistenţă puţină sau deloc. Trebuie să admiri ce pot ei face cu douăzeci şi doi de oameni.

[Domnule general, îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să citiţi asta.]

— Mulţumesc, Jamie… Sunt douăzeci şi patru.

— Încă unul? Unde?

— În Beijing.

— S-ar putea să mai existe şi altă explicaţie. Nu ne-au atacat.

— Nu încă.

— E foarte posibil să folosească tactica asta ca să ne sperie şi să ne determine să ne supunem.

— Atunci, tactica funcţionează.

— Te-ai preda dacă ţi s-ar oferi opţiunea?

— Tu nu te-ai preda? M-aş opune, pentru că nu cred că lor le pasă vreun pic dacă ne predăm sau nu. Dar ştii bine că Themis nu poate să se bată cu toţi. La dracu', acum nu poate să se bată cu niciunul dintre ei.

— Aveam impresia că Themis a fost recuperată intactă.

— Themis e bine, dar nu se poate lupta cu doisprezece de-ăştia.

— Poate să încerce.

— Nu se va duce nicăieri cu un pilot dispărut.

— Acum cinci minute mi-ai spus că domnul Couture vine încoace.

— Da, Vincent e bine. Kara ne lipseşte.

— Doamna Resnik? Ieri era aici.

— Era. Şi acum nu mai e. Poţi să-mi spui unde e?

— Până acum o clipă, habar n-aveam de absenţa ei. Ce te face să crezi că aş şti unde e?

— A lăsat pe biroul meu un plic pentru tine. Pe plic scria: „Nu ştiu când mă întorc. Vă rog, daţi-i asta”. Presupun că la tine se referea.

— Pot să văd plicul?

— O să-ţi spun eu ce scria. Am memorat mesajul.

— Ai deschis plicul?

— La naiba, sigur că l-am deschis! Lumea se sfârşeşte. Îmi lipseşte un pilot. Nu-mi pasă deloc de confidenţialitatea ta! Vrei sau nu să ştii ce scrie?

— Te rog.

— Du-te naibii.

— …

— Asta zicea!

— Nimic altceva?

— Nu. Doar „du-te naibii”. Cu un semn al exclamării. Îmi spui, sau trebuie să întreb?

— Ce să întrebi?

— Ce-ai făcut, intrigant ticălos ce eşti?

FIŞIERUL NR. 1550

E-mail de la Ryan Mitchell către căpitanul Kara Resnik, Corpul de Apărare Terestră

Dragă Kara,

Ştiu că sunt probabil ultimul om de la care ai vrea să primeşti veşti acum şi ştiu că un e-mail scris la beţie nu-i probabil calea cea mai bună pentru a drege o relaţie. Aş fi scris o scrisoare adevărată, dar nu-i destul timp. Tu şi Vincent veţi fi trimişi din nou să luptaţi şi cred, că înainte de a pleca, trebuie să ştii nişte lucruri. Cât despre băutură, mă rog, eram deja beat. Mi-ar fi plăcut să mă trezesc puţin întâi, dar, cum am zis, nu-i destul timp.

Tu ai un copil, o fetiţă, care locuieşte în Puerto Rico. Cred că are zece-unsprezece ani. Locuieşte în San Juan, pe Calle Concepción, nr. 559. Alyssa ţi-a prelevat nişte ovule (cred că aşa se cheamă) în timp ce erai inconştientă şi le-a implantat într-o femeie din Puerto Rico atunci când a fugit. A folosit şi chestii de la Vincent, aşa că şi el e tată.

Mă simt îngrozitor, pentru că eu am ajutat-o pe Alyssa să-ţi poată face asta, dar jur pe mormântul fratelui meu că nu ştiusem ce avea de gând. Am crezut că voia doar să facă nişte analize. Când mi-am dat seama că încerca să creeze copii, v-am scos de-acolo pe tine şi pe Vincent cât am putut de repede. N-am ştiut că va implanta copilul tău în altă femeie. A zis că vrea să-ncerce, dar am crezut c-o pot opri. Am crezut că am oprit-o. Până azi, n-am ştiut că a şi făcut-o.

Asta-i ce voiam să-ţi spun. Azi ar fi trebuit să plec la San Juan cu o echipă Delta Force s-o aduc pe fetiţă încoace, dar nu mai mergem. S-ar putea să fi plecat şi ruşii după ea. Nu ştiu dacă se mai duc, după ce s-a întâmplat aseară. Dacă se duc, fiica ta s-ar putea să fie în pericol. Misiunea mea era să bat la uşă şi să încerc s-o conving să vină cu mine, ca să n-o ia Delta cu forţa. Cred că, dacă e să bată cineva la uşa fetiţei, ar trebui să fii tu, nu eu sau vreun rus pe care nu-l cunoaşte. Bineînţeles, nu te cunoaşte nici pe tine, are nişte părinţi, dar tu eşti mama ei, aşa că pe tine ar trebui să te cunoască, nu pe mine.

Aveam totul plănuit în cap. Aveam o poveste grozavă. Ea ar fi plecat cu mine şi am fi ajuns să ne cunoaştem în avion. După aia ţi-aş fi prezentat-o ţie, înţelegi? Cred c-ar fi fost mai bine pentru ea dacă ar fi ştiut deja pe cineva înainte să te cunoască pe tine. Mi-ar fi plăcut să-ţi văd zâmbetul pe faţă când ai fi aflat că-i copilul tău. Nu ştiu. Poate că n-ai fi zâmbit imediat, sunt multe de acceptat, dar mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

Cred că ai fi o mamă minunată. Mă rog, eşti deja mamă, dar cred că te-ai descurca grozav cu copilul. Poţi să fii puţin dură uneori şi nu

reacţionezi întotdeauna bine la schimbări, aşa că s-ar putea să dureze niţel până să te simţi în largul tău alături de ea, dar e-n regulă. Şi ea va avea nevoie de timp, pentru că, dacă vine încoace, îşi va fi pierdut singurii părinţi pe care i-a cunoscut vreodată. Totuşi, odată ce vă obişnuiţi amândouă cu noua voastră viaţă, cred că vei fi grozavă.

Ştiu ce vei spune: că ar fi trebuit să zic ceva, dar eu n-am ştiut despre copil. Am ştiut doar despre ovule. Când a fugit Alyssa, prietenul nostru fără nume a zis că vrea să aştepte până e prinsă Alyssa şi o să-ţi spună după aia. Eu am zis că meriţi să ştii, dar el a insistat, aşa că nu-i vina mea. Ar fi trebuit să-ţi spun. Privind acum în urmă, probabil că-i bine că nu ţi-am zis. Ai fi fost îngrijorată degeaba tot timpul ăsta. Zece ani înseamnă un timp lung în care să te întrebi mereu dacă cineva creează în vreun laborator, pe undeva, copii de-ai tăi.

Vreau să ştii că nu sunt un om rău, chiar dacă tu crezi asta despre mine. Am făcut o greşeală. Câteva greşeli, de fapt. Ce i-am făcut lui Vincent a fost groaznic. Dar după aia n-am făcut decât să-ncerc să fiu de ajutor. L-am salvat după aia. Asta ar trebui să însemne ceva. Te-am salvat şi pe tine. Nu zic că ar trebui să fim cei mai buni prieteni, dar poate c-o să reuşim.

Când ne antrenam împreună, nu mă puteam gândi decât la tine. Voiam să mă accepţi. Cum n-ai făcut-o, mi s-a părut că eu eram cel care avea o problemă, că nu te meritam. Acum ştiu că n-avea nicio legătură cu mine, că tu nu erai pregătită. Regret că nu mi-am dat seama la vremea aia. Dacă aş fi înţeles, nu i-aş fi făcut niciodată rău lui Vincent. Nu te-aş fi trimis alergând în braţele lui din cauză că eram aşa de insistent. Acum îmi dau seama. Ştiu că-i prea târziu să mai fim împreună, mai ales acum, când tu şi Vincent aveţi un copil, dar cred că ne-ar fi bine împreună, chiar şi ca prieteni.

Să fii părinte înseamnă multă treabă şi, cu toate câte se întâmplă, vei fi foarte ocupată. Probabil că ţi-ar prinde bine orice ajutor pe care-l poţi căpăta. Vreau să ştii că sunt alături de tine, dacă ai nevoie de ceva. Fata ta nu mai e o copilă, aşa că nu mă ofer să fiu dădacă, dar pot să-i fiu ca un frate mai mare. Pot să-ţi ofer un umăr pe care să plângi când ai nevoie. Vreau doar să-ţi fiu alături, să ştii.

Oricum, asta voiam să-ţi zic. Cred că am spus-o deja. Voiam să ştii înainte să te trimită din nou să te lupţi, pentru că… mă rog, s-ar putea să mori acolo. Ştiu că eşti pregătită pentru asta, dar m-am gândit că vrei să-ţi vezi fiica înainte să se întâmple.

Asta e. Îţi doresc toate cele bune şi sper că o să-mi spui cum ies lucrurile.

Prietenul tău, Ryan

PARTEA A TREIA
ÎN CARNE ŞI OASE

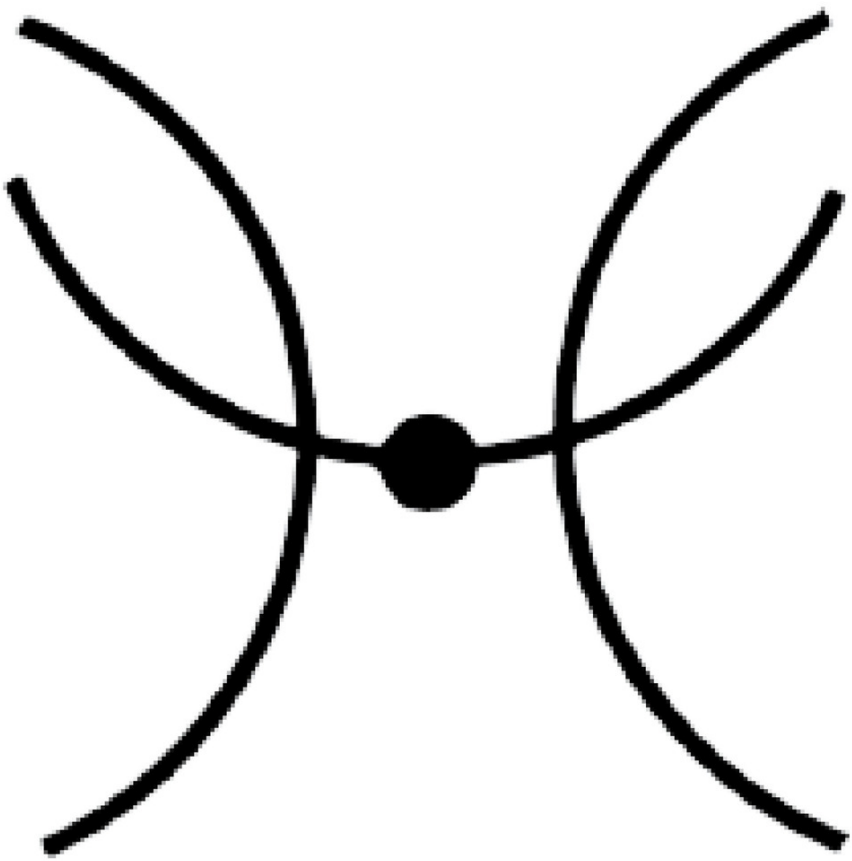

FIŞIERUL NR. 1554

Convorbire cu Vincent Couture, consultant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central CAT,
New York, statul New York

— Unde-i Kara?

— Vom vorbi imediat şi despre locul unde se află ea. Azi avem de discutat multe, domnule Couture. În primul rând, aş vrea să-mi spui cum de aţi ajuns tu şi Themis în Canada.

— Păi, e greu să te mişti când nu poţi să vezi nimic. Credeam că am întors-o complet pe Themis, dar eram decalat cu vreo treizeci de grade. Aşa am ajuns în Canada. Ţinând cont de situaţie, cred că m-am descurcat bine.

— Întrebarea nu se voia o mustrare, eram doar curios dacă ai ales sau nu destinaţia respectivă.

— Habar n-aveam unde sunt sau încotro merg. Am tot înaintat, până a ieşit de sub apă suficient cât să văd afară. Nu ştiam nici unde se află insula aia până n-am deschis telefonul şi am căutat pe Google Maps. De acolo, am avut grijă să rămân în apă nu prea adâncă până la New York. Ceea ce mi-a lăsat destul timp ca să-mi dau seama cum funcţionează de fapt chestia asta.

— Doctor Franklin mi-a spus c-aţi discutat despre posibilitatea ca Themis să se poată deplasa singură. Părea să sugereze că şansele de a descoperi ceva util nu sunt în favoarea noastră. Să consider capacitatea ta de a reveni întreg la bază drept un semn că şansele respective s-au *îmbunătăţit?*

— O, da! E chiar mai bine decât credeam. Când am reuşit s-o pun din nou în mişcare pe fundul oceanului, eram convins că aveam de-a face cu un sistem cu coordonate multiple. Ar fi fost un coşmar pentru noi. S-a dovedit că-i mult mai uşor de folosit decât am crezut. E… punct ochit – punct lovit, mai mult sau mai puţin. O orientezi pe Themis în direcţia în care vrei să mergi şi dup-aia introduci numărul de unităţi cu care vrei să se deplaseze. Ce m-a derutat a fost că trebuia să defineşti în prealabil unităţile alea. Cea mai scurtă distanţă pe care se poate deplasa e cincisprezece-douăzeci de metri, ceea ce-nseamnă un pas foarte mic pentru Themis. Deci, pentru distanţe scurte, îl poţi folosi pe ăsta ca unitate, şi după aia scrii de câte ori vrei să se mişte înainte. Consola va accepta maximum trei cifre, aşa că numărul cel mai mare pe care-l poţi introduce este 777. Asta e în baza 8. În baza

10, înseamnă 511.

— Dacă înţeleg bine, Themis se poate deplasa singură cel mai departe la 511 înmulţit cu circa 15 metri, ceea ce înseamnă cam 7.600 de metri.

— De fapt, 7.787. Asta înseamnă aproape 7,8 kilometri. Dacă vrei să meargă mai departe de-atât dintr-un singur salt, poţi să măreşti dimensiunea unităţii. Şi pentru asta poţi să foloseşti tot trei cifre.

— Deci distanţa maximă la care putem călători este… 511 înmulţit cu 15 metri…

— Înmulţit cu 511. Aproape 4.000 de kilometri. N-aş recomanda să sară aşa de departe, decât dacă nimereşti iar în ocean sau în mijlocul deşertului. E simplu de folosit când vezi încotro vrei să mergi. Pentru salturi mai lungi, vom avea nevoie de o hartă sau ceva. Ar trebui să discut cu băieţii de jos. N-ar trebui să le ia prea mult să programeze ceva utilizabil.

— Poate fi folosită în siguranţă?

— Pentru noi, da. Practic, ea face toată treaba în locul tău. Te duce la distanţa la care i-ai zis să te ducă. Evident, nu este sigur pentru nimeni care se află la destinaţia respectivă. Oameni, maşini, clădiri… mă rog, orice nu-i poate susţine greutatea va fi strivit. Va trebui să fim atenţi, dar la naiba, va fi mult mai repede decât s-o dezmembrăm şi s-o-ncărcăm pe un vapor. Nu pot să zic c-o să-mi fie dor nici să petrec câte o săptămână pe mare. Ştiu că şi Kara se va bucura. Ea unde-i?

— Vom discuta imediat despre soţia ta. Generalul Govender te-a pus la curent cu situaţia actuală?

— A zis că extratereştrii s-au întors la Londra. Nu poate să fie de bine.

— Mi-aş fi dorit ca asta să fi fost totul. De atunci, au mai apărut roboţi în zone foarte populate de pe patru continente. Ultimul s-a materializat la Rio de Janeiro acum nouă minute. Pe Pământ se află în prezent treisprezece roboţi, toţi cu forme şi dimensiuni asemănătoare cu ale lui Cronos, cu care v-aţi luptat acum un an.

— Generalul a zis că cel din Londra n-a făcut încă nicio mişcare.

— Da, mai exact niciunul dintre ei nu s-a mişcat. Totuşi, dată fiind întâlnirea anterioară, nu putem să nu luăm în calcul posibilitatea unui atac. Un atac simultan ar fi incredibil de letal, ţinând cont de densitatea populaţiei în zonele unde au apărut.

— Dacă vor începe să vaporizeze pe toată lumea, o să mă duc

imediat. Va merge şi Kara, dar trebuie să-nţelegi că nu-i putem bate pe toţi.

— S-ar putea să fiţi singura noastră speranţă.

— Asta nu-i speranţă. Nu ne subestimez, dar e calcul matematic simplu. Poate că vom mai avea noroc o dată, chiar de două ori, dar nu de treisprezece ori la rând. Nu cred că şansele noastre se apropie măcar de cincizeci la sută, dar să zicem că aşa ar fi. Nu poţi să dai cu banul şi să iasă numai cap de atâtea ori. O să mergem. O să mergem pentru că-i mai bine decât să stăm aici şi să ne uităm, dar n-o să învingem. Ai nevoie de un plan mai bun de-atât.

— NATO pregăteşte un atac nuclear în caz că veţi fi învinşi. Totuşi, chiar dacă strategia ar avea succes împotriva roboţilor extratereştri, căderile de pulberi radioactive după treisprezece explozii nucleare de proporţii în întreaga lume ar fi devastatoare şi s-ar resimţi zeci de ani. Nu poate fi prima noastră opţiune. Mă simt obligat să-ţi spun că, dacă extratereştrii devin ostili, se *va ordona* trimiterea lui Themis, dacă este în stare de funcţionare.

— Cum adică în stare de funcţionare? Am adus-o înapoi întreagă.

— Acum e un moment potrivit să discutăm despre soţia ta. Themis n-a fost avariată, dar nu e în stare de funcţionare pentru că-i lipseşte un pilot. Doamna Resnik a părăsit fără autorizaţie baza.

— Kara absentează nemotivat? Are probleme?

— Ţinând cont de situaţia actuală, nu disciplina militară e problema. Pe mine nu mă îngrijorează absenţa ei în raport cu regulamentele militare, ci faptul în sine că este absentă. Fără ea, organizaţia asta, şi poate întreaga lume, este cu totul lipsită de puteri împotriva unei situaţii ce ar putea fi preludiul unei invazii extraterestre totale.

— Unde s-a dus?

— Cred că intenţionează să viziteze Comunitatea Puerto Rico.

— Puer… De ce?

— Citeşte asta.

— Ce e?

— E o scrisoare – electronică – de la Ryan Mitchell către doamna Resnik. Scrisoarea asta a făcut-o pe soţia ta să plece în ceea ce nu pot decât să bănuiesc că va fi o misiune de salvare, al cărei obiectiv o să-ţi devină clar pe măsură ce vei citi. Trebuie să-

ţi reamintesc că tot ce conţine această scrisoare, deşi şocant şi incendiar, reprezintă doar o parte a unei poveşti mult mai complexe. Trebuie să…

— Am terminat. Minte?

— Deja?

— Citesc repede. Ticălosul ăla minte?

— Nu, nu minte. Domnul Mitchell nu se află în posesia tuturor informaţiilor; este iresponsabil, dă dovadă de o completă nepăsare faţă de consecinţele acţiunilor sale şi pare să fie în pragul unei căderi nervoase totale, dar spune adevărul.

— Deci e adevărat? Am un copil?

— Sincer, asta nu ştiu. Este adevărat că doamna Papantoniou a recoltat de la voi doi mostre biologice în timp ce eraţi reţinuţi şi că dovezile rămase în laborator sugerează că intenţiona să încerce o fertilizare *in vitro*. Domnul Mitchell a omis să menţioneze în misiva lui – şi doamnei Resnik i-ar fi fost foarte util să ştie – că toate informaţiile pe care a fost aşa de nerăbdător să le divulge, de la existenţa unui copil până la originea acestuia, ca să nu discutăm şi despre riscul răpirii copilului de către ruşi, vin direct din gura doamnei Papantoniou. Nu e nevoie să-ţi explic de ce nu consider literă de lege tot ce zice ea.

— Ai găsit-o pe Alyssa?

— N-am localizat-o eu personal, dar este reţinută.

— Crezi că minte?

— Ea riscă acuzaţii care în mod normal atrag condamnarea la moarte sau mai multe sentinţe de închisoare pe viaţă. Din cauza condiţiilor în care a comis infracţiunile, un proces public este improbabil, dar ea este conştientă că guvernul Statelor Unite nu vrea nimic mai mult decât s-o vadă… pensionată. Ştie că, fără un atu cu care să negocieze, are toate şansele să dispară fără explicaţie sau să i se întâmple ceva mai banal, să piară în ocean sau să cadă victimă unei boli misterioase. Ca atare, are motive serioase să mintă. Acestea fiind zise, sunt tentat s-o cred. N-ar putea câştiga decât câteva zile, dacă ne-a trimis după cai verzi pe pereţi.

— Unde-i acum?

— Într-o casă conspirativă, unde este supravegheată non-stop.

— …

— La ce te gândeşti?
— Un copil?

— O fiică, da.
— Acum?

— S-a născut cu zece ani în urmă. Abia acum am aflat noi de ea.
— …

— Domnule Couture?
— …Da?

— Nu pari furios.
— Adică… furios pe tine?

— Da. Acum un deceniu v-am ascuns ce ştiam despre intenţiile doamnei Papantoniou. Dacă ar fi s-o fac din nou, tot aş ascunde informaţia aceea, dar asta nu înseamnă că eşti mai puţin îndreptăţit să simţi o formă de furie.
— A, sunt furios, sigur că da. Doar că… doar că nu-mi pot imagina prin ce trece Kara.

— Sunt aproape sigur că doamna Resnik n-a reacţionat la fel de calm faţă de dezvăluirile cuprinse în scrisoarea pe care-o ţii în mână.
— Cred şi eu că nu. Trebuie să-şi fi ieşit din minţi. Dar nu la asta mă gândesc. N-a vrut… Am încercat din greu s-o fac să se răzgândească, dar n-a vrut copii. Însă eu voiam şi am tot insistat.

— Şi acum?
— Acum? Lumea se sfârşeşte. Vrei s-aduci pe lume un copil în lumea asta? Azi?

— Cum am spus şi înainte, fetiţa s-a născut acum câţiva ani.
— Cum o găsim pe Kara?

— Ai afirmat că ea nu dorea să devină mamă. Crezi că va încerca să ia legătura cu copilul?
— Da, se va duce după fetiţa. Nu se va întoarce până n-o va găsi. Nu va înceta s-o caute. Există un motiv pentru care ea nu dorea copii. Cred că se temea că o va mistui. Acum, că are unul, o să…

— E foarte posibil să nu…
— N-are importanţă. Acum, că ea crede că are un copil, n-o să mai poată fi oprită.

— Eşti îngrijorat?

— Mda, sunt. Mă tem c-o să facă vreo prostie.

— Îmi pare sincer rău dacă am…

— Chiar nu-mi pasă. O să mă ocup de tine când se termină. Ce-aveai de gând să faci cu informaţiile pe care ţi le-a dat Alyssa? Ah, şi cum dracu' de ştie Ryan?

— N-am vrut să împărtăşesc informaţiile cu nimeni de la CAT până nu puteam măcar să confirm că o parte dintre ele erau exacte. Am cerut ajutor de la guvernul Statelor Unite.

— Ce le-ai promis? Un pilot?

— Nu chiar aşa de clar, dar n-am exclus această posibilitate. Au fost de-acord să trimită o unitate Delta Force să recupereze copilul. În situaţia în care la adresa furnizată de doamna Papantoniou locuia un copil, i-am cerut domnului Mitchell să însoţească echipa Delta şi să se asigure că experienţa va fi mai puţin traumatizantă. Exista o probabilitate mare ca acolo să locuiască într-adevăr un copil, dar să se dovedească ulterior că nu este progenitura doamnei Resnik şi a ta. Solicitarea mi-a fost respinsă ulterior, când robotul a apărut în Anglia.

— Hai să zicem că Delta s-ar fi dus şi ar fi găsit fetiţa. Să zicem că era copilul nostru, cum a zis Alyssa. Ne-ai fi spus?

— Bineînţeles că da.

— Cum pot eu să ştiu asta?

— Înţeleg că încrederea ta în mine s-ar putea să fi fost iremediabil afectată. Încrederea nu este totuşi o condiţie necesară în cazul ăsta. Simpla logică va fi suficientă. Unicul motiv pentru care v-aş fi ascuns – pentru care oricine v-ar fi ascuns – existenţa unei fiice este posibilitatea de-a o folosi ca pilot în viitor. Eu, sau oricine altcineva, aş fi avut nevoie să stabilesc întâi dacă pot activa una sau ambele căşti aflate în interiorul lui Themis. Asta s-ar fi putut face eventual fără ştiinţa voastră. Chiar şi aşa, în cele din urmă ar fi trebuit antrenată. Themis are nevoie nu de unul, ci de doi piloţi, iar antrenamentul ei ar fi necesitat să fiţi prezenţi fie tu, fie doamna Resnik. Cel mai probabil, ar fi trebuit să fii tu, pentru că eşti singurul a cărui anatomie este compatibilă cu comenzile pentru partea inferioară a corpului. Aş presupune că abilitatea fetiţei de-a activa comenzile, plus o potenţială asemănare fizică fie cu unul, fie cu ambii părinţi, ar fi făcut aproape imposibil, pentru mine sau

pentru oricine altcineva, să-i ascundă ascendenţa faţă de cineva cu inteligenţa ta.

— Serios? Linguşiri? Şi ce sugerezi să facem acum?

— Aşteptăm. Informaţia pe care încercam s-o ascund a fost dezvăluită, aşa că-mi voi reînnoi solicitarea pentru o operaţiune de extragere Delta Force, de data asta prin CAT şi *sans* domnul Mitchell.

FIŞIERUL NR. 1556

Reportaj – Jacob Lawson,
BBC Londra

Locaţie: Londra, Anglia

[Treizeci de secunde, Jacob.]

— Nu! Nu! Nu mă băga-n direct. Plecăm de-aici.

[Cum adică, plecaţi?]

Cameramanul şi cu mine plecăm, adică. Suntem la cinci minute de dubă.

[De ce? Te aşteaptă în… douăzeci de secunde. Ce se-ntâmplă, Jacob?]

Amână-i. Blestemăţia aia s-a mişcat. Plec dracului de-aici.

[Cum adică s-a mişcat? Mă uit pe canalul doi. Nu face nimic.]

Îţi spun eu, Jack, robotul s-a mişcat. Şi-a… mutat greutatea de pe un picior pe altul. Şi-a mişcat mâinile.

[Şi-a mutat… Nu-mi poţi face una ca asta, Jacob. Ce-ar trebui să transmit pentru trei minute?]

Starea vremii. Arată-le nişte imagini de azi-dimineaţă. Nu-mi pasă. Ultima dată când s-a mişcat unul din ăştia, au murit o sută de mii de oameni. S-a întâmplat… a, stai… chiar aici.

[Eşti paranoic. Ne uităm toţi la el şi-ţi spun eu: nu se mişcă.]

Paranoic, Jack? Mergem prin ţărână, Jack! Înţelegi ce spun? Mergem prin ţărână, pentru că ultimul dintre roboţii ăştia blestemaţi a vaporizat tot ce exista aici. Oricum, suntem mult prea aproape. Pot să obţin o perspectivă mai bună de la distanţă mai mare.

[Unde vă duceţi?]

Undeva unde nu-i ţărână! Luăm duba şi mergem spre una dintre clădirile din centru, de la marginea zonei distruse. Pot să-ţi iau nişte imagini de-acolo.

[Cât va dura?]

Nu ştiu. Lasă-ne… douăzeci de minute să ne instalăm.

[Jacob, marginea câmpului de pământ e la doi kilometri. Ar trebui să dureze două minute ca să ajungi acolo.]

Sunt cincizeci de mii de oameni aici, Jack. Sunt copii peste tot, sunt o mulţime de corturi. În faţa noastră e o zonă de alimentaţie, cu – nu ştiu – cincizeci de grătare. Sute de persoane stau la coadă să ia hamburgeri. Oamenii ăştia şi-au creat o comunitate aici. E greu să *mergi* prin mulţime. Vom avea nevoie de cale liberă pentru dubă.

[Şi ăştia cincizeci de mii de oameni pleacă şi ei?]

Nu, Jack, nu pleacă. Vin şi pleacă tot timpul, dar nu cred că se retrage cineva.

[Atunci n-ar trebui să plecaţi nici voi. Eşti reporter, pentru numele lui Dumnezeu! Nici copiii nu sunt aşa sperioşi ca tine.]

Du-te dracului, Jack. Plecăm.

[Cameramanul tău ce are de zis?]

Janet, vrei să rămâi?

{Du-te dracului, Jack!}

[Bine! Bine! Vă tai segmentul.]

Ce-o să transmită?

[O să-i pun să improvizeze trei minute. N-o să se bucure. S-ar putea să rămâi fără job din cauza asta, Jacob. Amândoi.]

Mă cunoşti, Jack. M-am dus într-o mulţime de războaie pentru tine. Am încasat şi un glonţ pentru tine.

[Geanta ta a încasat un glonţ pentru mine, Jacob. Tu n-ai fost rănit niciodată.]

Încă cinşpe centimetri şi n-am mai fi stat de vorbă acum. Chestia e că eu nu mă sperii uşor, dar acum am o presimţire nasoală.

[Sper să ai dreptate, altfel vei plăti cu vârf şi îndesat.]

Sper sincer să mă-nşel. Suntem la dubă. Te sun când ajungem acolo, Jack.

[Nu, nu mă suni. Nu-nchide. Te bag în direct chiar înainte de starea vremii, dar am nevoie de tine în faţa camerei în cinci minute.]

Janet, Jack zice că avem cinci minute.

[Ce zice?]

Zâmbeşte.

[Aşa mai merge.]

Janet, uită-te în oglinda din spate. Vezi?

{Da, ce-i asta?}

[Ce e ce, Jacob?]

Aerul… E greu de explicat, aerul din jurul robotului devine… mai dens, ca…

[Ca o ceaţă?]

Nu chiar. Parcă se formează o pâclă în jurul lui. Orice ar fi, nu pare un fenomen natural. Văd oamenii luând-o la fugă.

[Robotul face asta?]

Aşa cred. Nu văd de unde vine. Acum aerul e mai albicios, opac. Nu mai văd picioarele robotului. Nu-i ceaţă. Arată ca… aburii de gheaţă carbonică, o *grămadă* de gheaţă carbonică. Janet, poţi s-accelerezi? Cred că ne ajunge din urmă.

[E periculos?]

De unde dracu' să ştiu? Se mişcă mai repede decât poate s-alerge cineva. Suntem la nouăzeci de metri de şosea, dar e chiar în urma noastră.

Calc-o, Janet! Acolo! Pe-acolo! Suntem în oraş. O luăm pe Golden Lane. Blestemăţia aia ne-a năpădit. Nu mai vedem nici la trei metri în faţă.

Fir-ar al dracului! Intră prin uşa din spate a dubei. Prin podea.

Janet, OPREŞTE!

[Jacob?]

[Jacob!]

Aici sunt. Fir-ar să fie! Am… am lovit o maşină parcată. Capul meu… îmi curge sânge. Janet! Janet! Janet e inconştientă. Trebuie s-o scot de-aici. Haide, fetiţă. Hai să te scoatem de-aici.

[Îţi trimit ajutoare. Spune-mi unde eşti.}

O duc în Cromwell Tower. Jack, ai face bine să te grăbeşti. E… Are venele închise la culoare, aproape negre. Toată pielea îi e palidă.

[E moartă?]

Să fiu al naibii dacă ştiu! O ţin în braţe. Nu pot să-i verific pulsul. Fumul intră-n clădire, chiar şi cu uşile închise. Trebuie s-o duc departe de el. O să-ncerc liftul.

[Jacob, e moartă?]

Urc în lift. O s-o duc la ultimul etaj. Indiferent ce-i face rău, sper că n-o să ne-ajungă acolo.

[Poliţia nu răspunde.]

[Ai auzit ce-am zis adineauri?]

[Jacob!]

E moartă. Janet a murit. Blestemăţii de extratereştri au omorât-o. E… rigidă. Pielea… parcă a golit-o cineva de tot sângele…

[Iisuse.]

Iar o fac, Jack. Ne-omoară pe toţi.

[Am să găsesc ajutoare. Dacă nu reuşesc, vin eu.]

Ai grijă de tine, Jack! Ceaţa a trecut deja peste râu. O s-ajungă-n curând la voi.

[Crezi c-o să ajungă aşa departe?]

Mă uit pe fereastră. E peste tot, din câte pot să văd. Orice are sub douăzeci şi cinci-treizeci de etaje e complet acoperit de nor. Arată ca o mare albă, cu câteva clădiri înalte care se ridică deasupra. Scoate-i pe toţi din birou şi du-i la ultimul etaj. Ar trebui să fiţi în siguranţă acolo.

[Şi tu?]

Am inhalat la fel de mult fum ca şi Janet. Nu ştiu de ce eu mai trăiesc, dar ea a murit. Mă simt bine. O să stau aici până se-mprăştie.

[Ai grijă, Jacob.]

La revedere, Jack.

FIŞIERUL NR. 1567

Convorbire cu dr. Rose Franklin,
directorul Diviziei ştiinţifice,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central al CAT, New York,
statul New York

— Doctor Franklin.
— …

— Doctor Franklin. Ce faci?
— Nu… nu fac nimic.

— Stai pe podea cu ochii închişi, înconjurată de o mie de saci pentru cadavre. Faci *ceva*.
— Sunt 861. Pare aleatoriu. De ce nu opt sute sau o mie?

— Presupun că ăsta-i numărul cadavrelor pe care le-au putut încărca în avionul de transport care le-a adus aici.
— Probabil că da.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.
— Care era?

— Ce faci?
— Încercam să-mi imaginez cum ar arăta patru milioane de saci pentru cadavre. Aş putea să le văd pe toate? Sau ar arăta ca o mare nesfârşită de morţi, care se întinde în toate direcţiile?

— Nu ştiu răspunsul. Ar trebui să fie relativ uşor de calculat, dacă e important pentru tine.
— Nu e. Doar că-i greu să-ţi faci o idee despre ce înseamnă cu adevărat patru milioane. Ştiai că ar dura cam trei luni, fără să dormi, doar să le spui numele cu voce tare?

— Văd că te-ai gândit ceva la numărul ăsta. Ar trebui să ştii că patru milioane reprezintă doar o estimare a numărului de victime, pe baza unor cifre foarte aproximative. Nu ştim câţi oameni au reuşit să plece din Londra înaintea atacului, câţi stăteau în zona afectată, câţi erau adunaţi lângă robotul extraterestru şi aşa mai departe. Numărătoarea finală, dacă va fi făcută vreodată, s-ar putea să difere în mod important.
— N-are importanţă. Tot e trist.

— Patru milioane de morţi e într-adevăr ceva îngrozitor de trist.

— Nu asta vreau să zic. Vreau să zic că este trist că, doar pentru că sunt atât de multe, morţile lor nu sunt la fel de importante.

— Nu văd cum magnitudinea evenimentului reduce tragismul morţii lor.

— Pur şi simplu, aşa e. Kara mi-a spus cât de distrusă am fost… cum a fost cealaltă Rose când au murit opt oameni în Flagstaff, în timp ce căutam fragmentele corpului uriaş. Nu pot decât să-mi imaginez. Sigur că am simţit povara celor 136.000 de oameni care au murit în timpul primului atac din Londra, dar sunt sigură că n-a fost de 136.000 de ori mai mare decât povara pe care aş fi simţit-o pentru moartea unui singur om. Acum nu-mi pare de patru milioane de ori mai rău.

— Ceea ce este perfect normal.

— Chiar aşa? Nu crezi că sunt datoare faţă de fiecare persoană pe care am ucis-o să-i resimt la fel moartea?

— N-ai omorât pe nimeni, doctor Franklin. E omenesc să simţi o anumită parte din responsabilitate – eu cu siguranţă îmi doresc să fi fost în stare să previn această tragedie dar n-ai omorât pe nimeni. Extratereştrii au făcut-o, fără măcar să discute cu noi înainte.

— Eu am declanşat toate astea, nu ei. Am căzut într-un puţ şi am declanşat toate astea. Am avut ocazia să las totul în urmă, dar am reuşit nu numai să regăsesc Mâna, ci şi s-o asamblez în întregime pe Themis. Câţi se mai bucură de-o a doua şansă? Eu am avut-o. Uite ce-am făcut cu ea. Ar fi trebuit să încetez să mai caut.

— Practic, nu tu eşti cea care a căutat în continuare. Cealaltă… cealaltă Rose Franklin a făcut-o…

— Ar fi trebuit să-ncetez să mai caut! Ar fi trebuit s-o las în pace pe Themis. Ea ştia. M-a omorât din cauza asta.

— Domnul Couture şi doamna Resnik te-au omorât, fără să vrea.

— Nu crezi că-nseamnă ceva faptul că am fost omorâtă de robotul pe care-l pusesem cap la cap? De robotul a cărui descoperire a pus în pericol vieţile tuturor? Eu consider că-i dreptate poetică, dar, te rog, spune-mi că măcar ţi se pare şi ţie cumva o ironie a sorţii.

— Ai descoperit componentele unei arme foarte puternice. Când ai de-a face cu lucruri periculoase există un risc. Zilnic mor

oameni din cauză că s-au aflat în apropierea unor arme, a unor unelte electrice sau a unor substanţe chimice pentru desfundarea ţevilor. Tu ai găsit o armă extraterestră de şaizeci de metri înălţime, care cântăreşte mii de tone şi este capabilă să distrugă armate întregi. Ai lucrat cu ea în fiecare zi. Dacă compania de asigurări ar fi ştiut ce faci, primele tale de asigurare ar fi crescut de o mie de ori. Moartea ta a fost devastatoare, dar era şi foarte probabilă. De altfel, nu cred că ai avut de ales. Presupun că ai fost îndrumată spre Mână de forţe pe care nu le puteai în niciun caz controla.

Totuşi, ai avut parte de o a doua şansă. Acum eşti aici. Eşti aici ca să ne poţi ajuta să salvăm oameni. N-o să fii în stare să-i salvezi pe toţi. Puteam să-ţi spun asta cu mult înainte de atac. Dar sunt convins că-i poţi salva pe unii. S-ar putea să nu sune minunat, dar există o posibilitate clară ca salvarea unora dintre noi să fie tot ce putem spera în situaţia dată. Ţinând cont de asta, şi cu tot respectul datorat sentimentului tău disproporţionat de vinovăţie, aş vrea să ştiu ce ai reuşit să afli de când au ajuns cadavrele astea de la Londra.

— Au avut o moarte îngrozitoare. Avem doisprezece legişti care fac autopsii zi şi noapte, dar cele douăsprezece persoane pe care le-au examinat au murit toate la fel: septicemie extrem de severă. Inflamaţia s-a răspândit rapid în tot corpul. Au făcut febră foarte mare. Coagularea sângelui s-a petrecut foarte repede, limitând circulaţia în tot organismul. Fără oxigen, toate organele importante cedează. Rinichii, ficatul şi plămânii sunt primele, apoi urmează moartea. Toţi au murit arzând din interior, chinuindu-se să respire.

Tot mai crezi că-i o idee bună să aduci copiii la picnic în jurul robotului extraterestru?

— N-am considerat niciodată că ar fi o idee bună. Am spus doar că putea fi cea mai bună cale să le demonstrăm natura noastră paşnică. Tot mai cred asta.

— Pentru oamenii ăia, n-a mers prea bine.

— Nu. Ca atare, trebuie să mergem mai departe ştiind că pacea nu mai este o opţiune. În cât timp au murit victimele?

— S-a întâmplat repede. Aş zice că sub un minut. Primim imagini de la videocamerele de supraveghere din toată Londra. Gazul a ajuns la înălţimea uniformă de şaptezeci de metri. S-a răspândit într-un cerc perfect, aproximativ doisprezece kilometri în toate direcţiile – asta înseamnă cam patru sute cincizeci de kilometri pătraţi – în aproape optsprezece minute. Toată lumea murise după douăzeci de minute. Robotul extraterestru a dispărut la scurt timp după aceea. A mai dat vreun semn de-atunci?

— A reapărut la Madrid aproape imediat.

— Au început evacuarea?

— Generalul Govender îşi coordonează acţiunile cu autorităţile locale din cele treisprezece oraşe ameninţate direct.

— Ceilalţi roboţi au…?

— Nu. Din fericire pentru noi, niciunul dintre ceilalţi n-a împrăştiat niciun fel de gaz până acum. Putem presupune că e doar o chestiune de timp până s-o facă. Dacă rata de supravieţuire e la fel de scăzută ca în Londra şi dacă în oraşele astea rămâne doar jumătate din populaţie, am putea avea o sută de milioane de morţi în decurs de treizeci de minute.

— Câţi au supravieţuit? Mi s-a spus că doar câteva sute.

— Încă mai găsim supravieţuitori pe măsură ce echipele de salvare înaintează sistematic prin oraş. Ultima cifră pe care am primit-o evalua numărul supravieţuitorilor la aproape o mie patru sute.

— Tot e îngrozitor de puţin.

— Da. Cei mai mulţi au fost găsiţi pe o rază de cinci kilometri de punctul de origine. Densitatea populaţiei afectate se reduce odată cu creşterea distanţei faţă de punctul acela, pentru că a reuşit să fugă mai multă lume. Nu mă aştept ca numărul celor care au venit în contact cu gazul şi au supravieţuit să mai crească semnificativ de-acum încolo.

Am cerut ca unii supravieţuitori să fie trimişi aici pentru examinare.

— Sunt aici. Au ajuns acum o oră.

— Au fost examinaţi?

— Nu, dar li s-au luat tuturor probe de sânge în avion. Ar trebui să avem rezultatele într-o oră. Am vorbit deja cu patru dintre ei. O să vorbesc cu restul când se întorc. I-am trimis pe toţi la masă.

— Cum au reuşit să se ferească de gazul letal?

— N-au reuşit. Din ce mi-au spus, n-aveau cum să scape de el. Au încercat să se izoleze în câte o cameră, să blocheze toate orificiile cu orice aveau la îndemână, dar ceaţa – aşa-i spun ei – pătrundea de parcă nimic nu-i putea sta în cale. Ei spun că trecea şi prin pereţi. Ştiu că mulţi nici măcar n-au reuşit să ajungă în interior. Unii făceau parte din grupul adunat în jurul robotului extraterestru. Au fost expuşi şi au respirat gazul mai mult de o oră înainte să se împrăştie.

— Cum au supravieţuit? Au avut simptome mai puţin severe?

— Ce simptome? N-au avut niciun simptom. Toţi sunt perfect sănătoşi. Ba nu-i adevărat; unul dintre ei are o formă destul de urâtă de gripă, dar mă-ndoiesc că ar fi legată de asta. Spunea că era bolnav de câteva zile. Indiferent ce face „ceaţa", ei sunt complet imuni.

— Ai vreo idee de ce?

— Nu. Toţi sunt foarte diferiţi unul faţă de celălalt, fizic vorbind. Provin din părţi diferite ale lumii. O să-ncerc să obţin cât mai multe informaţii despre ei, să văd dacă au în comun obiceiuri alimentare sau activităţi. Ar putea fi ceva cu care au contact la serviciu sau acasă, tipul de săpun sau şamponul pe care-l folosesc… Cei cu care am vorbit nu urmează niciun fel de tratament. O să-ntreb în continuare. E posibil să apară ceva când o să vorbesc cu toţi, dar, cu toată sinceritatea, mă-ndoiesc c-o să descopăr ceva. În grup sunt o fetiţă de şase ani şi un bătrân de optzeci de ani. Cât de multe pot avea în comun vieţile lor de zi cu zi? Nu eu ar trebui să fac asta.

— Trebuie să încetezi să te mai îndoieşti de tine, doctor Franklin. Am toată încrederea în capacitatea ta de a rezolva acest puzzle.

— Tot vorbeşti cu mine de parcă aş fi un fel de învăţat. Nu sunt. Mă pricep la ce fac, dar aici nu-i vorba despre ceea ce ştiu să fac. Totuşi, e ceva. Persoana cu care vrei să mă-ntâlnesc, cea care a dat o mână de ajutor când am fost adusă în viitor, ar putea fi un descendent al extratereştrilor care au lăsat-o pe Themis pe Pământ?

— Şi dacă ar fi?

— E doar o idee, dar dacă oamenii ăştia, supravieţuitorii, sunt descendenţi ai celor care au construit-o pe Themis – în mod evident nu sunt extratereştri în toată puterea cuvântului, dar să zicem că sunt doar parţial umani ar avea o logică să fie cruţaţi de atacatori.

— Mă gândeam la acelaşi lucru. Mi se pare foarte dificil să consider o coincidenţă supravieţuirea celor pe care i-am adus aici. Dacă, aşa cum sugerează contactul meu, de-a lungul istoriei au existat printre noi persoane cu ascendenţă extraterestră, ele ar putea avea o formă de imunitate la gazul folosit în atac. Îţi vine în minte vreo cale de confirmare a acestei ipoteze?

— Cum am zis, nu-i domeniul meu. N-am cunoştinţele sau pregătirea necesare ca să mă descurc cu aşa ceva. Pentru asta îţi trebuie un genetician.

— S-ar putea să ştiu pe cineva care te poate ajuta.

FIŞIERUL NR. 1570

Convorbire cu dr. Alyssa Papantoniou

Locaţie: Sediul central CAT, New York,
statul New York

— Chiar e nevoie de cătuşe?

— Nu. Acesta e un complex securizat, iar şansele unei evadări reuşite sunt infinitezimale. Ţinând totuşi cont de comportamentul tău din trecut faţă de membrii acestei echipe, cred că ele vor fi de folos pentru ca toţi să se simtă în largul lor.

— Chiar mi-e greu să lucrez cu mâinile l… legate.

— Lanţul are lungimea de treizeci şi cinci de centimetri. Am cerut să-ţi asigure o oarecare libertate de mişcare. Dacă vreuna dintre activităţile pe care vrei să le îndeplineşti necesită o distanţă mai mare între mâini, ţi-am pus la dispoziţie un asistent a cărui libertate de mişcare nu este restricţionată.

— Suntem în aceeaşşşşşi tabără. Îţi dai seama, nu?

— Ţi-ai făcut obiceiul să schimbi tabăra de câte ori îţi convine.

— Patru milioane de morţi. Am vrut să spun că nu mai există tabere. Suntem noi şi ei. Nu cred că m-ar l… lua în echipa lor chiar dacă aş v… chiar dacă aş vrea eu.

— În Al Doilea Război Mondial au murit şaizeci de milioane de oameni. Încă mai există tabere.

— De câţi morţi va fi nevoie ca să ai în… încredere în mine?

— Fii sigură, doamnă Papantoniou, că eu, personal, nu mă tem de tine. Cătuşele nu sunt spre binele meu. Cu toate acestea, cred că domnul Couture ar dori să le păstrăm chiar dacă voi doi aţi fi singurii oameni rămaşi în viaţă. Astfel, răspunsul la întrebarea ta e aproximativ 7.125.000.000.

— De ce mai e Vincent aici? N-aţi trimis-o pe Th… Themis?

— Ce am făcut sau n-am făcut noi nu te priveşte pe tine. Ai fost adusă aici cu un scop foarte precis.

— Făceam doar con… conversaţie.

— Atunci conversează despre cei care au murit în Londra. Legistul a spus că toţi au murit de septicemie.

— Cam aşa ceva.

— Vrei să spui că *nu* au murit de septicemie?

— Nu chiar. Au murit ca urmare a unei reacţii infla… inflamatorii sistemice, dar septicemia implică prezenţa unei infecţii. În gaz nu se află niciun patogen periculos, niciun virus, nicio b… bacterie, cel puţin aşa cred eu.

— Ce crezi tu? N-ai analizat mostrele de gaz pe care ţi le-au trimis?

— Nu mai era nimic de analizat. Re… recipientele erau goale când le-am primit. Dar, pe baza mostrelor celulare la care m-am uitat, cred că gazul conţine o moleculă foarte, foarte inteligentă, care se leagă la lanţurile lungi de ADN şi determină gena să c… creeze o proteină diferită, pe care organismul n-o recunoaşte. Corpul crede că fiecare celulă îi e infectată şi începe să se atace singur. Reacţia e extrem de severă şi aproape ins… tantanee.

— Structura genetică a victimelor prezintă ceva neobişnuit?

— N-am verificat, dar nu.

— Te-am adus aici pentru cunoştinţele tale de genetică. Nu pot să înţeleg de ce nu găseşti de cuviinţă să realizezi fie şi cel mai elementar profil genetic al victimelor.

— N-am numărat per… personal cadavrele din Londra, dar raportul pe care mi l-ai dat spune că au fost expuşi la gaz circa patru milioane de oameni şi că au supravieţuit cam două… două mii.

— Exact 1.988, după ultima numărătoare.

— Asta reprezintă cam cinci din zece mii… cinci la sută din unu la… la sută. Asta înseamnă că 99,95 la sută dintre cei expuşi la gaz au murit. N-am nevoie să fac o mulţime de t… teste ca să-ţi spun că nu-i nimic cu adevărat unic în 99,95 la sută din populaţie. Cei care trăiesc, toţi 1.988, sunt mult mai… interesanţi.

— Foarte bine. Ce poţi să-mi spui despre cei care trăiesc? Sunt convins că i-ai examinat măcar pe supravieţuitorii pe care i-am adus aici.

— Am făcut o secvenţiere de genom completă pentru toţi d… douăzeci şi şapte. Au o structură ge… genetică de-a dreptul proastă.

— Cum aşa?

— Toţi au un am… amalgam de variaţii şi mutaţii genetice, dintre care cele mai multe sunt nocive. Oamenii ăştia nici n-ar fi trebuit să existe.

— Din cauza structurii genetice deficitare?

— Din cauza structurii genetice rrr… rare. Mai mult de o singură persoană cu toate anomaliile astea n-ar trebui să existe.

— Te rog, explică-mi.

— În ADN-ul oricui există mici „erori”. Majoritatea sunt SNP-uri[25]…

— Scuză-mă, ştiu foarte puţine despre genetică.

— Astea sunt diferenţele din o singură pereche de bază de nu… nucleotide, o pereche de litere. Înlocuieşte un T şi un A cu un G şi un C, genul ăsta de… de lucruri. Marea majoritate a acestor diferenţe se află în zonele necodificate dintre ge… gene şi nimănui nu-i pasă de ele sau nu ştie nimic despre ele. Cele care intervin în interiorul genelor sunt de obicei mai interesante şi începem să-nţelegem cum… funcţionează unele dintre ele. Diferenţele mai obişnuite sunt numite p… polimorfisme, iar cele care apar la mai puţin de unu la sută din populaţie se numesc mutaţii. Oamenii n-au în comun mmm… mutaţii multiple.

— Dar supravieţuitorii, da?

— Multe. Destul de multe ca molecula din agentul extraterestru să nu re… recunoască niciunul dintre lanţurile lungi de ADN pe care le caută. Un număr atât de mare de oameni categoric n-ar trebui să aibă în comun aşa de mmm… multe mutaţii. Pur şi simplu, aşa ceva nu se-ntâmplă.

— În mod evident, se întâmplă. Cât de improbabil este?

— Hai să-ţi dau alt exemplu. Toţi cei pe care mi i-ai tri… trimis au o mutaţie în gena TREM2. Una dintre chestiile la care contribuie TREM2 este ada… reglarea reacţiei imune la boli şi leziuni ale creierului. Există tot felul de mutaţii care pot determina TREM2 să nu funcţioneze co… corespunzător. Toţi oamenii ăştia au aceeaşi mutaţie: varianta R47H. Asta-i rară. Apare la mai puţin de jumătate de procent din po… populaţia din anumite locuri, cum e Islanda, şi e chiar şi mai greu de găsit în altă parte. Toţi supravieţuitorii au aceeaşi mutaţie TREM2, în ambele co… copii ale genei. E atât de rară, că nici măcar n-am date despre frecvenţa ei.

— Afectează rezistenţa organismului?

— S-a demonstrat că implică un risc crescut de dezvoltare a bolii Alzheimer, dar majoritatea celor care au mutaţia nu se îm… îmbolnăvesc, aşa că nu-i cazul. Mai e şi o mutaţie în gena BCR2. Creşte riscul de cancer de… de sân.

— O au toţi supravieţuitorii?

— Da. Ambele copii ale genelor.

— Cât de neobişnuită e mutaţia asta?

— E g… greu de spus. E mai frecventă la anumite grupuri etnice, dar, per total, se găseşte la mai puţin de jumătate de procent din populaţia generală. Înţelegi u… unde vreau s-ajung? Presupunând că aceste două mutaţii n-au legătură între ele, jumătate de procent înmulţit cu jumătate de procent înseamnă că dintr-un mi… milion de oameni, ar trebui să găseşti doar douăzeci şi cinci cu ambele mutaţii. Bineînţeles, nu-i tot ce au în comun supravieţuitorii.

— Toate mutaţiile pe care le au în comun cei pe care i-ai examinat sporesc riscul de contractare a unei boli?

— Nu. Majoritatea n-au absolut niciun efect. Au şi ceva bu… bun în favoarea lor. Au o variaţie a genei PCSK9, care duce la scăderea co… colesterolului rău. Asta se găseşte la circa trei la sută din po… populaţie. Dacă faci calculele, n-ar trebui să existe mai mult de trei oameni cu aceste trei mutaţii în cele patru milioane de persoane care au suferit expunerea la gaz în Londra.

Cei pe care i-am examinat au în comun sute de SNP-uri; cincizeci şi şapte de mutaţii genetice rare. N-ar trebui să poţi găsi pe tot Pământul două persoane cu aşa multe tră… trăsături rare în comun, nu sunt nici pe departe suficient de mulţi oameni. Voi avea nevoie de sânge de la toţi supravieţuitorii ca să confirm ipoteza, dar sunt dispusă să fac pariu că toţi au aceleaşi t… trăsături, chiar dacă-i… imposibil. Nu-i o coincidenţă că au supravieţuit.

— Supravieţuitorii ar putea avea legături de rudenie între ei? Existenţa unui strămoş comun ar spori probabilitatea existenţei unor similitudini genetice, dacă nu mă înşel.

— Unii dintre ei au. Dintre cei de… douăzeci şi şapte pe care i-ai adus aici, şase sunt înrudiţi între ei, doi fraţi, un frate şi o soră, o mmm… mamă şi fiică. În afară de asta, nu. Şaisprezece sunt de origine britanică, unul e din Danemarca, unul din Maroc. Sunt patru din India, un cana… canadian, doi francezi. Mama şi fiica sunt rusoaice. Oamenii ăştia sunt înrudiţi aşa cum suntem şi noi doi. Trebuie să te… întorci foarte mult în trecut ca să găseşti un strămoş comun.

— Crezi că ei au fost cruţaţi intenţionat?

— Da. Trebuie să fi fost cu intenţie. Mă rog, „trebuie” nu-i cuvântul potrivit, dar aşa are mmm… mai multă noimă.

— Cum adică?

— Teoretic, s-ar putea ca extratereştrii să nu ştie, pur şi simplu, de existenţa acestor polimorfisme şi să fie vorba doar de o imperfecţiune

a armei. Însă molecula pe care au creat-o vizează lan… lanţuri de ADN cu adevărat lungi şi, cel puţin din câtă genetică înţeleg eu, e ceva mult mai complex de creat şi c… complet inutil. Ar fi putut crea o moleculă mult mai simplă, care să vizeze lanţurile scurte de ADN pe care le are toată lumea. Ar fi putut folosi un gaz otrăvitor. Crearea toxinei botulinice ar fi joacă de copii pe lângă asta. Cu acelaşi vector de transmitere, există un mi… milion de alte chestii pe care le-ar fi putut folosi, care n-ar mai fi lăsat pe *nimeni* în viaţă şi sunt mai uşor de făcut. Şi-au bă… bătut mult capul ca s-o facă aşa.

— Presupunând, pentru o clipă, că oamenii aceştia chiar au o origine comună, molecula pe care o descrii putea să fi fost programată să-i cruţe în mod special pe descendenţii lor?

— Asta-i o idee interesantă. Dar nu, n-ar funcţiona. Nu poţi să ştii ce parte a structurii genetice moştenesc co… copiii.

— Nu poate să fie un proces complet aleatoriu. Precis că o parte din el e predictibil, nu?

— O parte este. O mmm… mică parte din structura genetică vine doar de la tată şi o mică parte vi… vine doar de la mamă.

— Se poate ca ADN-ul ăsta… e ADN?

— Da.

— Se poate ca ADN-ul ăsta să fi fost folosit pentru programarea moleculei extraterestre?

— Nu. N… n-ar funcţiona prea mult timp. Cum să-ţi explic? Închipuie-ţi că vrei să-i vizezi pe desce… descendenţii unui individ oarecare de acum o mi… o mie de ani. Singurul material genetic despre care poţi să fii sigur c-a fost transmis de el este ADN-ul cromozomului Y, care-i cromozomul sss… sexului. Poţi folosi markerii din ADN-ul ăsta, dar el e transmis doar pe linie p… paternă directă, de la tată la fiu, la fiu, la fiu. Nu şi la femei. Dacă ai vrea să salvezi ur… urmaşii unei femei oarecare, ai putea folosi ADN mitocondrial. E transmis doar de m… mamă. Ai obţine rezultate inverse, doar femei pe linie maternă d… directă. E o porţiune infinitezimală din ascendenţa unei persoane, iar liniile astea directe au tendinţa să dispară. Ajunge ca un tată să n-aibă băieţi sau ca o mamă să n-aibă nici o f… fată. Poţi să priveşti problema şi invers, ai şaisprezece stră-stră-s… străbunici, totuşi ai în comun ADN de cromozom Y sau ADN mitocondrial doar cu patru dintre ei.

— N-ai putea viza markeri specifici din… ADN-ul normal, care cred că este transmis atât de mamă, cât şi de tată?

— Se numeşte ADN autozomal. Cum ai zis şi tu, iei mai mult sau

mai puţin jumătate de la mamă, jumătate de la t… tată. Ai două copii ale fiecărei gene, dar le transmiţi doar jumătate din gene co… copiilor tăi şi n-ai cum să alegi care sunt alea. Se cheamă recombinare. ADN-ul autozomal se recombină la fiecare generaţie. Asta-nseamnă că ADN-ul pe care-l ai în comun cu un anumit strămoş se înjumătăţeşte de fiecare dată. Şi părţile pe care le ai în comun cu el devin tot mai scurte. În timp, n-o să mai rămână aproape ni… nimic care să fie împărtăşit de toţi descendenţii unei anumite persoane, cu siguranţă nu aşa de mult cât au în comun oamenii ăştia.

Dacă luăm oricare dintre mutaţiile pe care le au supravieţuitorii, ea trebuie să fi existat la ambii părinţi, dar probabil nu în ambele c… copii ale genelor. Părinţii ar fi murit la Londra. Fetiţa rusoaică şi-a văzut tatăl murind. Acelaşi lucru e valabil pentru copiii lor. Mulţi dintre supravieţuitori aveau copii şi toţi au murit, cu excepţia unuia singur. Copiii lor n-au avut aceleaşi tră… trăsături genetice, pentru că au avut jumătate din ADN de la celălalt părinte. Structura genetică devine foarte amestecată pe p… perioade lungi de timp. Dacă extratereştrii încercau să salveze persoane dintr-o singură familie, gazul ar fi eliminat majoritatea descendenţilor lor, cu excepţia câtorva, ab… absolut aleatoriu.

— Atunci, poţi să te asiguri că *numai* descendenţii acestor persoane anume au supravieţuit, chiar dacă majoritatea au fost ucişi?

— Poate. O fracţiune foarte mică şi foarte aleatorie.

— Structura genetică a supravieţuitorilor are ceva… ieşit din comun?

— Tu ai ascultat ce… ce ţi-am zis până acum? Da, faptul că au în comun aşa multe variaţii genetice este c… categoric ieşit din comun. Credeam că ţi-am explicat clar.

— Aşa este. Voiam să zic, luaţi individual. Dacă nu ţii seama de structura genetică pe care o au în comun sau chiar de numărul de mutaţii genetice pe care le posedă, există altceva ce nu te-ai aştepta să întâlneşti la un om obişnuit?

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui.

— Vreau să ştiu dacă îmi poţi confirma cu certitudine absolută că ei sunt complet umani.

— Umani? Nu… nu ştiu… Unele dintre mmm… mutaţiile lor genetice sunt rare, dar exact asta sunt: mutaţii rare. Structura lor genetică nu prezintă nimic cu adevărat unic, mai puţin faptul că au în comun o mare parte a ei. N-am examinat niciodată ADN extraterestru, aşa că n-am cu ce să compar.

— O să-ţi dau acces la rămăşiţele celor doi piloţi extratereştri care au murit acum un an, în timpul primului atac. Poţi să compari structura lor genetică cu a supravieţuitorilor?

— Măcar au ADN?

— Nu chiar. N-am pretenţia că înţeleg bine distincţia sau implicaţiile ei, dar, dacă îmi aduc bine aminte, zahărul din acidul lor nucleic este… arabinoză…

— N-are cum.

— Şi doctor Franklin era entuziasmată.

— Ar… ar fi cazul. Este… extraordinar. Mai e şi altceva?

— Poţi să citeşti şi singură, să vezi cu ochii tăi. O să-ţi pun la dispoziţie raportul de la geneticianul care i-a examinat primul. Cât de repede poţi să-mi spui dacă structura genetică a piloţilor coincide în vreun fel cu cea a supravieţuitorilor?

— Nu sunt sigură că pot. Chiar e vorba să compari mere cu pere, dar şi… sigur că o să-ncerc. Mulţumesc!

— Nu-mi mulţumi de parcă ţi-aş fi făcut vreo favoare. Probabil că eşti ultima persoană de pe Pământ pe care aş fi dornic s-o mulţumesc şi, dacă cineva mi-ar fi spus acum un an că o să-ţi acord acces la tot ce-ai visat, i-aş fi zis… Mă rog, presupun că n-o să ajungem niciodată mai aproape de momentul când zboară porcul.

FIŞIERUL NR. 1571

Transcriere – supraveghere *chat room*
de jocuri online – Programul Reynard

World of Warcraft – Tărâmul Aegwynn

[Eva002] : Essie! Pot să vin!

[SkyJumper] : Bună, Eva! Unde să vii?

[Eva002] : La tine acasă. Pot să vin. Pot să dorm la tine.

[SkyJumper] : Mama ta?

[Eva002] : A zis da.

[SkyJumper] : ??

[Eva002] : Pot să fac ce vreau.

[SkyJumper] : Cum aşa?

[Eva002] : Mama mă crede acum. S-a întâmplat exact cum i-am zis.

[SkyJumper] : Ce s-a întâmplat?

[Eva002] : Oamenii ăia din Londra. Am văzut.

[SkyJumper] : Ce aiurea.

[Eva002] : Ea crede că vorbesc cu Dumnezeu.

[SkyJumper] : Şi vorbeşti?

[Eva002] : NU! Pot să vin?

[SkyJumper] : Nu ştiu. Toată lumea e speriată. M&T nu se mai duc la serviciu. Nu pot să ies afară pe întuneric.

[Eva002] : Nici eu. Soldaţi peste tot. Dar TE ROG! Îţi aduc pietrele alea pe care le-am găsit.

[Skyjumper] : O să-ntreb. Eva, oamenii ăia sunt morţi. Nu ţi-e frică?

[Eva002] : Ba da. Mi-a fost frică înainte să-i fie ori cui. Dar vreau să te văd.

[Skyjumper] : Când?

[Eva002] : Nu-mi pasă. Putem să facem bijuterii. Am amulete noi. Grămezi.

[Skyjumper] : O să-ntreb.

[Eva002] : Trebuie să ies de-aici. Te rog, spune da!

[Skyjumper] : OK. Încetează! Am zis c-o să-ntreb. Vrei să joci sau nu?

[Eva002] : OK, dar trebuie să schimbăm serverele. Paladini peste tot.

[Skyjumper] : Pally sunt nasol. Dar mai târziu. I-am zis lui Miguel că ne duelăm aici.

[Eva002] : Revin într-o clipă.

[Skyjumper] : CE? NU! Începe raidul!

[Eva002] : Ditamai zgomotul jos. O aud pe mama ţipând.

[Skyjumper] : ??
[Skyjumper] : ??
[Skyjumper] : ??
[Skyjumper] : ??
[Skyjumper] : ??

– Finalul interceptării **–**

FIŞIERUL nr. 1574

Convorbire cu generalul-locotenent Alan A. Simms, comandant, Comandamentul Comun pentru Operaţiuni Speciale (CCOS)

Locaţie: Fort Bragg, statul Carolina de Nord

— Echipa Delta e pe poziţii?

— A ajuns la San Juan acum câteva ore. E pregătită şi gata de acţiune. Te aşteptam pe tine.

— Mulţumesc. Şi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi-l dai cu problema asta.

— Orice pentru prietenii noştri de la CAT. În regulă, hai să-i dăm drumul, ce zici? Putem să punem GSSAP-2[26] pe ecranul mare, vă rog? Mulţumesc. Ţinta trebuie să fie în casa asta, chiar aici. Punctele roşii sunt Delta-3. Avem patru oameni în duba de peste drum. Ăştia patru se vor ascunde după chioşcul de la piscină după ce sar gardul.

— Cât va dura supravegherea înainte să intre în casă?

— Intrăm chiar acum. Avem satelitul deasupra de aseară. Duba e acolo de două ore. N-a fost nicio mişcare, nici înăuntru, nici afară. Nicio lumină aprinsă. Aş mai amâna, dar, ţinând cont de circumstanţe, va trebui să ne descurcăm cu ce avem. În plus, intrăm ziua în amiaza mare. Cu bărbaţi înarmaţi care sar garduri într-un cartier tihnit, n-o să dureze mult până sună cineva la 911.

Boogeyman, sunt Mother Goose[27], care-i situaţia?

[Pe poziţii. Pregătiţi de acţiune.]

— Ce ordine au?

— Să localizeze şi să extragă o tânără în vârstă de aproximativ zece ani. Adulţii sunt potenţial ostili. Sunt autorizaţi să recurgă la forţă.

— Ar trebui să se uite şi după o femeie americană în vârstă de circa treizeci şi cinci de ani.

— În aşteptare, Boogeyman… Cine-i ea?

— Maistru militar în forţele terestre şi căpitan în CAT. N-o să fie în uniformă. Nu trebuie rănită.

— Mai ai şi altceva să-mi spui? Acum e exact momentul potrivit pentru surprize.

— Asta-i tot.

— Ar fi mai bine să nu aibă armă.

— Dacă e acolo, şi e vie, cel mai probabil e înarmată.

[Mother Goose, de ce amânăm?]

— Asta-i o tâmpenie. În aşteptare, Boogeyman!… Ştie că venim?

— Nu ştie.

— Îmi pare rău pentru căpitanul tău, domnule, dar dacă îndreaptă arma spre ei, o vor doborî.

— N-au voie. Trebuie să priceapă clar asta.

— Şi ce-o să facă ea când o să vadă un grup de băieţi cu M-16 şi măşti pe faţă?

— Nu pot să spun.

— Nu poţi să spui. Cum am zis, îmi pare rău, dar nu asta-i misiunea. Dacă n-o poţi avertiza, mai bine te rogi să nu le stea în cale. Oamenii mei sunt pe primul loc.

— Hai să mă exprim foarte clar. Planeta noastră e atacată de forţe extraterestre. Singura noastră armă viabilă e un robot extraterestru de şaizeci de metri, care se află la New York. Femeia asta e unul dintre cei doi oameni necesari pentru pilotarea robotului. Îmi cer sincer scuze pentru avertismentul venit aşa târziu. Speram că ea va lua legătura cu noi. Chiar şi aşa, vieţile oamenilor tăi vin în mod evident pe locul doi, după ea.

— O căutăm pe Kara Resnik?

— Chiar aşa.

— Boogeyman, aici e Mother Goose. Informaţii noi.

[A, minunat.]

Vă uitaţi după un aliat, femeie, treizeci şi cinci de ani, îmbrăcată civil. Este înarmată şi s-ar putea să vă trateze ca indivizi ostili. Nu deschideţi focul, nici dacă trage în voi.

[Mother Goose, poţi să repeţi?]

M-ai auzit.

[Mother Goose, trebuie să…]

E Kara Resnik…

[… Am recepţionat, Mother Goose. Transmit ordinele.]

— Ce este pe strada de alături?

— Pare un bărbat care-şi plimbă câinele. Controlul GSSAP marcaţi-l. Pe ăsta putem să-l împuşcăm dacă e nevoie? Sau o să-mi spui că lipseşte şi Vincent Couture, cu câine cu tot?

— Domnului Couture nu-i plac câinii. N-ai decât să împuşti şi bărbatul, şi animalul de companie, dacă aşa îţi vine.

— Boogeyman, un bărbat care-şi plimbă câinele e pe punctul să cotească pe strada voastră, venind dinspre vest.

[Recepţionat. N-o să-l pierdem din ochi. Ne apropiem de obiectiv.]

Dacă se răzgândeşte cineva, acum e momentul să spună.

[Mother Goose, aici e Boogeyman. Cer permisiunea să pătrundem.]

Pătrunderea este autorizată, Boogeyman. Repet: ai autorizarea pentru pătrundere.

[Recepţionat, Mother Goose. Domnilor, la semnalul meu. Trei, doi…]

— Ce a fost fulgerul ăla? Sunt atacaţi?

— Folosesc grenade cu efect acustic şi luminos.

[Liber!… Liber!…]

[Bravo-Unu, camerele din spate sunt libere.]

[Liber!]

[Garajul e liber!]

[Recepţionat Bravo-Doi. În faţă e liber. Verific sus.]

[Te acoperim noi, Bravo-Unu. Închidem uşile. Acoperim ferestrele.]

[Liber!… Liber!… Liber!…]

[Totul e liber! Mother Goose, aici Boogeyman. Avem doi civili morţi în dormitorul principal.]

Recepţionat, Boogeyman. Copilul?

[Nu, domnule. Doi adulţi]

E vreunul dintre ei…?

[O femeie hispanică, un bărbat de culoare. Nici urmă de căpitanul Resnik.]

— Trebuie să fie părinţii. Să verifice dulapurile şi pe sub paturi. Copilul s-ar putea să se ascundă.

— Boogeyman, fă o verificare completă.

[Bravo-Doi, vreau o verificare completă jos. Căutăm un omuleţ.]

[Recepţionat.]

— Domnule general-locotenent, spaniola mea e departe de a fi perfectă, dar cred că…

— Boogeyman, aici Mother Goose. Poliţia locală e pe drum spre voi. Timp estimat, trei minute.

[Recepţionat, Mother Goose. Bravo-Doi, dormitoarele sunt libere. Am găsit o trapă spre pod. Urc să arunc o privire. Plecarea în două minute.]

[Jos e liber.]

[Fir-ar să fie!]

[Bravo-Unu, totul în regulă?]

[Totul în regulă. Doar un şobolan cât casa. Podul e liber.]

[Mother Goose, aici e Boogeyman. Casa e curată. Nici urmă de obiectiv. Cerem instrucţiuni în legătură cu cadavrele.]

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Nu-i acolo. Mulţumesc, Boogeyman. Lasă-le în pace.

Revino la cuib.

[Recepţionat, Mother Goose. Ajungem acasă la cină.]

Grăbiţi-vă. E seara de ruladă cu carne. Mother Goose terminat.

FIŞIERUL NR. 1576

Notă internă – departamentul pentru Securitate Internă

De la: Comisar Vămi şi Protecţia Graniţelor (VPG)
Către: Secretar-adjunct Securitate Internă
Subiect: El Paso

Se estimează că 60.000 de cetăţeni mexicani sunt adunaţi în momentul de faţă pe podul Paso Del Norte sau în apropierea sa, iar în Ciudad Juárez ajung zilnic şi alte persoane care solicită azil în Statele Unite. S-au înregistrat deja acte de violenţă izolate pe pod şi frecvenţa lor creşte rapid.

Azi-dimineaţă, la solicitarea directorului punctului de trecere a frontierei, au fost desfăşurate unităţi tactice de patrulare a graniţei. Încercările de degajare a podului cu proiectile de 37 mm cu gaze nu au avut succes.

Biroul nostru consideră că personalul VPG, chiar şi cu sprijinul sporit al Gărzii Naţionale şi al forţelor de ordine locale, nu mai poate asigura punctul de intrare în ţară în actualii parametri de utilizare a forţei.

Recomandarea noastră este să fie autorizată imediat utilizarea forţei letale la latitudinea noastră, în toate punctele de intrare din sud.

FIŞIERUL NR. 1578

Convorbire cu generalul de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central CAT, New York,
statul New York

— La dracu'! O să ne-omoare pe toţi!

— Toţi roboţii au eliberat gazul?
— Da, simultan.

— Toţi treisprezece?
— Toţi, mai puţin cel din Madrid. E posibil să aştepte să-l ajungă din urmă prietenii lui. Vom afla destul de curând. Dacă seamănă cu ce-a fost la Londra, se va termina în douăzeci de minute.

— Noi cum reacţionăm?
— Să reacţionăm? Ce dracu' vrei să fac?

— Voiam să zic, ţările care sunt atacate. A ripostat vreuna dintre ele?
— Au trimis nişte trupe de infanterie în India.

— Au trecut prin gaze?
— Purtau măşti. Ştiu, o tâmpenie.

— I-a vaporizat robotul?
— N-a fost nevoie. Au murit înainte să coboare măcar din camioane. E dezastru acolo. Panică în masă. Oameni călcaţi în picioare, mii, poate zeci de mii. Maşini şi camioane care merg prin mulţime. Elefanţi… Natura omenească e urâtă uneori. Ruşii şi francezii au trimis avioane de luptă după ai lor. Nu s-a întâmplat nimic, în afară de un crater cu diametrul de vreo opt sute de metri. Au încercat să bombardeze Moscova acum vreo zece minute.

— Fără mare efect, presupun.
— E greu de văzut prin ceaţă, dar ştim că robotul e tot acolo. Probabil că n-a mai rămas mare lucru din Moscova în jurul lui. Îndrăzneaţă treabă, să-şi bombardeze capitala.

— Ce aveau de pierdut?
— Hmmm. Au aruncat în aer Kremlinul de unii singuri.

— S-ar putea să nu mai fi rămas nimeni viu înăuntru.

— Poate, dar ar fi fost un loc la care să se întoarcă, peste două ore, sau două săptămâni, sau doi ani. Acum probabil că-i aşteaptă un deceniu de reconstrucţie, dacă vor mai dori vreodată să facă Moscova locuibilă.

— Probabil că au vrut să aibă satisfacţia de-a şti că extratereştrii nu le vor putea folosi infrastructura când vor ateriza în masă.

— Crezi că au venit să colonizeze?

— De ce altceva să folosească un gaz ca să scape de populaţie? Au capacitatea să nimicească totul într-o clipă. Singurul motiv la care mă pot gândi e că vor să păstreze clădirile intacte.

— Nu cred.

— Poţi să te gândeşti la alt motiv?

— Nu. Dar tot nu cred.

— Vrei să detaliezi sau la atât se reduce raţionamentul tău?

— Ai văzut unde stau eu.

— Stai într-un hotel.

— Voiam să zic în afara oraşului.

— Tot nu înţeleg care e ideea.

— Dacă ai putea să construieşti chestiile astea, roboţii ăştia – dacă ai fi capabil să faci structuri gigantice cu surse de energie mai mult sau mai puţin autonome, lumină solidă care poate tăia prin metal şi Dumnezeu mai ştie ce –, ai vrea să te muţi în casa aia mizerabilă? Am un gărduleţ alb şi un măr pădureţ care nu rodeşte. Instalaţia sanitară e veche de o sută de ani şi pe sub geamuri trage curentul. Priveliştea e frumoasă, dar casa aia e o mizerie! De ce-ar vrea să stea acolo? Nu-mi închipui că Moscova centrală are mult mai multe de oferit.

— Atunci…

— Cred că ai dreptate. Cred că există un motiv pentru care folosesc gazul ăla şi nu vaporizează totul. Nu ştiu care-i motivul, dar nu cred că-şi caută un loc unde să stea. Doar că nu pot să-mi dau seama ce ar putea avea de câştigat dacă ne elimină de pe planetă.

— Indiferent ce i-ar motiva, fără îndoială vor reuşi dacă nu găsim o cale să-i oprim.

— Nu cred că tu sau eu o vom face. Dacă savanţii noştri nu vin cu ceva, noi nu putem decât să stăm şi să ne uităm.

— NATO se pregăteşte pentru un atac nuclear.

— Ce? Sunt nebuni?

— Nu eu l-am propus, dar, cum n-am o alternativă viabilă, nu pot să găsesc niciun motiv bun să mă opun.

— Fir-ar al naibii să fie! Cum ar fi motivul c-o să omoare milioane de oameni nevinovaţi? N-o să stea acolo suficient ca să evacuăm. Vor arunca bomba nucleară peste un oraş plin cu oameni.

— Oameni care vor muri fără îndoială când vor ataca extratereştrii.

— Poate, dar măcar nu le facem noi treaba! A, şi n-o să meargă. Ştii că n-o să meargă.

— Nu ştiu.

— Ar trebui să ştii. Vor fi căderi de pulberi radioactive pe sute de kilometri. Se vor contamina apa, solul, totul. Oamenii se vor îmbolnăvi. Vor muri. Mult mai mulţi decât va omorî gazul, îţi spun eu. Şi vor muri de o moarte chinuitoare. Asta-i o idee tâmpită. Nici n-ai cum să explici cât de tâmpită e.

— În timp ce noi vorbim este posibil ca gazul extraterestru să fie respirat de optzeci de milioane de oameni. Este posibil ca în mai puţin de douăzeci de minute să fie optzeci de milioane de morţi. Trebuie să facem… ceva.

— Ţi-am spus: Rose poate să facă ceva, echipa ştiinţifică poate să facă. Noi doi nu putem să facem nimic, te-ai asigurat tu de asta.

— Nu-i adevărat.

— Mare figură eşti, sper că ştii. Eu sunt comandantul CAT. Asta-nseamnă că eu controlez unicul obiect de pe planeta asta care poate lupta cu băieţii răi sau măcar le poate abate atenţia. Doar că acel unic obiect stă într-un hangar, pentru că cineva nu le-a zis piloţilor mei că au o fiică.

— N-am ştiut că au o fiică.

— Mi-ai zis că au! De-asta îmi lipseşte un pilot.

— N-am făcut decât să comunic mai departe informaţia care mi-a fost transmisă de doamna Papantoniou. N-am reuşit niciodată să verific respectiva informaţie.

— Păi, probabil crezi că spune adevărul. Ai pus-o pe psihopata aia să lucreze în laboratorul meu.

— Cunoştinţele ei de genetică sunt unicul motiv al prezenţei ei

în această bază. Este, incontestabil, o savantă competentă şi o femeie foarte inteligentă. Totuşi, niciunul dintre detaliile astea înseamnă că ar spune adevărul.

— Şi atunci, de ce să nu le spui tuturor? Ştiai de vreo zece ani.

— Ce am ştiut acum zece ani şi ce susţine acum doamna Papantoniou sunt lucruri foarte diferite. Motivul tăcerii mele, atunci şi acum, ar trebui să fie înţeles de la sine. Doamna Resnik ar fi cutreierat toată lumea ca să-şi găsească fiica. Şi ar fi făcut-o acum zece ani.

— Şi totuşi, te-ai gândit că-i o idee bună să-i spui totul imbecilului ăluia criminal.

— O să recunosc, comunicarea unei informaţii esenţiale către domnul Mitchell a fost o eroare de calcul din partea mea, una pe care încerc din greu s-o remediez, iar sincronizarea a fost nefericită.

— E sfârşitul lumii.

— *Foarte* nefericită.

— Aşa-i mai bine.

— Dacă îmi permiţi să readuc această conversaţie la problema în discuţie în loc de neajunsurile mele personale…

— Chiar te rog.

— Când am spus „nu e adevărat”, nu refuzam să-mi asum responsabilitatea pentru incapacitatea noastră de a acţiona, voiam să spun că este ceva ce putem face. Ai dreptate când spui că o soluţie definitivă, dacă există aşa ceva, va veni de la doctor Franklin şi echipa ei, dar tu şi cu mine ar trebui să facem tot ce putem ca să le oferim mai mult timp.

— Cum crezi că putem să facem aşa ceva?

— Dacă nu-i putem împiedica pe extratereştri să ucidă oameni, măcar putem încerca să-i facem să piardă mai mult timp.

— Cum?

— Le putem cere celor care locuiesc în zone urbane mari să se refugieze în locuri mai puţin populate.

— Toate oraşele din lume? Ţi-ai pierdut naibii minţile?

— Putem începe cu oraşele care au peste două milioane de locuitori.

— Te-ai mai uitat pe fereastră în ultima vreme? Pe străzile din New York patrulează patruzeci şi cinci de mii de soldaţi, iar douăzeci de

mii de poliţişti fac ture de câte şaisprezece ore. Se petrec jafuri, oamenii sunt omorâţi. Abia sunt în stare să ţină situaţia sub control, şi asta în condiţiile în care noi minţim de-ngheaţă apele spunându-le că n-au de ce să-şi facă griji. Ce crezi c-o să se întâmple dacă le spunem oamenilor că trebuie să plece? Şi-apoi, unde să se ducă?

— În regiunile rurale, poate.

— Nu sunt pregătiţi pentru aşa ceva. Nu există nicio zonă rurală în lume care să se poată descurca, fără avertisment, cu milioane de refugiaţi. Vor fi violenţe, probleme sanitare, penurie de alimente. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, oare locurile unde se vor strânge oamenii n-ar fi nişte ţinte la fel de bune pentru extratereştri? Dacă pot să decimeze un oraş în jumătate de oră şi să se mute instantaneu în următorul, nu cred că vom realiza mare lucru mutând oamenii de colo-colo.

— Nu sugeram că un exod în masă din zonele urbane s-ar desfăşura fără probleme. Nu toată lumea ar fi în stare să plece şi, fără îndoială, mulţi ar muri sau ar fi răniţi. N-am lăsat să se înţeleagă nici că aceste comunităţi ar fi sustenabile. S-ar afla într-o stare de totală absenţă a legii, iar cei care n-ar muri în urma violenţelor ce ar rezulta s-ar confrunta curând cu foamete, secetă şi boli. Cu toate acestea, ar putea supravieţui câteva zile. Dacă doctor Franklin şi echipa ei reuşesc să găsească între timp o modalitate de a scoate din funcţiune roboţii extratereştri, asta înseamnă cu atât mai mulţi oameni rămaşi în viaţă. Dacă nu reuşesc să găsească o soluţie în câteva zile, nu cred că trebuie să ne facem probleme că cineva o să aibă de înfruntat deshidratarea sau penuria de alimente. Ideea mea e pur şi simplu că le va lua mai mult timp să ne omoare, dacă vor trebui să ucidă câte o sută de mii de oameni o dată.

— Perfect, atunci. Hai să mutăm nişte oameni! O să pun ONU să se coordoneze cu guvernele. Dacă putem implica ceva ONG-uri, poate că va fi mai uşor.

— Foarte bine. Te las să te ocupi.

— Şi *tu* ce-o să faci?

— Doctor Franklin şi doamna Papantoniou analizează datele obţinute de la supravieţuitorii din Londra. O să văd dacă le pot fi de ajutor.

— Ce-ai făcut cu ei? Cu supravieţuitorii.

— Au fost puşi în carantină.

— Carantină! Crezusem că tocmai ei sunt sănătoşi tun.

— Nu pot să explic de ce n-au fost afectaţi. Am considerat că este mai sigur să-i ţin izolaţi.

— Crezi că ei au vreo legătură cu atacul?

— Nu cred că au fost direct implicaţi, totuşi sunt absolut convins că supravieţuirea lor nu este o coincidenţă. Oamenii ăştia au fost aleşi, cumva, indiferent dacă o conştientizează sau nu.

— De ce?

— Nu ştiu. N-am dovezi solide că ei nu sunt doar extrem de norocoşi. În acelaşi timp însă nu pot să nu mă gândesc că s-ar putea să nu fie în totalitate umani.

— Nu în totalitate umani… Ca prietenul ăla al tău despre care nu vrei să ne spui?

— Nu, nu chiar. Cred că omul meu de legătură, în pofida faptului că n-a declarat niciodată, de fapt, că are ascendenţă extraterestră, este perfect conştient de moştenirea sa. Aş fi surprins dacă oamenii ăştia ar fi conştienţi de aşa ceva. El este şi… unic din punct de vedere fizic. Bănuiesc că ascendenţa lui duce direct la primii extratereştri care au venit pe Pământ. Supravieţuitorii – cei la care am apucat să mă uit – par perfect normali. Nu afişează aceleaşi particularităţi fiziologice. Ar putea fi… rude îndepărtate, în cel mai bun caz.

— Ţi-a trecut prin cap să-i întrebi, pur şi simplu?

— Din nefericire, da.

FIŞIERUL NR. 1580

Convorbire cu Jacob Lawson,
reporter şi supravieţuitor după atacul din Londra

Locaţie: Casa conspirativă FBI nr. 141,
New York, statul New York

— ÎNCETEAZĂ! Nuuuuu! AAAAAHHHH! Te rog, încetează! Te rog!

— Spune-mi de ce.
— Mă cheamă Jacob Lawson. Sunt reporter BBC. E ilegal ce faceţi. Nu puteţi face aşa ceva.

— Este evident că pot. Spune-mi de ce.
— Vreau să-mi anunţaţi guvernul. Vreau să vorbesc c-un avocat.

— Spune-mi de ce.
— De ce, ce? La naiba, nu-nţeleg nimic! NU! încetează! AAAAHHHH!

— Spune-mi de ce.
— Mă cheamă Jacob Lawson. Sunt cetăţean britanic. Conform Convenţiei de la Viena, cer să fie informat Consulatul britanic despre… NU! Nu! Nu! AAAAHHHH! ÎNCETEAZĂ! Încetează! Nu pot… De ce faci asta? Aş… AAAAHHHH!

— Domnilor, opriţi-vă. Domnule, adună-te o clipă. Nimeni nu vrea să-ţi facă rău acum.
— De ce faci aşa ceva? N-am greşit cu nimic!

— Eşti calm?
— Nu ştiu ce caut aici. Vreau să vorbesc cu cel care răspunde de asta.

— Până acum ar fi trebuit să nu mai ai îndoieli în legătură cu cine este „cel care răspunde" în încăperea asta. Te-am întrebat dacă eşti calm.
— Dacă sunt… Da. Sunt calm.

— Atunci spune-mi de ce.
— DE CE, CE?

— Ţinând cont de situaţia în care ne aflăm cu toţii, ar părea foarte egoist să-ţi zic ce silă îmi este de aceste interogatorii, dar îţi voi spune că lipsa ta de cooperare mi se pare îngrijorătoare.

Dacă n-ar fi devenit deja un stereotip, ţi-aş povesti despre definiţia nebuniei, dar, pe scurt, nu te poţi aştepta la un rezultat diferit dacă refuzi în continuare să răspunzi. Din nou.

— Nu! Nu! Nu! încetează! ÎNCETEAZĂ! NUUUAAAAAHHH!

— Spune-mi de ce.

— AAAAAHHH!

— Spune-mi de ce.

— …

— Spune-mi de ce.

— …

— Nu reacţionează. Daţi-i cu apă rece pe faţă. Mulţumesc. Acum, vă rog să aplicaţi alifia pe vârful degetelor, generos.

— …O, Doamne. Ahhhh! Mulţumesc! Te rog, fă-i să se oprească.

— Asta o să-ţi amorţească terminaţiile nervoase din mână. Acele pe care ţi le-au introdus domnii aceştia în degete au provocat o reacţie nervoasă acută când au atins osul. Durerea ar trebui să cedeze complet într-o clipă.

— Mulţumesc. Te rog, nu-mi mai face rău!

— Domnilor, vă rog să scoateţi acele. Corpul tău e în stare de şoc acum şi treptat îţi vei pierde senzaţiile din mâna dreaptă. Inspiră adânc. N-au să-ţi mai introducă acele în mână.

— Mulţumesc! Nu mai suport aşa ceva.

— Dimpotrivă. Fac eforturi dureroase – scuză-mi jocul de cuvinte neintenţionat – ca să-ţi provoc cât mai puţine vătămări corporale. Într-un fel, cea mai mare parte a disconfortului pe care l-ai trăit este propria ta imaginaţie. Acele utilizate de ei sunt mici, totuşi terminaţiile nervoase din vârfurile degetelor sunt foarte sensibile, iar impulsurile pe care le transmit creierului şi măduvei spinării fac să trăieşti o suferinţă de fapt disproporţionată în raport cu vătămarea fizică produsă. Dacă răspunzi pur şi simplu la întrebarea mea, o să-ţi revii foarte rapid după această *întâlnire* nefericită, cu simptome reziduale reduse sau chiar fără.

— Dar nu ştiu nimic!

— Nu terminasem. Pe de altă parte, dacă alegi să persişti în refuzul de a răspunde, vătămările minimale înseamnă că aceste proceduri pot dura practic nelimitat. N-o să mori de durere, dar nici n-o să te obişnuieşti vreodată cu ea. Durerea e unică prin

aceea că nu dezvoltă obişnuinţă sau adaptare neurală, cum se întâmplă cu mirosul sau pipăitul.

— Nu ştiu ce vrei să spun! N-am făcut nimic!

— Cu toate acestea, ai suferit deja o oarecare lezare a nervilor de la mâna dreaptă şi orice disconfort nou pe care am încerca să-l producem va fi diminuat proporţional. O să te las să te odihneşti un minut-două şi, când va dispărea durerea, o vom lua de la capăt cu mâna stângă.

— NU! Nu cealaltă mână! TE ROG! Te implor.

— Îmi dau seama că eşti într-un cadru nefamiliar şi interogat de oameni pe care nu-i cunoşti, dar evenimentele din ultimele douăzeci de minute ar trebui să-ţi arate clar că dacă-mi ceri să mă opresc, chiar şi politicos, n-o să ai niciun succes.

— Îţi spun orice vrei.

— Am pus o singură întrebare simplă de când ai ajuns aici, iar tu ai refuzat să-mi răspunzi de fiecare dată.

— Nu ştiu ce vrei să spun. Nu ştiu nimic! Spune-mi ce vrei şi asta voi spune! Numai să-ncetezi. Te rog!

— Nu-i specialitatea mea. Cunosc, totuşi, oameni care efectuează aceste interogatorii cu regularitate, iar ei îmi spun că deseori anticiparea durerii ce va urma e mai greu de suportat decât durerea în sine. Nu ştiu ce mă ruşinează mai mult, că mă întovărăşesc cu astfel de indivizi sau că am ajuns să aflu că aserţiunea lor e complet neadevărată. Începem din nou?

— Nu! Nu! Nu!

— Domnilor, degetul mic de la mâna stângă, vă rog.

— Nu, nu… AAAAAAH!

— Din nou.

— AAAAAAH!

— Spune-mi de ce.

— *Tuse.*

— Mai profund.

— Nu… AAAAAAAAAHHHH! AAAAHHH!… *tuse.*

— Hai să ne oprim o clipă, ca să te poţi gândi la răspuns.

— *Tuse.* De ce, ce? Ce crezi că ştiu?

— Cred că nu ştii nimic.

— N-ai… N-ai face toate astea… Pot spune cu destulă siguranţă că-ţi închipui că ştiu ceva, ceva important.

— Chiar aşa? Cu siguranţă? În momentul ăsta, aproape zece milioane de oameni sunt morţi sau pe moarte. Ce cred eu este mai degrabă lipsit de importanţă pentru moment. Esenţial este ce pot dovedi. Nu-mi mai pot permite să am încredere în sentimentele mele, cum nu-mi permit să am încredere în tine. Continuăm?

— Stai! Stai! Te rog! Ce vrei să ştii? De ce au venit extratereştrii în Londra? De ce ne-au atacat? De ce eu sunt în viaţă şi toţi oamenii ăia au murit?

— Răspunsul la oricare dintre întrebările astea te-ar scuti de mai multă durere decât îţi poţi închipui.

— Dar, la naiba, nu ştiu! Nu ştiu de ce-au venit blestemăţii ăia de extratereştri. Nu ştiu ce vor cu noi. Nu ştiu de ce au ales Londra. Tot ce ştiu e că toţi oamenii la care am ţinut vreodată sunt morţi, iar eu nu.

— Spune-mi de ce.

— Nu crezi că ţi-aş spune dacă aş şti? Fiul meu e mort! Soţia mea e moartă! Prietenii, familia. Crezi c-am vrut să moară? Că n-aş schimba locul cu oricare dintre ei dac-aş putea? Ai idee cât de mult aş vrea să fi murit eu în locul băiatului meu?

— …Da.

— Mă crezi?

— Te cred.

— Mă crezi!

— …

— N-o să te opreşti, nu? Spune-mi!

— N-o să mă opresc.

— De ce?

— Ca să nu existe nicio îndoială. Ca să nu mai fiu nevoit să fac asta nimănui.

— …

— Domnilor, inelarul de la mâna stângă.

— MĂ CHEAMĂ JACOB LAWSON! SUNT CETĂŢEAN BRITANIC! CONFORM CONVENŢIEI… AAAAHHHH!

FIŞIERUL NR. 1585

Înregistrare din cabina de zbor –
US Air Force B-2 Spirit –
desfăşurare forţe NATO

Locaţie: Deasupra Portugaliei

09:15:31 [HAMAL 11] Anderson House[28], sunt Chris Parker, mă apropii de spaţiul aerian spaniol. Viteza este 900 de kilometri la oră. Altitudine: 9.144 de metri.

09:15:40 [AIRCOM] Mulţumesc, Chris Parker. Începe verificarea finală.

09:15:45 [HAMAL 11] Recepţionat.

09:18:03 [HAMAL 11] Verificare completă. Suntem gata de culcare.

09:18:10 [AIRCOM] Recepţionat, Chris Parker. Treizeci de secunde până la culcare.

09:18:14 [HAMAL 11] Anderson House, chiar o facem?

09:18:17 [AIRCOM] Afirmativ, Chris Parker. Ora de culcare e autorizată. Repet: Ora de culcare e autorizată. Douăzeci de secunde.

09:18:24 [HAMAL 11] Anderson House. Sunt Chris Parker, solicit să mai obţii o dată confirmarea Mamei.

09:18:28 [AIRCOM] Ai primit ordinele, Chris Parker. Zece secunde până la ora de culcare.

09:18:31 [HAMAL 11] Anderson House. Cer din nou o reconfirmare.

09:18:33 [AIRCOM] Mama e aici, Chris Parker. Ora de culcare e autorizată. În cinci. Patru. Trei. Două. Una. Acum. Acum. Acum.

Chris Parker, sunt Anderson House. Ai ratat zona de lansare.

Chris Parker, sunt Anderson House. Te rog, răspunde.

09:18:57 [HAMAL 11] Recepţionat, Anderson House. Avem nişte… probleme tehnice cu trapa de lansare.

09:19:09 [AIRCOM] Chris Parker, înţeleg. Nici aici nu-i nimeni în culmea fericirii, dar avem de făcut o treabă. Schimbă cursul la doi şapte zero, pentru încă o trecere. E un ordin, Chris Parker, nu o sugestie. Chris Parker, răspunde.

09:19:31 [HAMAL 11] Recepţionat, Anderson House. Curs doi şapte zero acum.

09:19:35 [AIRCOM] Recepţionat. Menţine cursul. Chris Parker, ora de culcare e în cinci. Patru. Trei. Două. Una. Acum. Acum. Acum.

09:20:10 [HAMAL 11] Anderson House, sunt Chris Parker. Copiii au adormit. Fir-ar…

09:20:22 [AIRCOM] Chris Parker, sunt Anderson House, repetă.

Chris Parker, care-i situaţia ta? Te-am pierdut de pe radar, Chris Parker, te rog, răspunde. Chris Parker, te rog, răspunde.

FIŞIERUL NR. 1587

Convorbire cu dr. Rose Franklin,
directorul Diviziei ştiinţifice,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central al CAT, New York,
statul New York

— Extratereştrii tocmai au distrus Madridul.

— Ba nu, doctor Franklin. Nu l-au distrus.
— Uite! N-a mai rămas nimic. Absolut nimic.

— Sunt perfect conştient că Madridul a fost şters de pe faţa pământului. Spuneam doar că nu extratereştrii sunt de vină. Ne-am făcut-o cu mâna noastră.
— Ce vrei să spui? Noi am bombardat Madridul?

— Mai mult de-atât. Cu aproximativ douăzeci de minute în urmă, un B-2 Spirit american a lansat asupra capitalei spaniole o bombă termonucleară fără ghidare B83 cu o putere de 1,2 megatone. N-a existat nicio explozie vizibilă sau vreun nor în formă de ciupercă. Doar un impuls electromagnetic care a scos din funcţiune aproape toate echipamentele electronice din Spania şi o lumină albă strălucitoare, pe o suprafaţă cu diametrul de peste cincizeci de kilometri, care a acoperit tot oraşul timp de circa trei secunde. Când a dispărut lumina, nu mai rămăsese nimic. Doar un robot masiv, stând în fundul celei mai mari gropi care s-a văzut vreodată.
— Nu-mi vine să cred… La ştiri au zis că robotul extraterestru a atacat, exact ca în Londra.

— Ce te aşteptai să spună? Că guvernul ales democratic al Spaniei a cerut Alianţei Nord-Atlantice să lanseze un focos nuclear asupra unui oraş cu şase milioane de locuitori?
— Câţi oameni au reuşit să evacueze înainte de lansare?

— N-a existat nicio evacuare sau avertisment prealabil. Au vrut să fie absolut siguri că vor nimeri ţinta. Au nimerit-o.
— Tu ai făcut-o?

— N-am avut nicio legătură. Am încercat să-i opresc, dar a trebuit să mă împac cu faptul că proporţiile acestei crize depăşesc cu mult orice influenţă pe care aş fi avut-o în trecut. În ultimii ani am simţit cum… puterea mea asupra lumii slăbeşte,

dar e posibil ca acum să-mi fi pierdut complet utilitatea.

— Nu-i adevărat. Sunt doar… împrejurări neobişnuite.

— Mă tem că pe viitor s-ar putea să nu mai avem parte de multe împrejurări *obişnuite.*

— Poate că nu.

— Doctor Franklin, consider că este responsabilitatea mea să am grijă ca toţi cei din jur să rămână concentraţi asupra sarcinilor lor, indiferent de circumstanţele exterioare, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu o povară pentru cineva sau ca sentimentele mele personale să obstrucţioneze mersul înainte, dar în momentul ăsta… De ce râzi?

— Vrei încurajări din partea mea?

— I-aş cere Alyssei, dacă ar fi aici…

— Ai făcut un banc! Apropo, ea unde-i?

— Am trimis-o la Londra să examineze şi alţi supravieţuitori.

— Ce s-a întâmplat cu cei care au fost aici?

— Sunt în avion, cu Alyssa. N-am considerat necesar să-i mai ţinem.

— Toţi?

— Toţi, cu excepţia unuia singur. Din nefericire, domnul Lawson n-a supravieţuit.

— Reporterul? Ce i s-a întâmplat?

— A făcut atac de cord.

— Când? Cum?

— Suferea de o boală de inimă de care n-am ştiut. A suferit un colaps în timpul interogatoriului şi nu l-am putut reanima.

— Intero… Ai pus să-l tortureze?

— Şi asta este, ca majoritatea lucrurilor, o chestiune de… Da. Am pus să-l tortureze.

— De ce?

— Am crezut că s-ar putea să ştie ceva. Nu ştia.

— Şi a murit.

— Da.

— Nu ştiu cum să reacţionez. Vrei să spun că n-a fost vina ta?

— Nu. Port responsabilitatea integrală pentru moartea lui. Ar fi trebuit să obţin fişa lui medicală înainte să-l interoghez. Am fost neglijent.

— Nu te deranjează că ai torturat un om, ci că ai uitat să-i ceri fişa medicală?

— Nu mă judeca prea aspru, doctor Franklin. Oameni cu bune intenţii şi inteligenţi tocmai au lansat o bombă nucleară asupra propriului popor. Cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă, guvernul Statelor Unite a împuşcat peste şase sute de oameni la graniţa cu Mexicul. Erau persoane neînarmate, femei şi copii, familii care căutau adăpost.

— Asta am devenit?

— Mi-am pus şi eu întrebarea asta de multe ori. Persoana care s-a oferit să se *întâlnească* cu tine – cea care s-ar putea să fie de origine extraterestră – a spus odată că, dacă nu ne arătăm suficient de responsabili, cei care au construit-o pe Themis ar putea decide să ne trimită înapoi în Epoca de Piatră şi să ne lase să ne maturizăm câteva milenii. Cred că astea au fost exact cuvintele lui. Uneori mă întreb dacă n-ar fi exact ce ne trebuie.

— Un nou început.

— Un nou început.

— Ar trebui să fiu îngrozită că ai torturat un om. Nu sunt. Cred că devin şi eu cinică, aşa ca tine.

— Nu sunt cinic, dar noi doi chiar suntem fiinţe foarte diferite.

— Nu suntem aşa de diferiţi.

— Oho, ba da. N-are importanţă cât de mult crezi tu că te-ai schimbat, noi doi suntem tot foarte diferiţi.

— Cred că n-ai dreptate.

— Hai să te întreb altceva: crezi că guvernul american a minţit populaţia în legătură cu armele de distrugere în masă înainte să invadeze Irakul?

— Ce legătură are cu asta?

— Răspunde doar la întrebare.

— Da. Cred că a minţit.

— Şi crezi că a fost greşit din partea sa?

— Ce vrei să spui? Sigur c-a fost greşit!

— De ce?

— …

— Pentru că e rău să minţi?

— Cam aşa ceva.

— Eu cred că invadarea Irakului a fost o greşeală, dar din cu totul alte motive. La vremea aceea, cei aflaţi la putere credeau – unii dintre ei – că o prezenţă militară puternică în Orientul Mijlociu este esenţială pentru menţinerea stilului nostru de viaţă. Credeau că însăşi supravieţuirea democraţiei, a libertăţii de exprimare, a tot ce ne este drag, depindea de prezenţa noastră militară în Orientul Mijlociu. Închipuie-ţi pentru o clipă că ai fi crezut şi tu că era adevărat. Hai să simplificăm lucrurile, închipuie-ţi că, printr-un fenomen magic neexplicat, chiar ştiai că era adevărat. Ai fi minţit poporul american dacă asta îţi sporea şansele să instalezi acea prezenţă militară esenţială?

— Nu. N-aş fi făcut-o.

— Asta este diferenţa fundamentală dintre noi. Tu nu ţi-ai sacrifica principiile pentru binele general. Eu n-aş sta pe gânduri. Eu sunt… pragmatic, iar tu, doctor Franklin, eşti idealistă.

— E ceva chiar aşa de rău?

— Absolut deloc. Ce-ar face cei ca mine fără idealuri pe care să le apere?

— Cred că ai o criză de conştiinţă pentru că ai depăşit prea multe limite şi încerci să justifici raţional tot ce te-a adus în punctul ăsta. Ai făcut ce-ai făcut pentru că ai crezut că-i bine.

— Am făcut ce-am făcut pentru că am crezut că există o mică şansă să salveze oameni. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că era bine.

— Şi atunci, ce urmează? Îmi imaginez că domnul Lawson n-a divulgat marele plan general al extratereştrilor.

— Nu l-a divulgat. Tot mi se pare probabil ca imunitatea lui la gazul extraterestru să se datoreze trăsăturilor genetice pe care le-a moştenit de la vizitatorii extratereştri, dar pot spune acum cu oarecare certitudine că, dacă *Homo sapiens* n-a fost singura specie din linia lui genealogică, el nu a fost sub nicio formă conştient de asta.

— Dacă are vreo importanţă, cred că probabil ai dreptate. Ar fi de înţeles ca extratereştrii să-i cruţe pe cei cu care se consideră înrudiţi. Alyssa ce are de zis?

— N-a găsit încă nimic concludent, dar lucrează non-stop. Trebuie să spun că rareori am văzut pe cineva aşa de entuziast în legătură cu ceva. Dacă dă greş, cu siguranţă nu va fi din cauză că n-a încercat.

— Chiar este devotată. Asta recunosc.

— …

— Ce e?

— Un robot extraterestru s-a materializat în Central Park la capătul dinspre nord.

— Aici?

— Mă tem că da. Poţi să deschizi televizorul?

— Uite. Deja dă drumul la gaz în aer.

— Cât durează până ajunge la noi?

— Ce facem?

— Doctor Franklin, cât durează?

— La patruzeci de kilometri pe oră, aş zice… cinci minute, poate mai puţin.

— Trebuie s-o ducem pe Themis într-un loc sigur. Nu putem risca s-o distrugă robotul extraterestru după ce evacuăm zona.

— Îl sun pe Vincent. Probabil că-i încă în hangar.

— Foarte bine. Voi îndruma pe toată lumea de aici spre heliport.

— Nu! Eugene a luat azi-dimineaţă elicopterul ca să se ducă la Washington. Du-i la sediul ONU. Gazul n-ar trebui să depăşească etajul douăzeci.

Vincent? Sunt Rose. Avem un robot extraterestru în New York, la vreo trei kilometri şi ceva de-aici… Da, Vincent. Deja eliberează gazul, aşa că n-avem mult timp. Pune mâna pe tot ce poţi şi du-o pe Themis de-aici… Nu ştiu, undeva unde să fie în siguranţă. Oriunde, numai aici, nu. Da, ştiu. Îi trimit pe toţi de-aici… Mulţumesc, Vincent. Baftă şi ţie.

Intercom… Unde-i butonul ăla? Aşa. Atenţie. Sunt doctor Rose Franklin. Toţi cei din clădire trebuie să plece imediat. Oraşul este atacat, iar gazul letal va ajunge în acest complex în câteva minute. Îndreptaţi-vă spre sediul principal al ONU şi urcaţi la ultimele etaje. Nu este un exerciţiu de alarmă. Repet. Trebuie să evacuaţi clădirea aceasta şi să vă adăpostiţi mai sus de etajul douăzeci din clădirea principală. Din nou, nu este…

— E suficient, doctor Franklin. Trebuie să mergem, acum.
— Încă mai eşti aici! Am crezut că ai grijă să plece toată lumea.

— Am avut. Acum au ieşit. Ar fi dovadă de proastă-creştere să plec fără tine, doctor Franklin.
— Ar trebui să pleci, te ajung eu din urmă.

— Ce faci?
— Nu pot să-mi las notiţele aici.

— Fişierele de pe computer sunt salvate în fiecare noapte.
— Ştiu. Scriu totul pe carneţele.

— De ce să faci aşa ceva?
— Ca să nu citeşti tu tot ce scriu.

— Sper să-mi aduc aminte să mă simt jignit, dacă supravieţuim. De ce te-ai oprit?
— …

— Doctor Franklin, de ce te uiţi aşa la mine?
— Nu cred că avem destul timp.

— Dacă nu-mi prezinţi un plan alternativ, mi s-ar părea preferabil să „ne asumăm riscul" decât să stăm aici şi să aşteptăm ceea ce ai descris drept o experienţă foarte neplăcută.
— Camera sterilă. E protejată cu sticlă.

— Eşti convinsă că ne va izola de gaz?
— Nu ştiu. E clasificată la nivelul 3 de securitate biologică…

— Eşti sigură că nu putem ajunge la timp în clădirea principală?
— Destul de sigură.

— Atunci mergem în camera sterilă.
— Hai cu mine… Aici. Odată ce se închid etanş uşile, n-ar trebui să mai intre sau să iasă nimic. Gazul ar avea de trecut prin pereţii de sticlă ca să ajungă la noi.

— Nu există sistem de ventilaţie?
— Îl închid. În câteva ore vom rămâne fără aer respirabil, dar ar trebui să fie timp suficient pentru disiparea gazului.

— Otrăvirea cu dioxid de carbon pare de preferat efectelor agentului extraterestru.

— N-ai nimic drăguţ de spus?

— Noi doi am citit aceleaşi rapoarte, tu ai stat de vorbă cu supravieţuitorii. Au încercat să facă exact ce facem noi acum, dar n-au putut să scape de gaz. În plus, între locul ăsta şi lumea exterioară există cel puţin şase uşi. Dacă gazul ajunge aşa departe, nu văd cum ar mai conta un strat de sticlă. Ce are aşa de diferit?

— E gros. E… habar n-am, dar poţi să eliberezi o boală letală cu transmitere pe calea aerului şi sticla o s-o izoleze. Trebuie să meargă.

— Mă bucur să văd că ţi-ai găsit o nouă voinţă de a trăi.

— Cum ai zis, e un mod urât de a muri… Nu aşa. Aş vrea şi să stau de vorbă cu prietenul ăla al tău.

— Pot să-l sun acum, dacă vrei.

— De ce să nu aşteptăm până se termină cu asta? Sper că personalul meu a ajuns la sediul ONU.

— Sunt tineri. Pot să alerge până acolo. Cred că vor reuşi.

— Sper că au reuşit acum două minute. Uită-te la uşa principală.

— Intră şi prin pereţi.

— N-o să mai treacă mult până să umple laboratorul cu totul.

— Sper că sticla asta va fi mai eficientă decât pereţii laboratorului.

— E o sticlă foarte scumpă…

— Să sperăm că banii contribuabililor au fost cheltuiţi judicios. Nu mi-ar plăcea să murim pentru că cineva a făcut economie la câţiva bănuţi şi a luat materiale ce nu corespund standardelor.

— Vom afla curând, acum e gaz peste tot în jurul nostru… Uite! Ţi-am zis eu că suntem în siguranţă aici.

— Uită-te în jos, doctor Franklin.

— Nu! Se infiltrează prin podea!

— Şi acum prin sticlă.

— Ba nu!

— Uită-te mai bine.

— Cum a…? Credeam…

— A fost o idee bună, doctor Franklin. Vino şi aşază-te lângă

mine.

— Intră încet.

— Într-adevăr, sticla asta încetineşte considerabil gazul. Şi-a meritat banii.

— Vreau să zic *foarte* încet! S-ar putea să avem destul timp. Durează…

— Doctor Franklin, durează ore întregi să se disipeze gazul. Chiar şi în ritmul ăsta, am avea… zece – douăzeci de minute până să umple camera.

— Poate că dacă dau drumul la ventilaţie…

— Doctor Franklin…

— Trebuie să fie…

— Doctor Franklin!

— Nu vreau să mor!

— Ştiu. Vino şi stai aici, cu mine.

— Se pare că până la urmă n-o să mă mai întâlnesc cu… prietenul tău.

— Probabil că nu. Ai vrea să ştii ceva din ce ţi-aş putea spune eu?

— …

— Doctor Franklin?

— Ce-i? Sunt… Sunt foarte multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu!

— S-ar putea să n-avem timp pentru aşa multe. Dacă poţi să pui o singură întrebare, care ar fi?

— Asta-i simplu. Cine eşti? Pentru cine lucrezi?

— Am zis o singură întrebare.

— Aş…

— N-are importanţă. Răspunsul la ambele întrebări e practic unul şi acelaşi. Sunt… nimeni. Am fost profesor universitar. Am predat literatură americană la Colegiul Montgomery. Eram… eram o persoană diferită. M-am căsătorit foarte tânăr. Soţia mea voia să devin scriitor. Niciodată n-am… Ea a murit de cancer când băiatul nostru avea doisprezece ani.

— Îmi pare rău.

— E foarte frumos din partea ta. A fost o perioadă dificilă. Nu

eram cel mai rău tată din lume, dar în mod cert nu eram destul de bun ca să cresc de unul singur un tânăr. Henry, fiul meu, părea să-mi ierte cu uşurinţă neajunsurile. O vreme am avut o relaţie bună. Părinţii simt o mare responsabilitate pentru felul cum ajung copiii lor, dar un părinte nu poate face decât foarte puţin ca să concureze cu influenţa pe care o poate avea un prieten sau un iubit. Când avea 15 ani, fiul meu a cunoscut o fată, fiica unui senator american. Fată drăguţă, cu un an mai mare ca el. Am crezut că va avea o influenţă bună asupra lui. S-a dovedit că fiul meu avea o influenţă proastă asupra ei. Mai încercase droguri şi înainte, dar nu-şi permitea financiar să dezvolte o dependenţă. După moartea soţiei mele, decisesem să păstrez casa – voiam o oarecare stabilitate pentru băiatul meu – şi după plata ipotecii rămâneau prea puţini bani. Dar fata avea bani… aveau părinţii ei. Doi adolescenţi rebeli îndrăgostiţi, având la dispoziţie mijloace aparent nelimitate. După câteva luni, nu mai erau decât nişte umbre. Am crezut că pe fiul meu îl va omorî cocaina, dar până la urmă a făcut-o alcoolul. Au intrat în coliziune frontală cu un şofer beat, când se duceau să închirieze o videocasetă.

Şoferul mai avea două condamnări pentru conducere sub influenţa alcoolului. A fost pus sub acuzare pentru omor din culpă în urma unui accident rutier, dar l-au declarat nevinovat din cauza unei probe de sânge contaminate.

— Probabil că ai fost furios.

— Am fost. Nu-mi mai rămăsese nimic. Soţia mea şi cu mine aveam o mulţime de prieteni, dar erau prietenii *ei* şi au uitat complet de mine la scurt timp după ce ea a murit. Nu m-am mai dus la serviciu. Am pierdut casa. Nu mai aveam decât furia de care să mă agăţ. Am retras din contul bancar banii care îmi mai rămăseseră – vreo mie de dolari sau aşa ceva – şi i-am cerut unui prieten al lui Henry să cumpere cu ei cocaină. Apoi am aflat unde stătea şoferul. Mi-am pus cel mai bun costum, i-am spus proprietarului că lucrez pentru autorităţi şi i-am cerut să mă lase în apartamentul lui. Am ascuns drogurile şi am plecat. Mai târziu, am dat un telefon anonim la poliţie.

— A mers?

— Sigur că nu. Îmi exprimasem foarte clar nemulţumirea în faţa poliţiei în câteva ocazii. Nu le-a trebuit mult să-şi dea seama cine era în realitate misteriosul angajat guvernamental. M-au arestat la patru ore după ce dădusem telefonul. Ştiam că m-au prins. Nu purtasem mănuşi. În scurt timp aveau să-mi găsească amprentele pe punga cu cocaină.

— Şi ce s-a întâmplat după aia?

— Mi-au dat drumul. M-au luat doi bărbaţi, ambii purtând costume mai bune ca al meu, şi m-au dus acasă cu maşina. După o săptămână, am primit o invitaţie acasă la senator.

— Tatăl fetei cu care se vedea fiul tău.

— Exact. La vremea aceea nu ştiam, dar el era numărul al doilea din partea partidului majoritar în Comisia senatorială pentru securitate internă şi afaceri guvernamentale. Nu ajungi în postul ăsta fără să cunoşti oamenii potriviţi. A fost de-ajuns să solicite o favoare şi am fost un om liber. Am purtat o discuţie lungă despre ce înseamnă să fii părinte şi despre lumea în care trăim şi am băut nişte whisky foarte bun.

— Aţi discutat despre ce s-a întâmplat?

— Nicio vorbă. A trecut aproape o lună până să mai primesc veşti de la el. Ne-am întâlnit într-un restaurant italienesc scump din Washington. De data asta, am stat de vorbă pe îndelete. A spus că am dat dovadă şi de curaj, şi de prostie, dar ca să obţin ceea ce hotărâsem să fac…

— Să faci o oarecare dreptate.

— Nu. Pe mine nu m-a mânat simţul nedreptăţii, ci o furie în stare pură, curată. Nu voiam decât răzbunare. Ca s-o obţin, implicarea mea trebuia să fie mult mai profundă, mi-a spus senatorul. Îmi aduc aminte că mă simţeam ruşinat când i-am spus că nu l-aş ucide pe cel care le-a luat viaţa copiilor noştri. Atunci m-a întrebat ce aş fi dispus să sacrific. Am simţit o mare uşurare. Nu-mi mai rămăsese nimic, nici măcar dorinţa de-a trăi, aşa că n-am ezitat înainte de a-i da răspunsul pe care-l aştepta. După cină, am fost dus într-un apartament din afara oraşului şi a venit o asistentă să-mi ia sânge. Nu ştiu cât sânge mi-a luat, dar a trebuit să stau în pat două zile după aceea. M-am sculat când a venit un bărbat şi a lăsat la uşă un plic mare. Conţinea cinci sute de dolari, un card bancar şi ziarul din dimineaţa aceea. Pe pagina trei scria: „Bărbat arestat pentru uciderea unui profesor universitar”. Şoferul maşinii care-l ucisese pe băiatul meu fusese găsit inconştient în patul lui, plin de sânge – sângele meu – şi cu un cuţit pe podea. Casa mea fusese răvăşită, erau semne de luptă şi o baltă mare de sânge pe covorul din sufragerie. Martorii au spus că i-au văzut maşina pe marginea drumului lângă Potomac…

— Nu te opri!

— Scuze. Am fost distras de gazul care ţi se apropie de pantof.
— O, Doamne!

— Probabil că ar trebui să ne continuăm discuţia pe biroul ăsta, după ce dăm deoparte toate… Doctor Franklin, tremuri ca frunza.
— Vom muri, nu?

— Întotdeauna suntem pe cale să murim, doctor Franklin. Ar fi oare îngrozitor de nepotrivit dacă mi-aş pune braţul pe după umerii tăi? Aşa. Unde rămăsesem?
— Erai mort.

— A, da. Cadavrul meu n-a fost găsit niciodată. Mi-am privit de la distanţă propria înmormântare. Faptul că a venit aşa puţină lume m-a ajutat să renunţ mai uşor la vechea mea viaţă.
— Cum ai ajuns să lucrezi pentru…? Nu mi-ai spus niciodată pentru cine lucrezi.

— N-am fost nici eu foarte sigur, dar a devenit clar în scurt timp că lucram pentru senator. El avea propriile lui planuri, iar eu urma să-l ajut, în orice fel puteam, să le îndeplinească. Cardul bancar îmi dădea acces la un fond secret CIA din care scotea bani senatorul. Mi-a spus să-mi găsesc un loc liniştit unde să mă stabilesc. Am ales orăşelul din Virginia unde se născuse soţia mea. A trecut aproape un an până să mai primesc veşti de la el. Câteva contracte de reconstrucţie ce fuseseră obţinute cu ajutorul său după războiul civil din Kurdistan atrăseseră o atenţie nedorită din partea Agenţiei de auditare a contractelor din departamentul Apărării. Voia să „conving" eu agenţia să se uite în altă parte. Am refuzat, bineînţeles, dar mi s-a explicat cât se poate de clar că n-aveam niciun cuvânt de spus în privinţa aceea.
— Ce-ai făcut?

— Mi-am cumpărat un costum mai bun. Apoi m-am dus să mă întâlnesc cu directorul AACA.
— Ai stat pur şi simplu de vorbă cu el.

— Am crezut că-l pot convinge.
— Şi?

— Puterea mea de persuasiune nu era deloc ce credeam eu. A cerut FBI-ului să fiu arestat.
— Şi senatorul a reuşit din nou să te scoată?

— Exact. Directorul FBI a venit să mă vadă personal. M-a scos

la o plimbare şi m-a întrebat dacă îmi poate fi de ajutor. I-am spus că mi-ar prinde bine ajutorul lui în legătură cu agenţia. A doua zi, directorul AACA a fost prins într-un scandal de prostituţie şi a trebuit să demisioneze. După aceea, cei din forţele de ordine şi comunitatea de informaţii au părut să ştie cine eram. Am încercat de câteva ori să aflu ce se petrecuse la FBI, fără niciun succes. După câţiva ani, mi s-a spus că directorul FBI primise un telefon din Biroul Oval şi i se spusese că lucram pentru „o organizaţie care acordă cea mai mare importanţă intereselor Statelor Unite". Am auzit diverse variante, dar asta-i cea care-mi place cel mai mult.

— Presupun că nu mai lucrezi pentru senatorul ăla.

— A, nu. A murit la destul de scurt timp după aceea. Cancer osos.

— Şi atunci, pentru cine lucrezi, dacă nu pentru el?

— El a fost singurul care ştia cu adevărat ceva despre mine. N-aveam nume, dar o reputaţie tot mai mare în comunitatea de informaţii. Aveam un card bancar. Am călătorit câteva luni, apoi mi-a trecut prin cap că poate mă găseam în poziţia unică de a realiza unele schimbări pozitive în lume.

— Nu se poate să fii doar tu. Vrei să-mi spui că nu există o organizaţie internaţională secretă care trage sforile în toată lumea?

— Pot să-ţi spun că dacă o astfel de organizaţie există, eu n-am auzit niciodată de ea. Cu siguranţă n-am lucrat niciodată pentru vreuna. De-a lungul anilor, mi-am creat numeroase legături în toată lumea, iar mijloacele de care dispun acum sunt considerabil mai mari decât au fost vreodată, însă nu lucrez *pentru* nimeni, dacă asta vrei să întrebi. Sunt ceea ce ai putea numi… liber-profesionist.

— Sunt… Asta-i o nebunie! Şi merge? Oamenii te cred?

— De ce să nu mă creadă? Eu am ceea ce vor ei cel mai mult.

— Ce anume?

— Le ofer linişte sufletească. Oamenii preferă să creadă că fac parte dintr-o entitate mai mare pentru că îi ajută să doarmă mai bine noaptea. Lumea în care trăim e înspăimântătoare. Războaie, încălzire globală, boli, sărăcie, terorism… Oamenii sunt speriaţi. Toată lumea e aşa. Şi asta e valabil în special pentru oamenii puternici. Ei sunt înspăimântaţi de lume şi de rolul pe care-l joacă în ea. Sunt înlemniţi de groază, paralizaţi de responsabilitate, incapabili să facă alegeri, de teamă că vor alege

greşit. Eu le ofer exonerarea, pacea sufletească. Sunt comerciantul ambulant care li-l vinde pe Dumnezeu sub forma unei instituţii globale atotştiutoare şi atotputernice, care va îndrepta orice greşeală şi va avea grijă ca lumea să fie în siguranţă.

— De ce proiectul ăsta?

— Aşa... În 1999, mi-a fost adus la cunoştinţă un incident produs într-un sit arheologic din Turcia. Dovezile găsite la faţa locului, deşi neconcludente, m-au făcut să cred că era posibil ca în zonă să fi fost prezente, cu câteva milenii înainte, fiinţe avansate din punct de vedere tehnologic.

— Deci ai ştiut? Cine mai ştia?

— Nu ştiam nimic. Bănuiam. Când NSA a acordat finanţare pentru proiectul tău de cercetare de la Chicago, am aflat de descoperirea pe care ai făcut-o în copilărie şi m-a interesat imediat.

Mai presus de orice, am considerat proiectul ăsta drept o potenţială moştenire. Ce fac eu. Este... Îţi trebuie o anumită mentalitate. Din punctul acesta de vedere, nu diferă foarte mult de aplicarea legii. Am început crezând că pot să înlătur răul din lume, bucată cu bucată, până la eliminarea completă. Din nefericire, lumea nu funcţionează aşa. Probabil că are nevoie de un anumit echilibru ca să funcţioneze cum trebuie. Oricare ar fi motivul, în scurt timp a devenit evident că treburile pe care îmi propusesem eu să le fac semănau foarte mult cu săpatul unei gropi în nămol. Înlături de la putere un om rău şi, un an mai târziu, cel pe care l-ai pus în locul lui e la fel de corupt. Dacă un poliţist împiedică un beţiv să-şi mai bată nevasta, care sunt şansele ca el să nu mai fie niciodată nevoit să se întoarcă? Poate cu adevărat să împiedice ceva sau doar amână inevitabilul? Am ajuns să-mi dau seama că binele şi răul sunt dincolo de puterile mele, că timpul este singurul asupra căruia aveam un oarecare control. Puteam să câştig timp, să creez nişte intervale de timp. Nu puteam să fac lumea să devină *cu adevărat* un loc mai bun, dar puteam face o parte din ea un loc mai bun, pentru o perioadă scurtă. Am ajuns să mă împac cu asta. Unii nu pot. Cum am spus, îţi trebuie o anumită mentalitate.

Dar, pe măsură ce îmbătrâneşti, îţi dai seama că va veni o vreme când n-o să mai poţi continua să sapi, iar ideea că groapa ta în nămol se va umple complet, ca şi cum n-ai fi existat, devine tot mai greu de suportat. Durabilitatea e Sfântul Graal în domeniul meu de activitate. Am considerat proiectul drept o ocazie de a-mi lăsa amprenta.

— Dacă te-ai putea întoarce în timp…

— Poate că aş putea.

— Aşa e. Vrei ca lucrurile să fi stat altfel?

— În afara faptului că lumea se sfârşeşte?

— Nu la asta mă refeream. Ai fi preferat să fi trăit… o viaţă normală?

— Îmi doresc să nu fi murit băiatul meu. Îmi doresc ca soţia mea să mai fie aici. Dacă n-aş putea schimba asta, probabil că aş alege aceeaşi cale. N-a fost întotdeauna uşor, dar, în general, cred că am făcut mai mult bine decât rău.

— Presupun că asta-i tot ce poate cere oricare dintre noi.

— Am un singur regret.

— Care?

— Voiam să continue cineva ce am început eu. Nu am ştiut că n-o să mai am timp. Am sperat să găsesc un succesor, să iau pe cineva… sub aripa mea. Căutam…

— Un fiu.

— …Probabil. Voiam să las un soi de moştenire. O vreme, am crezut că domnul Couture era un candidat potrivit…

— Încă mai poate să fie.

— Acum are familie, are un copil. Are prea multe de pierdut. Spuneam că l-am considerat pe domnul Couture un candidat potrivit, până mi-am dat seama că tu eşti candidatul ideal.

— Eu?

— Tu trebuie să fii. Eşti inteligentă şi devotată. N-ai familie şi nu ţi-ai exprimat dorinţa să ai. Când te-am întâlnit prima dată, erai prea naivă, prea… fragilă, dar după ce ai reapărut, ai devenit mai rezistentă, mai puţin…

— Am încercat să mă sinucid.

— A fost un moment de rătăcire. Voiam să spun că ai devenit mai puţin… vulnerabilă la ceea ce îţi rezervă lumea. Îmi dau seama că fostul tău eu n-ar fi rămas atât de stăpân pe sine pe cât ai fost tu în ultimele zile.

— Nu-mi mai pasă, asta încerci să spui?

— Am spus că mi-ai putea lua locul. Asta nu s-a vrut nicio clipă un compliment.

— N-aş putea face ce faci tu. Nu sunt… James Bond!

— Nu căutam pe cineva care să-i şantajeze pe liderii lumii. Voiam ca înlocuitorul meu să păzească Dosarele Themis, să păstreze o înregistrare a acestor evenimente care schimbă lumea. Am acumulat totuşi o cantitate extraordinară de informaţii secrete. Dacă ai şti ce ştiu eu, ai putea obţine orice vrei de la aproape oricine.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine. Aş…

— Îmi cer scuze că te întrerup, dar se pare că am rămas fără obiecte pe care să ne căţărăm. Să ne ridicăm în picioare?

— Mi-a acoperit complet labele picioarelor. Simţi ceva?

— Deocamdată, nu.

— Ce-o să se întâmple cu ele? Cu fişierele tale?

— Nu ştiu. Tot ce am strâns în – ezit să-i spun carieră – se află pe un hard disk, într-o casetă de valori. Cheia şi cardul de acces se află în buzunarul hainei mele. Nu pot decât să sper că oricine ne-ar recupera cadavrele va avea o minte curioasă şi un spirit întreprinzător. Cele mai recente fişiere sunt pe un stick de memorie, tot în haină. Cu înregistrarea asta, ar trebui să fie simplu să-şi dea seama care este parola.

— Care e?

— Numele băiatului meu.

— Mai spune-mi ceva despre tine.

— Ce vrei să ştii?

— Nu ştiu. Orice. Spune-mi cum l-ai cunoscut pe Eugene. Păreţi să fiţi apropiaţi.

— Aceea este o poveste foarte interesantă, dar şi foarte lungă. Sunt onorat că te-am cunoscut, doctor Franklin… – *tuse.*

— Domnule?

Domnule? – *tuse.*

FIŞIERUL NR. 1588

Jurnal de misiune – Vincent Couture, consultant, Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central CAT, New York, statul New York

— Sunt Vincent Couture. Sunt în camera de control de lângă hangarul 1. Toată lumea a plecat. I-am trimis la sediul ONU. Dacă reuşesc să ajungă la timp, vor fi în siguranţă la etajele superioare. Sper să ajungă şi Rose. Când a apărut robotul, era în laborator. E mult mai departe de clădirea principală.

Iau hard diskurile de backup din seif. Ceva echipament de comunicaţii. Nu ştiu ce altceva mai pot să-nhaţ înainte să ies. Să sperăm că până la urmă clădirea nu va fi distrusă şi că n-are importanţă.

Îmi doresc să mă pot lupta cu chestia aia. Au murit deja o mulţime de oameni, dar e altceva când se întâmplă la tine acasă. Vecinii noştri, tipul de la curăţătoria de vizavi, mă întreb dacă va supravieţui vreunul. Probabil că nu. Mă mustră conştiinţa că eu am o cale de scăpare, iar ei nu. Nu pot să cred că spun aşa ceva, dar îmi pare rău până şi de nemernicul de la cafenea, care se tot dă la Kara. Mă îndrept acum spre hangarul 1. O s-o duc pe Themis spre nord, în caz că robotul se hotărăşte s-o facă bucăţi.

Rahat! Aproape c-am uitat. Trebuie să fac o oprire scurtă la dulapurile noastre. Kara şi-a lăsat în al ei nişte obiecte personale: o poză veche a maică-sii şi nişte fleacuri pe care i le-am dat eu. Şi eu am în dulapul meu o fotografie cu autograf a lui David Prowse[29]. A, şi verigheta mea e tot acolo. De *asta* mă duc. Dacă mor pe-acolo, spune-i soţiei mele că m-am întors pentru verighetă. Va fi impresionată.

— Ba va crede că eşti un idiot desăvârşit.

— Kara? Tu eşti? O, Doamne! Vino-ncoace, eşti nebună!

— Bine, încetează! Mă sufoci.

— Scuze.

— Vincent, fă cunoştinţă cu Eva. Eva, el e Vincent.

— …

— Vincent? Eşti bine?

— Mda…

— Atunci spuneţi ceva, oricare dintre voi.

— Mă bucur de cunoştinţă, Eva. Vrei s-o vezi pe Themis?

[E aici?]

O să consider că răspunsul a fost afirmativ…

— Vincent, am multe să-ţi spun.

— Ştiu. „Prietenul” nostru m-a pus la curent.

— Nemernicul ăla, o să…

— Mai târziu. Chiar *trebuie* să plecăm. La vreun kilometru şi jumătate de-aici, e un robot mare care aruncă gaz otrăvitor. Eva, pe-aici.

— Cât timp mai avem?

— Nu ştiu. Gazul înaintează rapid. Trei minute, poate? Ea e…?

— Nu pot să spun sigur. Cam seamănă cu mine, nu crezi?

— Nu *cam*. E puţin straniu.

— Şşşt. E chiar în urma noastră!

— Ea ştie?

— Nu. Nu i-am spus. A trecut deja prin destule. E… e un pic cam mohorâtă.

— Cum mohorâtă? „Mohorâtă" în sensul că trupa ei favorită e The Cure? Sau ca Rose, „sunt o monstruozitate şi trebuie să fiu arsă de vie"?

— E… Nu e cum te-ai aştepta. Ba e o fetiţă de zece ani normală, ba seamănă cu…

— Cu ce?

— Vorbeşte despre oameni care mor, despre ce au simţit ei. E… mohorâtă. Şi-a văzut părinţii murind.

— Bietul copil.

— Da. Ruşii au ajuns acolo înaintea mea. Trei bărbaţi au pătruns în casă în toiul nopţii. I-au omorât părinţii chiar în faţa ei.

— Unde ai găsit-o?

— În Haiti.

— Haiti? Cum dracu' ai ajuns acolo?

— Ştiam că n-o pot duce cu un zbor comercial şi nu se vedeau avioane private cu însemne ruseşti. Mi-am dat seama că se mişcau rapid între insule şi decolau din Cuba. Planul meu era să merg din port în port, sperând că cineva îşi va aduce aminte de trei bărbaţi masivi şi cu accent ciudat. Am avut noroc din prima, chiar acolo, în San Juan. Închiriaseră o ambarcaţiune până în Republica Dominicană. La docuri am dat peste nevasta căpitanului. M-am apropiat de ei la Punta Cana şi i-am urmărit până în cealaltă parte a insulei, la Port-au-Prince.

— Şi cum ai luat-o? Te rog, nu-mi spune că te-ai bătut cu trei agenţi KGB.

— Cred că erau mercenari. Şi nu, nu m-am bătut cu nimeni. Am mituit poliţia haitiană să-i aresteze. Ceea ce-mi aduce aminte că nu mai avem bani deloc.

— A, minunat! Nevastă-mea a cheltuit toate economiile noastre pe nişte poliţişti corupţi.

— Nu pe toate. A trebuit să închiriez şi o maşină.

[Oho!]

— Da. Am ajuns! Pare mai mare când stai lângă ea, nu? Ce-ai zice să mergi înăuntru, Eva?

[Serios?]

— Da. Pe bune. Hai să mergem la plimbare.

— Eşti sigur că putem să plecăm cu Themis de aici? Nu putem lupta cu Eva la bord.

— A, n-o să mergem pe jos… Sunt câteva chestii pe care trebuie să ţi le spun şi eu. Apropo, cum ai putut să pleci când eu lipseam?

— Am crezut că Eva era în pericol.

— Şi eu nu? Eram înţepenit pe fundul oceanului!

— Serios?

— Mda, dar ideea era…

— Nu ştiam ce să fac! Nu puteam decât să mă uit la alţii cum încearcă să te găsească. Le stăteam în drum, mă simţeam… Rahat!

— Ce-i?

— Nu merge liftul…

— Mi-era teamă că aşa va fi. Cred că s-a întrerupt curentul acum vreo cinci minute.

— Dar luminile sunt aprinse!

— Da. Am auzit pornind generatorul când am intrat în camera de control. Presupun că liftul nu-i conectat la el. Ştii ce-nseamnă asta…

— Te descurci?

— O să aflăm imediat. De fiecare dată când urcăm cu liftul, mă uit la scară şi mă gândesc: „Cine-ar fi atât de prost să urce pe chestia aia?”

— Eva, nu merge liftul, aşa că trebuie să urcăm pe scara aia mare. Vincent o să urce primul. Tu mergi după el.

— De ce trebuie să urc eu primul?

— Crede-mă, Vincent. Dacă ai picioarele cuiva prea aproape de capul tău, o să vrei să te uiţi în jos, iar tu nu vrei să te uiţi în jos.

[Mi-e frică.]

— Nu eşti singura, Eva.

— Lui Vincent îi e frică de înălţimi. Trebuie să ai grijă să-l calmezi. Hai, Vincent! N-avem toată ziua la dispoziţie! Bun, acum e rândul tău, Eva. Ochii la Vincent. Eu o să fiu chiar în spatele tău.

— Cât de sus ziceai că e trapa?

— Gândeşte-te la altceva. Ai zis că erai pe fundul oceanului?

— Nu sunt sigur că metoda cea mai bună de-a mă împiedica să mă gândesc c-o să mor e să mă pui să vorbesc despre momentul când credeam c-o să mor.

— Atunci las-o baltă. Ai palmele transpirate? Barele alea pot deveni alunecoase dacă sunt ude.

— Ha! Ha! Foarte amuzant. Eva, cum spui „nemernică” în spaniolă?

— Nu-i răspunde, Eva. Vrea doar să-i acordăm atenţie. Apropo de nemernici, Vincent, ziceai că te-a pus la curent domnul Sentimental şi Afectuos.

— Da, aşa-i. Cred că i-a părut rău c-a trebuit să afli tocmai de la Ryan.

— Naiba să-l ia!

— I-am zis că o să te-nfurii.

— Nu sunt furioasă. Doar că nu vreau să-l mai văd. Niciodată.

— Bine. Mă bucur că m-am înşelat. Tare nu-mi place când eşti supărată.

— Tu nu eşti? Te-a minţit şi pe tine, să ştii.

— N-a fost chiar… Ştii ceva? Suntem prost-crescuţi. Haide să vorbim despre altceva. Eva, nu ştiu absolut nimic despre tine. Spune-mi ceva, orice.

[Nu ştiu…]

Ei, haide! O să-ţi distragă atenţia de la scara asta. Ca să nu mai zicem că o să-mi distragă şi *mie* atenţia de la scara asta. Nu ştiu în privinţa ta, dar eu fac pe mine de frică, într-un fel… foarte… bărbătesc. Spune-mi ceva interesant.

[Hmmm… Ştii după cine am fost botezată?]

Aş zice că după Eva Perón.

— Eva e din Puerto Rico, Vincent, nu din Argentina.

[Am fost botezată după un robot.]

— Asta *chiar* că-i interesant.

— O, da. Acum i-ai atras atenţia.

[M-am născut în ziua paradei pentru înfiinţarea CAT. Părinţii mei erau cei mai mari maniaci din lume, fani de science-fiction. Themis era cea mai grozavă chestie pe care o văzuseră vreodată. Voiau să mă boteze după ea, dar s-au gândit că toată lumea va începe să-şi boteze copiii Themis, aşa că m-au botezat după alt robot mare.]

Un robot?

[Da. Eva e un nume obişnuit în spaniolă, dar se pare că e şi numele unui robot gigantic, dintr-un anime japonez care le plăcea foarte mult. E vechi. Nu l-am văzut niciodată.]

— Eva vine de la Evangelion[30]? Ce cool!

— Bineînţeles, Vincent ştie totul despre asta.

— Păi, da! E remarcabil! Dar al nostru e mai mare.

— Eva, cred că ai un fan.

— Îl am… }l avem pe DVD, să ştii.

— Ah, îl avem?

— Da.

— În regulă! În regulă! Dacă Eva nu l-a văzut, putem să ne uităm împreună… Vincent zâmbeşte, nu-i aşa?

[Da. Ca şi tine.]

Cred că da…

— Mă rog, nu-i la fel de tare ca atunci când eşti botezat după un robot gigantic, dar şi eu am fost botezat după un personaj de televiziune.

— Serios? Cine?

— Ron Perlman, cu machiaj. Mama mi-a spus odată ce mult îi plăcea să se uite la *Frumoasa şi bestia* când era însărcinată cu mine. Era în franceză, bineînţeles, şi cea care o dubla pe Linda Hamilton avea un accent foarte fals, însă mamei îi plăcea când îi spunea Bestiei pe nume. *O, Vincent!* De-acolo a luat numele.

— Cum de mie nu mi-ai spus asta niciodată?

— Ca să fiu sincer, uitasem.

— Părinţii tăi te-au botezat după Bestie. Asta-i ciudat.

— Am zis că de-acolo a luat mama numele. Sunt sigur că nu i-a zis niciodată lui taică-meu. Nu s-ar fi lăsat în veci convins. Deşi nu mi-l pot imagina pe tata pierzând prea mult timp să caute nume de copii. Probabil c-a decis singură.

[Hei, oameni buni! O chestie albă năvăleşte în cameră dedesubtul nostru.]

Rahat!

— Aşa mă gândeam şi eu. Vincent, poţi să te grăbeşti un pic?

— Urc cât de repede pot. Cât de rapid se umple camera cu gaz?

— Păi, e mai sus decât era acum o secundă. Aş zice că rapid. Eva, încearcă să mergi un pic…

[AHHHH!]

E-n regulă. Te-am prins.

[Tu eşti bine?]

Sunt bine. Aproape că mi-ai smuls urechea cu pantoful, dar o să supravieţuiesc.

— E bine toată lumea? Nu vreau să mă uit în jos.

— Suntem bine, Vincent! Urcă mai departe! Hai, Eva! Hai! Te prind eu dacă e să cazi.

[Kara?]

Da.

[Ar *trebui să treci tu în locul meu. O să merg eu în urma ta.]*

Aproape am ajuns, Eva. Vincent, încă un pic şi gata.

— Sunt în vârf. Nu ajung la trapă.

— E la mai puţin de un metru. Trebuie să te ţii cu o mână.

— Nu pot!

— Sigur că poţi! Ţine-te cu mâna stângă şi întinde braţul drept.

— Nu ajung.

— Trebuie să te uiţi, Vincent. Grăbeşte-te! Aşa! Doar un pic spre dreapta. Ai prins-o. Acum coboară o treaptă şi apucă bordura.

— Mi-e frică!

— Haide, că poţi! Desprinde mâna stângă şi împinge cu picioarele. Tare! Da! Haide, că poţi! Urcă înăuntru şi ţi-o dau pe Eva!… Eva, vreau să te sprijini de puţ. Pune-ţi picioarele pe bara aia de-acolo şi lasă-mă să urc între tine şi scară. Uite, te-am prins. Vincent, nu mai avem timp – o s-o ţin cu braţul drept şi ţi-o dau ţie. Trebuie s-o tragi tu în sus.

— Grăbeşte-te, fumul e chiar sub tine.

— Ştiu! Eşti gata? Eva, eşti gata? Hai! Prinde-o! Ai prins-o? E la tine?

— Da. Haide, Eva. Intră.

— N-avem timp, Vincent. Închide trapa după ea.

— Kara, nu fi proastă! Haide, Eva, trage-te înăuntru. Trebuie să trec pe lângă tine şi s-o iau pe Kara. Ţine-te, Kara! Vin spre tine.

— N-avem timp.

— Ba da, avem! Doar o clipă.

— Eşti tată acum. Ai grijă de ea.

— Nu, NU!

— Te iubesc.

— Nu închide trapa! KARA! NU!

[Opreşte-te.]

KARAAA! Eva, dă-te la o parte din drum!

[Nu. Nu deschide.]

Am zis să te MIŞTI!

[O *să murim dacă deschizi uşa aia.]*

Afară e mama ta!

[Ştiu. Dar acum nu mai e.]

PARTEA A PATRA

RUDE

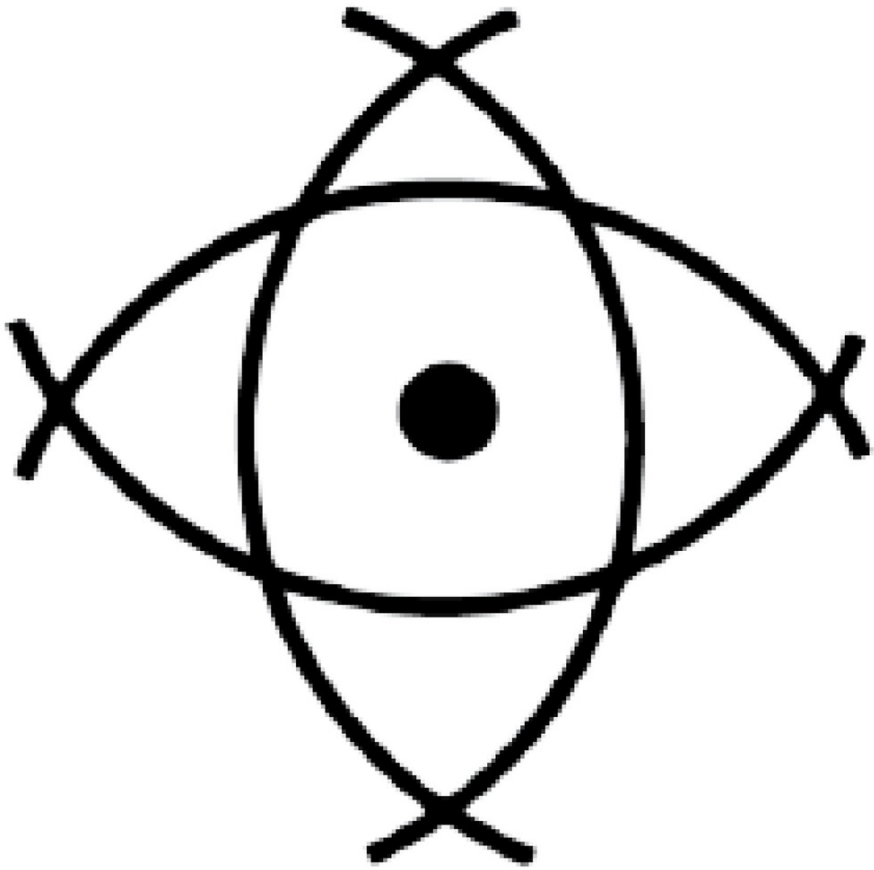

FIŞIERUL NR. 1591

Înregistrare de jurnal personal –
Vincent Couture, consultant,
Corpul de Apărare Terestră

Nu fi proastă.

Astea-s ultimele cuvinte pe care i le-am spus Karei, ultimele cuvinte pe care le-am spus soţiei mele. Nu i-am spus te iubesc, i-am spus că era o tâmpită. N-are niciun sens… Nu aşa ar fi trebuit să meargă lucrurile. N-ar fi trebuit să fie moartă. Tot… tot ce trebuia să fac era să intru în interiorul lui Themis cu o secundă mai devreme, să urc un pic mai repede. Nu aşa ar fi trebuit să se-ntâmple… Am jurat să nu mai dezamăgesc pe nimeni din cauză că nu sunt destul de puternic. Dar mi-a fost frică şi n-am fost destul de rapid, şi acum ea a murit. A ştiut. A ştiut dinainte să începem să urcăm. De-asta a rămas ultima.

N-ar fi trebuit să fiu acolo din capul locului. Ar fi trebuit să fiu cu ea. Eu eram cel care… I-am zis de-un milion de ori cât de mult îmi doream copii. S-a gândit că eu nu pot să merg, aşa că s-a dus ea după copilul nostru. Eu ce-am făcut? Nimic. Am aflat şi am rămas pe loc. Nu m-am dus să-mi ajut soţia. Nu m-am dus să-mi găsesc fiica. Ziceau că trimit pe cineva, iar eu am spus… în regulă! Sunt un laş. Sunt un impostor.

Categoric, nu un tată. Ce glumă! Nu sunt nimic. Părinţii ar trebui să-şi apere copiii. Eu nu pot să fac aşa ceva. N-am putut să-mi apăr nevasta. Niciodată n-am putut. Ea mă apăra pe mine. Copilul a rămas fără niciun părinte în momentul în care Kara a închis trapa aia. Nebunia e că aş fi deschis-o la loc. Aş fi deschis fără ezitare trapa şi am fi murit toţi. Mi-aş fi ucis soţia *şi* fiica în aceeaşi zi. Dar Eva m-a împiedicat. Are zece ani şi m-a salvat ea *pe mine*.

Nu ştiu cum m-am convins că aş fi în stare. În mintea mea, era aşa de…

Era vorba despre mine. Mi-aş fi ţinut în braţe fetiţa şi m-ar fi copleşit mândria văzând că se simte în siguranţă la mine în braţe. I-aş fi arătat tot ce ştiu despre lume, iar ea ar fi ascultat, cu ochii mari şi zâmbetul pe buze. Aş fi fost lângă ea când ar fi avut nevoie de mine şi mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Şi n-aş fi ţipat niciodată, şi aş fi ascultat, şi m-aş fi simţit minunat văzând ce fericită e. Aş fi fost un tată grozav. Am fi fost o familie grozavă, ca familia Tremblay, care stătea vizavi de noi când aveam eu opt ani. Băiatul lor era de vârsta mea şi juca baseball şi era chiar bun. Părinţii lui nu se certau niciodată – sau cel puţin aşa credeam eu – şi zâmbeau întotdeauna. Nu eram prieteni, dar am fost la el câteva ore într-o vară. Avea piscină. Am primit mâncare de la KFC pe la mijlocul după-amiezii. Voiam să fiu el. Îi voiam

familia. Poate că asta am urmărit tot timpul.

Kara ştia cum ar fi. Ştia ce era nevoie şi ştia că nu sunt pregătit. I-ar fi fost mult mai bine cu Ryan. Îl urăsc pe nemernicul ăla mai mult decât orice pe lume, dar poate că ăsta-i motivul. El n-ar fi urcat încet şi n-ar fi urcat primul. Le-ar fi cărat pe amândouă, dacă era nevoie.

Acum, lumea se sfârşeşte şi am reuşit cumva să transform şi asta într-un subiect despre mine. Milioane de oameni sunt morţi, aşa că necazul meu nu-i chiar atât de special. Dar am ucis singura persoană de care era nevoie pentru salvarea lumii. Themis nu mai poate lupta. Acum nu mai e decât un prespapier. Fac tot ce pot să evit să ies. Nu suport să mă uit la ea. Nu suport gândul să intru în sfera aia şi să văd echipamentul Karei atârnând de plafon. Totdeauna am stat cu spatele la ea când eram acolo, dar îi simţeam prezenţa. Îi urmăream glasul, răsuflarea. Fără Kara, nu există Themis.

Acum sunt inutil aici. N-o pot ajuta pe Rose. N-o pot ajuta pe Eva. Nu ştiu ce-ar trebui să fac.

FIŞIERUL NR. 1593

Discurs la Adunarea Generală ONU –
general de brigadă Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Sediul central al ONU, Geneva, Elveţia

Domnule preşedinte, domnule secretar general, stimaţi membri ai Adunării Generale, doamnelor şi domnilor. Mă aflu astăzi aici… mă aflu astăzi aici să vă spun… Ah, la naiba cu notiţele!

Mi s-a cerut să prezint un rezumat al situaţiei actuale, dar ştiţi deja că suntem în rahat. Până la gât. Pe Pământ se află treisprezece roboţi extratereştri. Toţi au capacitatea să se deplaseze într-o nanosecundă oriunde pe planetă. De asemenea, pot să elibereze un gaz care ucide, aproape instantaneu, 99,95 la sută din populaţia umană pe o rază de peste treizeci de kilometri în decurs de câteva minute. Trebuie să subliniez că ucide *doar* oameni; pisicile, păsările, insectele, toate sunt bine. Fiecare robot a procedat aşa de două ori în ultimele cinci zile, cu excepţia celui din Madrid, care n-a mai apucat. În momentul de faţă, Londra, Tokyo, Jakarta, Delhi, Cairo, Calcutta, Paris, Ciudad de Mexico, São Paulo, Johannesburg – trebuie să-mi trag răsuflarea –, Beijing, Seul, Mumbai, Buenos Aires, Istanbul, Karachi, Bangalore, Shenzhen, Santiago, Kinshasa, Riad, Kuala Lumpur, Sydney şi New York sunt toate oraşe-fantomă. Moscova e în ruine, cu populaţie zero. Madridul este acum un crater.

Poate aţi auzit şi zvonuri că am pierdut unul dintre piloţi. Zvonurile sunt adevărate. Căpitanul Kara Resnik a murit. A murit la New York acum două zile. Lucrăm la un plan pentru situaţii neprevăzute, dar, în cel mai bun caz, e cu bătaie lungă. Asta înseamnă, deocamdată, că n-o putem folosi pe Themis decât pentru transport. O putem teleporta, dar nu poate să meargă. Şi nu poate să lupte. În momentul ăsta, zace în pădure, acoperită cu crengi şi plase de camuflaj.

Roboţii extratereştri sunt imuni la… ei bine, la tot ce avem noi. N-aveţi decât să întrebaţi India cât de eficient a fost atacul lor de infanterie. Rusia a lansat peste Moscova mai multă putere de foc decât în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. N-a avut niciun rezultat. Bomba nucleară n-a funcţionat. Haide să repet. *Bomba nucleară n-a funcţionat!* Jumătate din Europa va străluci în întuneric vreo zece ani de acum înainte, dar robotul de la Madrid e încă în picioare. Oameni buni, v-am spus toate astea ultima dată când ne-am întâlnit, dar n-aţi ascultat. V-aţi speriat şi aţi făcut tâmpenii, aşa cum fac oamenii speriaţi. Acum trebuie să încetaţi cu asta. Să încetaţi să vă luptaţi. Nu puteţi învinge! Sunt mai buni ca noi. Mai puternici. *Ei* ne domină.

Văd pe chipurile voastre că trăgeaţi nădejde să auziţi ceva o idee mai optimist. Situaţia în care ne aflăm n-are nicio urmă de roz. Avem peste o sută de milioane de morţi – o sută de milioane! Probabil mai urmează mulţi alţii. Libertăţile civile au fost restrânse peste tot. Cele mai multe dintre guvernele reprezentate aici au impus diverse forme de lege marţială. Pierdem vieţi. Ne pierdem modul de viaţă. Pierdem, în stil mare.

Am pierdut şi eu pe cineva… pe cineva foarte apropiat. El este motivul pentru care mă aflu astăzi aici. El m-a băgat în beleaua asta. N-am vrut postul ăsta. N-am vrut nici să fiu general, însă înţeleg armata. Dar aşa ceva? Eu sunt soldat. Ultimul lucru pe care-l voiam era să am de-a face cu voi. Dar el a crezut că-i bine şi m-a convins. Aceia dintre voi care ştiţi despre cine vorbesc ştiţi şi cât de convingător putea să fie. Ca să fiu sincer, chiar contam pe el să îmbunătăţească situaţia. N-a făcut-o. E mort. O mulţime de oameni sunt morţi. Am fost *cât pe ce* să-mi pierd toată familia. N-am pierdut-o. Am avut noroc. Ştiu că unii dintre voi n-aţi fost la fel de norocoşi. Vă ofer cea mai profundă compasiune. O mulţime de oameni îşi plâng pierderile astăzi. Nu pot să spun nimic care să… îmbunătăţească situaţia.

Singura veste bună pe care o am este că deocamdată nu ne mai omoară. Au trecut treizeci şi şase de ore. Toţi roboţii au încetat să mai împrăştie gaz. Nu se mai mişcă dintr-o parte într-alta. Nu fac nimic.

De ce? N-am nici cea mai vagă idee. Poate că aşteaptă să vadă dacă ne vom anihila singuri cu bombe nucleare. Cât va dura? Nici asta nu ştiu.

Aşa încât… De ce mă aflu aici? Ce vreau? Înainte să pot da un răspuns, trebuie să discutăm despre ceea ce vedem cu toţii, dar ne prefacem că nu există. De ce trebuie să mă ascultaţi? La ce mai e bun CAT fără singura sa armă? Nu ştiu dacă noi mai suntem buni de ceva! Nu ştiu dacă cineva mai e bun de ceva. Ce ştiu, şi ce v-am mai spus şi înainte, este că *dacă* există o soluţie pentru beleaua nenorocită în care ne aflăm, n-o să fie o soluţie militară, ci va veni de la echipa noastră ştiinţifică. Nu mai avem un robot uriaş pe care să-l putem folosi, dar încă mai avem ceea ce contează cel mai mult: indivizi inteligenţi. Creiere capabile! Ei lucrează chiar acum, într-o peşteră, încercând să salveze lumea. Să-i lăsăm să-şi facă treaba.

S-ar putea să existe o cale să oprim toate astea. S-ar putea să existe o cale să neutralizăm gazul ăla. Chiar dacă nu putem, cam unul din două mii de oameni supravieţuieşte. Ba chiar mai mulţi. Respectivii sunt complet imuni la gazul extraterestru. Habar n-avem de ce. Le-aş spune „norocoşi”, dar majoritatea i-au văzut pe cei dragi murind în faţa lor. Totuşi, dacă putem copia ceea ce-i face… să nu moară… Mă rog, sunt sigur că tuturor v-ar plăcea să aveţi pastila aceea.

La garajul de la CAT e un… agent de securitate; nu sunt sigur cum îl cheamă. Azi-dimineaţă, chiar înainte să ies, mi-a zis: „Ştiţi, domnule, poate că ei vor pleca pur şi simplu”. Mi s-a părut al naibii de naiv. Mi-a venit să-i dau una după ceafă. Probabil că s-a văzut pe faţa mea, pentru că a devenit defensiv şi a spus: „S-ar putea!” Şi ştiţi ceva? Are dreptate! S-ar putea să plece pur şi simplu! Adevărul este că nu ştim nimic despre ei. Nu ştim de ce sunt aici. Nu ştim ce gândesc. Nu ştim *cum* gândesc ei şi s-ar putea să nu înţelegem nici dacă am şti. Voi merge mai departe pornind de la premisa că ei nu vor pleca, pentru că n-ar avea niciun sens să-şi facă bagajele acum. Dar nu este nevoie să aibă vreun sens. Dacă am aflat ceva până acum este că nu suntem cea mai măreaţă creaţie din Univers, cu siguranţă nu cea mai inteligentă. Pare logic ca în Univers să existe o mulţime de chestii pe care nu le înţelegem.

Dar am speranţe. Cred că undeva există o soluţie care ne aşteaptă. Întotdeauna există o soluţie, cel puţin aşa cred eu. Dacă nu supravieţuim, va fi pentru că vom fi fost prea proşti, prea egoişti sau prea lacomi ca s-o găsim.

Îmi dau seama că am greşit de la bun început în legătură cu ceva. Mi-am lăsat egoul să-mi stea în cale. Am crezut… încă mai cred că şansa noastră cea mai bună de supravieţuire este CAT. Am crezut că voi îi stăteaţi în cale. Am uitat că de fapt CAT trebuia să fie o extensie a acestei săli, că toţi sunteţi, într-un fel, parte din CAT. A fost o prostie din partea mea să vă cer să vă daţi deoparte şi să nu faceţi nimic. Dumnezeu ştie că eu n-aş putea. Ştiu că sunteţi la fel de investiţi ca şi noi. Ştiu că vreţi să fiţi de ajutor.

Azi-dimineaţă, le-am cerut oamenilor mei să pună la dispoziţia guvernelor voastre toate datele pe care le avem despre gazul extraterestru. Ar trebui să le fi primit deja. Ştiu că mulţi dintre voi lucraţi deja la un remediu, dar, dacă nu v-aţi apucat încă, puneţi la treabă cei mai buni oameni. La dracu’, puneţi-i la treabă pe cei mai *slabi*. Nu se ştie niciodată. O să vă trimitem şi tot ce ştim despre roboţii extratereştri, absolut tot. Datele vor fi partajate cu toţi – diseară ar trebui să fie pe site-ul CAT. Spuneţi lumii întregi. Cheia supravieţuirii noastre ar putea fi în mâinile unui copil isteţ, aflat cine ştie unde. Asiguraţi-vă că el află. Asta-i ceea ce vreau de la voi. Ajutaţi-ne. Nu vă trimiteţi armatele să moară în zadar. Nu mai lansaţi rachete. Ajutaţi-ne.

Eu *sper*.

Asta-i tot ce am de zis. Acum duceţi-vă acasă. Duceţi-vă acasă şi spuneţi-le familiilor că le iubiţi. Spuneţi-le de zece ori, de o sută de ori. Spuneţi-le cât mai puteţi. Şi, dacă supravieţuim cumva acestei situaţii, faceţi-o în continuare. Până la urmă, asta-i tot ce contează.

FIŞIERUL NR. 1594

Convorbire cu Vincent Couture, consultant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Buncăr guvernamental secret, Lenexa,
statul Kansas

— Poţi să stai jos, Vincent.

— Mulţumesc, Rose. Mai pot să-ţi zic Rose?

— De ce nu?

— Nu ştiu. Stai pe scaunul lui. Înregistrezi asta. Pare ciudat să stai tu în faţa mea, şi nu el.

— Crede-mă, pare mult mai ciudat să fii de partea asta a mesei.

— Eşti sigură că a murit?

— Eram acolo, Vincent.

— Ştiu. Mă gândeam doar… mă gândeam c-ar fi fost în stare să se fofileze, să-i forţeze mâna lui Dumnezeu, să-i spună că are poze cu el dezbrăcat sau aşa ceva.

— La sfârşit, a fost foarte uman. Chiar îi plăcea de tine, ştiai?

— Mda… Mă gândisem eu. El… Când mi-am revenit în spital, după ce mi-a strivit Ryan picioarele de zid, l-am văzut lângă patul meu. Probabil că stătuse acolo multe ceasuri. I-ar fi putut ruga pe cei din spital să-l cheme, dar a hotărât să stea el. Ani de zile am încercat să-mi dau seama ce avea de câştigat. Cu timpul… presupun că m-am obişnuit cu ideea că poate îi păsa pur şi simplu. Pe de altă parte, poate credea că-i important pentru proiect să-mi câştige încrederea. Cine ştie?

— Probabil câte un pic din fiecare. Dar îi păsa. Oricât de ciudat ar părea, pentru el, tu ai fost ca un membru al familiei.

— Îmi spunea „domnule Couture”.

— Era un semn de respect.

— Ciudat om… Mi-ar fi plăcut să fi ştiut ceva despre el, cine a fost.

— …Şi eu.

— Rose, ei…

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu vreau să interpretezi greşit ce-o să spun. Mă bucur foarte mult, sunt uşurat că eşti aici, că eşti în siguranţă, dar cum…

— Cum am supravieţuit gazului? Nu sunt sigură. Alyssa s-a întors de la Londra. Chiar acum îmi analizează sângele. Presupun că am aceleaşi anomalii genetice pe care le au ceilalţi supravieţuitori.

— Asta înseamnă că eşti…?

— Extraterestră? Parţial extraterestră? Nu ştiu. Presupun că da. Şi înainte mi-era foarte greu să-mi dau seama cine sunt. Acum e şi…

— E posibil să-ţi fi alterat ADN-ul când te-au… adus înapoi?

— Acum zece ani, au zis că profilul meu genetic corespunde perfect cu… mă rog, cu al meu, al ei. Au zis că sunt eu. E posibil să le fi scăpat ceva atunci. N-o să ştiu până nu mai face Alyssa nişte analize. Sinceră să fiu, într-un fel ar fi o uşurare. Dacă nu sunt cu adevărat Rose Franklin… Ştiu cum sună, dar…

— Ai avea un motiv să te simţi cum te simţi. Ai şti că nu eşti… nebună. Îmi pare rău. Nu asta am vrut să spun.

— Nu, nu! Exact asta am vrut eu să spun. Mulţumesc. Pe de altă parte, dacă eram de-a lor, dacă aveam încă de la bun început nişte sânge extraterestru, ar explica de ce au decis să mă reînvie.

— Pare un deranj cam mare ca să salvezi o rudă îndepărtată. Cred că s-ar putea să vă fi înşelat toţi în legătură cu chestia asta cu extratereştrii.

— Poate. Aş vrea să am o explicaţie mai bună. Tot vorbim despre mine, dar tu cum te descurci?

— Sunt… Nu ştiu cum mă simt. Sunt încă… amorţit.

— Credeam că dacă există cineva care să poate înşela moartea, Kara ar fi aia.

— Ştiu, nu-i aşa? S-o scuipe în faţă. Să-i spargă dinţii. E vina mea că-i moartă, ştii?

— Vincent, sunt…

— Nu, nu. Aşa e. Dacă aş fi urcat scara un pic mai repede, dacă nu mi-ar fi fost frică de înălţimi, dacă aş fi ajuns la trapă din prima… Aş fi ajuns sus cu – cât? – două-trei secunde mai repede. Kara ar fi încă în viaţă. Încă aş mai avea o soţie. Eva ar avea… pe cineva căruia să-i spună „mamă”. Dar n-am făcut-o, iar ea a căzut. E moartă. Nu mai există. Era o persoană. Acum nu mai e. Am atâta minte cât să ştiu că încă nu m-am prea împăcat cu ce s-a-ntâmplat. Pot să vorbesc, pot s-o explic, ştii. Kara a murit. Soţia mea e moartă. Dar încă nu-i *real.* Nu pot să cred că-ţi spun aşa ceva – mă simt ca un nemernic şi pentru c-o gândesc –, dar ce mă deranjează cel mai tare acum este că nu ştiu la ce s-a gândit când a căzut. M-a învinovăţit pe mine? Nu vreau ca ultimele ei gânduri să fi fost despre cum a omorât-o soţul ei. Groaznic, nu-i aşa? Cât de egoist? *Moi, moi, moi!* Când te-am omorât pe tine, acum zece ani…

— Vincent, nu face asta.

— Te rog, lasă-mă să termin. Te-am omorât, aşa că o parte din ceea ce simt pare familiar, dar în cazul tău m-a lovit imediat. Am simţit-o. Durerea, vinovăţia. Înţelegerea faptului că n-o să mai simţi niciodată nimic din ce ai simţit alături de persoana aceea. Poate o fi din cauză că-i sfârşitul lumii, dar totul mi se pare acum ca un film. E… înăbuşit. O văd în minte căzând iar şi iar, aşa că sunt sigur c-o să conştientizez la un moment dat. Trapa era închisă, totuşi o *văd* pe Kara. Nu cred că imaginea ar fi mai limpede nici dacă m-aş fi uitat de-adevăratelea.

Cade cu spatele în gol, cu braţele întinse. Se mistuie într-o mare de fum alb. Apoi dispare. Şi iar. Cade cu spatele în gol, cu braţele întinse. Se mistuie într-o mare de fum alb. Şi iar.

— Ai plâns?

— Dacă am plâns? Am plâns când s-a întâmplat, în interiorul lui Themis. Am plâns multă vreme. Dar nu, de-atunci n-am mai plâns. De ce-ntrebi?

— Nici eu n-am plâns. Pentru mine, Kara a fost cu adevărat cea mai bună prietenă. Pot să-ncerc şi să explic ce mult a însemnat pentru mine, dar n-are importanţă. Eu ştiu. Dar n-am plâns. Ieri am privit un om murind, chiar în faţa mea, şi am crezut că voi urma eu. Câţi oameni au murit în New York? Două, trei milioane? Kara a murit. Azi sunt aici, instalez laboratorul. Toate, într-o singură zi. Nu te chinui singur, Vincent. Nimic nu mai pare real. Nimic. De ce zâmbeşti?

— Mă gândeam la Kara. Este… n-are importanţă. Amintiri tâmpite.

— Nu, vreau să ştiu.

— Ţi-am povestit vreodată despre noaptea nunţii?

— Spune-mi. Mă rog, nu chiar totul.

— Ah, dar pot să-ţi spun totul. Mi-am petrecut noaptea nunţii cu un comis-voiajor. Bob. Nu, serios, chiar aşa îl chema. După ceremonie, a fost o recepţie la hotel, dar imediat ce a început lumea să plece, Kara m-a târât, împreună cu nişte prieteni din copilărie, la un bar unde ieşeau ei pe vremuri. Locul era de rahat, dar ne-am simţit bine. Am dansat cu prietenele ei.

— Kara nu dansează.

— Nu, nu dansează. Dar i-a bătut pe toţi la biliard. Kara ştie… ştia să joace. Îi plăcea să joace biliard. Prietenii îi cumpărau băutură, multă băutură. Niciodată aceeaşi. Asta se întâmplă când iei un grup de adulţi cu joburi şi familii şi-i laşi să se prefacă timp de câteva ore că sunt cu douăzeci de ani mai tineri. Se prostesc foarte rapid. Kara a vomitat pe masa de biliard după un shot de… nu mai ţin minte ce era. Ceva scârbos. Bineînţeles, ne-au dat afară. A trebuit să recurg la conspiraţia borâtorului ca să conving personalul să ne lase să intrăm înapoi.

— Scuză-mă, „conspiraţia borâtorului”?

— Aha, pe-asta n-o ştii.

— N-am fost niciodată dată afară dintr-un bar.

— Le-am zis că noi ne distram şi ne vedeam de treaba noastră, când a dat peste noi un puşti cu şapcă de baseball White Sox şi mi-a vomitat pe picioare. Chiar pe pantofi. M-am dus la baie să mă curăţ, dar Kara a fost aşa de dezgustată, că a vărsat şi ea. Ştii tu. Ce fel de local aveţi voi aici, oameni buni? Necunoscuţi care ne borăsc pe pantofi! Sunt în noaptea nunţii!

— V-au lăsat să intraţi înapoi?

— Bineînţeles. După douăzeci de minute, Kara se bătea cu doi tipi care se legaseră de o fată. Nici măcar n-o cunoştea, doar c-o iritaseră. S-au dus afară, ca să nu ne evacueze din nou.

— Kara a câştigat?

— Tu ce crezi? Kara nu face faţă la băutură, dar poate oricând să caftească doi nemernici. Putea… Dar a căzut pe un ciob de sticlă şi s-a tăiat destul de rău la mână. Am luat un taxi până la hotel. Eram terminaţi amândoi. Kara abia mai putea să meargă. Sângera. Probabil că eram destul de gălăgioşi, pentru că l-am trezit pe Bob, care stătea în camera de-alături, când am încercat să deschidem uşa cu cardul ăla tâmpit de plastic. La început a fost iritat, dar după aia a văzut mâna Karei. Era o tăietură *într-adevăr* urâtă. A zis că trebuie s-o dezinfectăm şi să punem un bandaj ca lumea pe ea – Kara îşi lipise cu bandă adezivă nişte şerveţele la bar, înainte să plecăm. Ne-am aşezat pe jos pe coridor, iar Bob s-a dus la recepţie să caute o trusă de prim-ajutor. N-aveau nimic, aşa că am aşezat-o pe Kara pe canapeaua din camera lui şi el m-a dus cu maşina prin oraş, să căutăm o farmacie sau altceva deschis. Până ne-am întors, Kara dormea buştean. Am încercat s-o trezesc, dar era dusă. I-am curăţat rana şi am pus un bandaj alb frumos – mă rog, Bob i l-a pus – şi am lăsat-o să doarmă. Eu am rămas treaz, cu Bob. Nu ştia cine suntem, aşa c-am golit minibarul în timp ce discutam despre cum e să vinzi piese pentru instalaţii în Vestul Mijlociu. Distractivă noapte…

— Îmi pare rău că noaptea nunţii n-a fost cum era planul.

— Nu, vorbesc serios! Chiar a fost distractivă.

— Mi-e dor de ea. Foarte tare.

— Te-a iubit ca pe o soră.

— …Şi Eva? Aşa o cheamă, nu? Ea ce face?

— Eva e… Eva e-n regulă… cred. Ştia. Cumva, ştia că e maică-sa.

— Cum ştia?

— Habar n-am. N-am discutat cu ea despre asta. Mi-am imaginat că asta înseamnă că ştie şi despre mine, că sunt tatăl ei, iar acum nu pot să fiu tatăl ei.

— *Ceva* tot va trebui să fii pentru ea, Vincent. Eşti tot ce are.

— Asta-i… despre asta voiam să stau de vorbă cu tine. Aş…

— Ce e?

— Aş vrea să ai tu grijă de ea.

— Vincent, e…

— Doar o vreme. Trebuie să scap de toate astea.

— Are nevoie de tine.

— În momentul ăsta nu-i sunt de niciun folos.

— Vincent, părinţii pe care i-a ştiut toată viaţa au fost ucişi în faţa ei. Apoi, şi-a dat cumva seama că mama ei biologică era Kara şi a văzut-o murind chiar a doua zi. Acum lumea se sfârşeşte, iar ea e

singură într-o bază militară subterană. Are nevoie de tatăl ei, nu de o străină pe care n-a mai întâlnit-o niciodată. Are nevoie de tine şi nu cred că poate s-aştepte până termini tu de jelit. Nu ştii cum să fii tată în momentul ăsta? Foarte bine! Sunt sigură că nici ea n-are idee cum să fie fiica ta. Aşa că trebuie să vă daţi seama împreună cum s-o faceţi.

— Nu spun că n-o să vorbesc cu ea tot restul vieţii. Nu sunt pregătit să fiu tatăl ei acum, astăzi.

— Vincent, nu cred că m-asculţi. Nu-i pasă nimănui dacă eşti pregătit sau nu. Nu depinde de tine. Eşti tatăl ei, nu poţi să schimbi nimic.

— …

— Ce-ar spune Kara?

— Nu-i corect. Nu ştiu cum! Nu pot! Oricum, cred că puştoaica se descurcă mai bine decât mine.

— Cum ziceam, încă n-am făcut cunoştinţă cu ea.

— Nu i-ai cerut să-ncerce postul de lucru al Karei?

— E minoră, Vincent. Mi-ar trebui acordul părinţilor. Adică al tău.

— Nu mi l-ai cerut nici mie.

— Mi-a fost teamă c-o să spui da.

— Nu vrei să-ncerce?

— Ah, da, vreau să-ncerce. Sunt curioasă, ca toată lumea. O parte din mine vrea de asemenea să opun rezistenţă. Dar, dacă ar fi fata mea, n-aş vrea s-o las nici măcar în *preajma* robotului.

— Şi eu vreau să ne batem cu ei. Nu vreau să ne stingem în linişte. Vreau… vreau, mai mult ca orice, s-o răzbun pe Kara. Dar nu vreau ca şi viaţa Evei să fie tot aşa. Violenţă.

— Ce-o să faci?

— Habar n-am.

— Ai spus că trebuie să pleci. Ia-o cu tine.

— Şi unde să mergem?

— Oriunde vrei.

— Aş putea…

— Ce?

— Poate aş putea s-o duc în Canada, să găsesc un loc liniştit, cât mai departe de oraş. Ştii, să-ncerc să-i ofer ceva care să pară o viaţă normală, chiar dacă-i doar pe termen scurt.

— Asta-i o idee minunată.

— Nu, nu e. E o idee tâmpită. E o scenă de film: o căbănuţă de lemn, lângă un pârâu. O fetiţă care se joacă în iarbă. Nu sunt fermier. Chiar dacă aş fi fost, n-o să cumpăr o fermă! Vom ajunge să dormim în maşină şi să cerşim mâncare.

— N-ai maşină.

— N-am nici documente cu care să pot trece graniţa cu un copil de zece ani.

— Nu cred că-i mai pasă cuiva de aşa ceva.

— Ba da, le pasă. Nu sunt singurul care a crezut că în Canada va fi mai ferit. Zeci de mii de oameni s-au strâns la graniţă. Până acum s-au folosit gaze lacrimogene şi gloanţe de cauciuc. Au fost ucise vreo douăsprezece persoane. Nu cred că lasă pe nimeni să treacă, nici chiar cu documentele în ordine.

— Poţi să stai aici. N-avem pârâu şi nici iarbă, dar e un loc ferit, cel puţin pentru moment.

— Nu ştiu cât de ferit e pentru Eva. Nu cred c-o s-o lase să plece pur şi simplu.

— Cine să n-o lase? Eugene e la Geneva, unde încearcă să împiedice toate guvernele să-şi bombardeze propriile popoare. În momentul ăsta, sunt singura care conduce complexul.

— La uşa Evei e un agent de pază.

— De ce?

— Ştii de ce. Suntem oaspeţi aici, Rose. Poate că tu conduci ce-a mai rămas din CAT, însă asta-i o bază americană, plină de soldaţi americani, iar ei nu primesc ordine de la noi.

FIŞIERUL NR. 1597

Convorbire cu domnul Burns, ocupaţie necunoscută

Locaţie: Restaurantul chinezesc New Dynasty,
Dupont Circle, Washington, DC

— Bună dimineaţa, doamnă Franklin. Pot să-ţi spun Rose? Am auzit foarte multe despre tine!

— Bineînţeles. Cum vrei să-ţi spun?

— Domnul Burns e foarte bine. Aş vrea să-mi păstrez un *oarecare* anonimat. Măcar jumătate din el.

— Ai ceva în comun cu… cu prietenul nostru comun.

— Avem în comun mai multe decât crezi. O să i se simtă lipsa. Nu ştiu *cine* o s-o simtă, dar o s-o simtă. Cu siguranţă mie o să-mi lipsească simţul umorului său. Era un tip amuzant!

— Nu ştiu dacă l-aş descrie chiar aşa, drept un „tip amuzant”.

— Poate că-ţi trebuie un simţ al umorului mai dezvoltat. Am fost surprins să primesc apelul tău. Am fost chiar şi mai surprins că ştiai de locul ăsta.

— Era în notiţele lui.

— I-ai citit notiţele? Cât te invidiez! Şi ce scria acolo?

— New Dynasty, Dupont Circle. Domnul Burns. Pui *Kung Pao*.

— Ce mai scria? Ştii cine l-a omorât pe Kennedy?

— Nu era nimic la litera „K”.

— Păcat. Ar trebui să consulţi meniul. Chelneriţa o să vină imediat.

— Presupun că ar trebui să iau puiul *Kung Pao*.

— S-ar putea să nu fie gata. N-am mai venit niciodată aşa devreme. Mă şi mir că e deschis, ţinând cont de tot ce se întâmplă.

— Îmi pare rău. Chiar aveam nevoie să vorbesc cu tine.

— Sigur! Vorbeşte! Ce pot face pentru tine, Rose Franklin?

— Chiar sunt Rose Franklin?

— Categoric aşa sper! Altfel, mă aflu la masa greşită, iar doamna de-acolo pare răutăcioasă. Uită-te la ea! Arată de parcă e gata să înjunghie pe cineva cu furculiţa.

— S-ar putea să fie o persoană foarte drăguţă. Foarte mulţi oameni par prietenoşi şi de fapt nu sunt deloc aşa.

— E posibil să ai dreptate. Discriminăm multă lume pe baza primei impresii. Cu excepţia femeii ăleia. Ştiu că este pur şi simplu rea. Uită-te la ochii ăia! Ah! În sfârşit!

[V-aţi hotărât ce doriţi să comandaţi?]

Da! Prietena mea ar vrea puiul *Kung Pao*. Eu o să iau… Ei, ce dracu’, aduceţi două porţii. Şi două ceaiuri răcoritoare.

[Vin imediat!]

Mulţumesc!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Serios? „Sunt Rose Franklin?” Ai venit tocmai până la Washington ca să mă întrebi *aşa ceva?*

— El a zis că tu ai putea…

— Am zis că voi discuta cu tine şi-ţi voi explica pe cât pot de bine ce s-a întâmplat. Asta era înainte să-nceapă să moară oamenii cu milioanele. Dar acum? Hî-hî-hî! Eu nu sunt eeeeuu! Serios, cui îi pasă?

— Îmi pasă mie.

— Să ştii că „prietenul” nostru era mult mai amuzant! Ai avut un accident de maşină şi te-ai trezit un pic mai târziu decât credeai. Asta ţi s-a întâmplat. Acum putem trece mai departe?

— El a zis că sunt o copie.

— Ei, rahat! Am crezut că măcar tu ai putea să înţelegi. Dacă te ajută să te simţi mai bine, am folosit dispozitivul care te-a adus pe tine înapoi şi ca să mă transport pe mine de vreo duzină de ori. N-o să mă auzi că mă văicăresc din cauza asta. Sunt o copie a unei copii!

— Pentru mine este important. Trebuie să ştiu.

— Bine… Crezi că ai un suflet. Crezi că eşti specială. Ideea că ai putea fi doar un maldăr de materie te face să te simţi neimportantă. Păi, nu eşti specială, nu mai specială decât orice alt lucru magnific din univers.

— Nu asta…

— Nu mă întrerupe. Lasă-mă o clipă. Vreau să-ţi arăt ceva… Uite! Ştii ce-i asta?

— E o imagine a Stâlpilor Creaţiei, o masă gigantică de gaze şi praf din Nebuloasa Vulturului. Imaginea a fost făcută de Hubble acum nişte ani.

— Deci o ştii!

— Îmi place poza asta. Întotdeauna m-a fascinat.

— Ce-ţi place la ea?

— E o pepinieră stelară. Norii de gaze din regiunea aceea colapsează în ei înşişi şi formează noi stele.

— E mare, nu-i aşa?

— Oh, da.

— Cât de mare?

— Nebuloasa? Nu ştiu exact. Probabil *trilioane* de kilometri.

— Perfect, deci este o grămadă foarte mare de praf. Ce ţi se pare aşa de fascinant la ea?

— Exact asta! E un nor uriaş, mai mare decât orice ne putem imagina, totuşi e doar un grăuncior în Univers. Şi naşte stele! Stele care vor avea planete.

— Şi unele dintre planetele acelea vor avea viaţă! Şi o parte din viaţa aceea va fi raţională.

— Da! E copleşitor. E…

— Dumnezeu?

— Poate.

— Au şi dispărut, să ştii. La Stâlpii Creaţiei mă refer. Probabil că dispăruseră demult la vremea când lumina de-acolo a parcurs tot drumul până aici, ca să vedem noi acum imaginea.

— Probabil.

— Ei bine, tu, Rose Franklin, eşti făcută din exact aceeaşi materie ca şi Stâlpii Creaţiei. Nici mai mult, nici mai puţin. Atât eşti de specială şi de neînsemnată.

— …

— E tot ce am de spus pe tema asta. Sper că este suficient ca să înveţi să te împaci cu sinele tău lipsit de suflet. Eu, împreună cu nişte parteneri de-ai mei, am făcut o scanare a ta de înaltă rezoluţie când ai avut accidentul de maşină…

— Erai acolo?

— Ţi-am ţinut capul, ca să nu dai cu el de portieră. După ce ai murit, am folosit scanarea ca să te recompunem. Dacă ai existat sau nu înainte de asta n-are absolut nicio importanţă. Îţi jur, eşti la fel cum ai fost întotdeauna.

— Eu…

— Da?

— Mereu porţi în portofel o imagine a Nebuloasei Vulturului?

— Da!

— De ce?

— Îmi plac culorile. Putem să discutăm acum despre ceva amuzant? Chiar mi-e dor de tipul celălalt, să ştii.

— De ce m-ai salvat? De ce m-ai adus înapoi?

— Hmm, stai să mă gândesc. Ca să fii mai puţin moartă. Cred că asta era ideea.

— Dar de ce tocmai eu?

— Încep să mă întreb şi eu. Pentru că eşti importantă.

— Şi el mi-a spus la fel înainte să moară. Nu sunt! Nu sunt un mântuitor. Tocmai mi-ai spus că nu sunt deloc specială. *Neînsemnată,* ai zis.

— N-am spus că eşti al doilea Mesia. Poate că *importantă* nu este cuvântul potrivit. *Utilă?* Asta cum sună? Ţi se pare în regulă să fii utilă?

— Utilă… în ce fel? Ştiu că are o legătură cu venirea extratereştrilor, dar eu… nu sunt… nu sunt destul de deşteaptă ca să mă descurc de una singură.

— Păi, nu eşti chiar *atât* de deşteaptă, dar eşti destul de deşteaptă. Exact cât trebuie. Să ştii că nu-i o competiţie de inteligenţă. Dacă voiam un geniu, am fi ales-o pe colega ta, Alyssa cum-o-cheamă.

— M-aţi ales?

— Doamne, Iisuse Cristoase! Chiar nu eşti atât de deşteaptă. Nu mă mir c-a trebuit să te ajutăm.

— Să mă ajutaţi?

— Nu ţi s-a părut niciodată… *convenabil* că ai căzut în copilărie peste o mână gigantică şi ai ajuns apoi să studiezi aceeaşi Mână, ca parte a primului tău job?

— Ce vrei să spui?

— Spun că elevii de nota 9 de la una dintre cele mai obscure şcoli din ţară nu sunt prea des primiţi la cele mai importante universităţi cu programe de cercetare.

— Vrei să spui că m-ai băgat la University of Chicago?

— Să te băgăm la şcoala potrivită a fost partea uşoară. Să te facem să studiezi fizica…

— Nu te cred. Dintotdeauna mi-a plăcut ştiinţa, de când îmi aduc aminte.

— Da, aveai aptitudini. Noi doar ne-am asigurat că ai avut ocazia să-ţi şi dai seama de asta.

— …

— Poţi să vorbeşti acum. Am terminat fraza aia.

— Tocmai mi-ai spus că n-am suflet, că n-are importanţă dacă sunt sau nu o copie, că toată viaţa mea a fost organizată de alţii pentru mine şi că n-am meritat cu adevărat niciuna dintre chestiile pentru care sunt cel mai mândră. Nu… nu prea ştiu cum ar trebui să reacţionez.

— Bleah, meritat, nemeritat. Ai voie să fii mândră. Ai realizat de una singură totul. Nu eu ţi-am făcut temele. Nu eu am găsit robotul ăla. Ai avut nevoie doar de câte un ghiont mititel din când în când, care să te îndrepte în direcţia corectă.

— Dar de ce tocmai eu? De ce sunt eu… utilă?

— Of, nu voiam să-ţi spun mai multe, dar acum, dacă m-ai întrebat de două ori…

— …

— Ai ceva interesant de întrebat? Ceva care să nu aibă legătură numai cu tine?

— De ce s-au oprit roboţii extratereştri şi nu se mai teleportează? De ce au încetat să mai elibereze gaz?

— *Asta* chiar e o întrebare interesantă.

— Şi care este răspunsul?

— Habar n-am. Va trebui să-i întrebi pe ei. Poate că sunt în pauză. Poate că-şi fac un sindicat. Poate că-ţi dau o ocazie să reacţionezi.

— Nu înţeleg. Să reacţionez… la ce?

— De unde să ştiu *eu?* Totuşi ei au omorât o mulţime de oameni. Trebuie să fi avut un motiv.

— S-ar putea să fie supăraţi că am folosit-o pe Themis în Coreea de Nord. Prietenul nostru credea că nu vor să ne omorâm între noi cu arma lor. S-ar putea să fie supăraţi pur şi simplu pentru c-o avem. Poate că n-ar fi trebuit s-o găsim pe Themis.

— Cum i-am spus şi lui, nici n-ar putea să le pese mai puţin dacă ne omorâm între noi, cu sau fără arma lor. În plus, ar fi o tâmpenie destul de mare să ucidă milioane de oameni doar pentru că există riscul să ucideţi voi câţiva oameni. Chiar nu le place să se amestece în treburile altora.

— Nu le place să se amestece! Ne extermină! Eu aş zice că ăsta-i amestec.

— Atunci poate că îşi caută o scuză să se oprească.

— De ce am senzaţia că vrei să ne ajuţi, dar în acelaşi timp nu vrei să ne ajuţi?

— Fraza asta n-are absolut niciun sens. Ştii povestea cu pescarul şi pescăruşul?

— Te rog. Mi-ar plăcea s-o aud.

— Hopa! Acum începi să-mi placi! Uite cum e. În Alaska trăia odată un pescar de crabi regali. Toamna, ieşea în larg în fiecare dimineaţă cu bărcuţa lui ca să prindă crabii. Împreună cu echipajul lui, vizita fiecare loc în care coborâseră o capcană – le ziceau cuşti –, o ridicau, scoteau crabii cu mărimea potrivită, aruncau înăuntru momeală şi lăsau cuşca înapoi la fund. Într-o zi, pe când alegea crabii dintr-o capcană, pescarul a observat că unul dintre cei mai mici – care erau aruncaţi la loc – nu era crab, ci o stridie. Pescarul a deschis-o şi, ce să vezi, a găsit înăuntru o perlă minunată.

S-a gândit cum perla îi va schimba viaţa şi câte le va cumpăra nevestei şi copiilor, apoi a pus-o într-o cutiuţă lângă cârma bărcii şi şi-a văzut mai departe de treabă. În timp ce alegea crabii din altă cuşcă, pe cârma bărcii a coborât un pescăruş, a apucat cu ciocul perla din cutie şi a zburat înainte ca pescarul să apuce să facă ceva. El a fost… distrus. Visurile i se spulberaseră. Curând, disperarea i s-a schimbat în furie. S-a convins că pescăruşul a furat perla doar ca să-i facă lui rău, că toţi pescăruşii erau fiinţe malefice, demoni cu pene ieşiţi să fure visurile oamenilor.

Bineînţeles, pescăruşul crezuse doar că era ceva de mâncare cu care să-şi hrănească puii abia ieşiţi din găoace. Când s-a întors în cuib, niciunul dintre pui n-a putut mesteca perla, aşa că ea a rămas înăuntru – ceva strălucitor la care să se uite puii în timp ce-i aşteptau pe mama şi pe tata să se întoarcă.

Pescarul a încercat să tragă în păsări. Însă primul foc – a ratat – le-a speriat. Ele au continuat să se rotească deasupra bărcii, dar se ţineau departe de ceea ce făcuse zgomotul acela puternic. Pescarul a încercat să pună capcane, dar nu se prea pricepea, iar pescăruşii plecau

întotdeauna nevătămaţi cu momeala. Pescarul a încercat cu o praştie, dar a ajuns să se rănească la mână. A încercat să tragă cu artificii în ei. Da, aia a fost o idee proastă.

Până la urmă, după ce şi-a îngrijit arsurile de pe mâini, pescarul a luat cu el în barcă otravă, foarte multă otravă. La naiba, avea destulă otravă să ucidă tot păsăretul din Alaska. A îndesat otrava în peştişori, în pâine, în brioşele pe care şi le adusese pentru micul dejun – a fost chiar păcat, fiindcă erau nişte brioşe foarte bune. A pus otravă în tot ce-a găsit şi a aruncat toată mâncarea aceea în mare ca s-o ia pescăruşii. Unii au mâncat-o şi au murit, dar cea mai mare parte a momelii otrăvite s-a scufundat pe fundul oceanului. Ar fi trebuit să vezi ce fericiţi erau crabii. Uite, mami: mâncare gratis care cade din cer! Chiar şi brioşe! Crabii au adunat-o pe toată şi au organizat cel mai mare party de crabi care s-a văzut. Aveau muzică de crabi şi un ring de dans lung şi îngust. Au dansat în lateral până în zori.

Dimineaţă, pescarul şi-a dat seama ce se întâmpla, dar era prea târziu. Toţi crabii erau morţi. Nu-i mai rămăsese nimic de pescuit. Nu putea munci. Nu-şi putea hrăni familia. Nimeni din sat nu mai putea şi au trebuit să plece cu toţii. Bineînţeles, pescăruşii erau tot acolo. Într-o dimineaţă de primăvară, mama-pescăruş a hotărât că era momentul să facă puţină curăţenie în cuib. Puii erau acum adolescenţi şi nu strângeau niciodată în urma lor. Era legată sentimental de unele dintre gunoaiele ce zăceau pe-acolo, dar ceva era sigur – se săturase de biluţa aia strălucitoare şi inutilă. A zburat din cuib cu perla şi a aruncat-o pe puntea unei bărci de pescuit abandonate.

— …

— Ce crezi?

— E o poveste foarte… tristă?

— Aşa e, nu? Poate că ar trebui să aibă un final mai fericit. Poate că pescăruşii s-au supărat că s-a tras în ei şi au început să arunce pietricele, să-i bombardeze în draci pe toţi. Apoi un pui de pescăruş, n-am mai găsit nicio pietricică destul de mică, aşa că a aruncat perla chiar în mâna pescarului. E mai bine aşa?

— Nu-mi dau seama… Ăsta-i tot ajutorul pe care eşti dispus să mi-l oferi?

— Ajutor? Credeam că ţi-ar plăcea o poveste! Păreai puţin agitată.

— Sunt jalnică la capitolul metafore. Presupun că noi suntem pescăruşii. Extratereştrii cred că le-am furat-o pe Themis?

— Ah, înţeleg. Perla ar fi o metaforă pentru Themis. Ce drăguţ!

— Îşi închipuie că am furat *ceva* de la ei?

— Nu. Şi ei nici nu pescuiesc, dacă asta voiai să întrebi. Sunt sigur totuşi că, dacă ar fi gustat vreodată crabii, le-ar fi plăcut.

— Deci avem fiinţe extraterestre cărora nu le place să se amestece, dar consideră că trebuie s-o facă… într-un fel. Singura chestie pe care

pot s-o înţeleg din povestea ta este că s-ar putea s-o facă dintr-un motiv eronat. Doar dacă nu cumva noi suntem crabii, iar ei nu încearcă de fapt să ne omoare pe noi. Dar cine sunt pescăruşii?

— Uau! Sper că-ţi dai seama că acum vorbeşti de una singură. Am făcut deja mult mai mult decât era cazul, aşa că va trebui să mergi neajutorată mai departe. Partea bună e că te poţi consola cu ideea că, dacă vei avea succes, o să-l „meriţi". Aha! Vine mâncarea!

— Pot să mai pun o întrebare?

— E o întrebare amuzantă?

— Suntem… rude?

— Asta a fost *într-adevăr* amuzantă. Arătăm ca şi cum am fi rude?

— Adică, sunt extraterestră? Parţial extraterestră?

— Ce înseamnă asta?

— Sunt ca tine? Strămoşii tăi, de-acum multă, multă vreme, nu erau de pe planeta asta, nu?

— Şi, dacă nu erau, cum înseamnă că sunt eu? Mai bun sau mai rău?

— Nu… nu ştiu să răspund.

— Ar trebui să ştii. Chiar ar trebui.

FIŞIERUL NR. 1600

Jurnal personal – Vincent Couture, consultant, Corpul de Apărare Terestra, şi Eva Reyes

Locaţie: Buncăr guvernamental secret, Lenexa, statul Kansas

— E foarte drăguţ, Eva. L-ai desenat azi?
— Aseară. Nu puteam să dorm.
— E…?
— Da. Tu eşti.
— Eu sunt? De ce am nasul aşa mare?
— E doar un desen.
— E drăguţ. Să ştii că eşti chiar pricepută. Şi cine-i lângă patul tău?
— E mama.
— Mama…
— Mama mea din Puerto Rico. Nu…
— O cheamă Kara.
— Ştiu.
— …Ai zis că n-ai putut să dormi. Coşmaruri?
— Mm… hmmm.
— Şi eu.
— Şi nu-mi place aici. Patul ăsta-i nasol şi…
— Şi ce?
— Nimic. E o prostie.
— Poţi să-mi spui.
— …
— Ei, haide!
— Aveam o…
— Da…
— Aveam o broască ţestoasă de pluş. Ţi-am zis că-i o prostie.
— Şi te ajuta să dormi, şi acum n-o mai ai.
— Nu m-au lăsat să iau nimic. Oamenii care…
— Un popândău jerpelit ar fi bun?
— Ce?
— Un popândău… de pluş, cam atât de mare.
— Nu! Mama mi-a dat broasca aia ţestoasă!
— Şi ăsta… a fost al Karei. Nu ştiu care-i povestea lui, dar îl ţinea într-o cutie cu alte obiecte. Îi lipseşte un ochi şi-i jerpelit în câteva locuri, dar e… Mă rog, e un popândău. E-al tău, dacă-l vrei.
— …
— Mai gândeşte-te. Pot să te întreb cum? În interiorul lui Themis… Cum ai ştiut că Kara era… mama ta biologică?
— Nu eram sigură. Mă gândeam că s-ar putea să fie. Arăta ca… aşa

cum îmi imaginam eu că ar arăta mama mea.

— Cum ai ştiut că cei care te-au crescut în Puerto Rico nu erau părinţii tăi adevăraţi?

— *Erau* părinţii mei adevăraţi!

— Scuză-mă. Nu erau părinţii tăi *biologici.*

— Mama era portoricană. Tata era din Belize. Eu sunt… super-albă. Dar nu ştiam. Când aveam şapte ani, i-am rupt mâna prietenei mele cea mai bună, pentru că spunea chestii urâte despre mama. Şi nu doar ea. Toţi copiii ziceau întruna că mama s-ar fi culcat cu cine se nimerea. Chiar i-am crezut o vreme. Părinţii mi-au explicat, după ce am băgat-o în spital pe prietena mea. Nu înţelegeam. Văzusem poze cu mama gravidă, poze de la naşterea mea. Nu ştiam că poţi să faci copii şi aşa.

— …

— La ce te uiţi?

— Ai ochii ei. Ai Karei.

— …

— Îmi pare rău, Eva. N-am vrut să te tulbur.

— Pot să te-ntreb ceva?

— Orice.

— Ce vrei?

— Am venit doar ca să văd ce mai faci.

— Vreau să zic, ce vrei de la mine? Nu eşti tatăl meu „adevărat”. Nu trebuie să ai grijă de mine doar pentru că ai donat o mostră de…

— Eva, ştiu că eşti supărată. Ai tot dreptul să fii. Ţi-ai pierdut părinţii. Apoi ai cunoscut-o pe Kara, şi a murit şi ea, dar…

— Încă mai am una.

— O ce?

— O mamă. Încă mai am una.

— O mamă? Cine?

— Alyssa.

— Ce… Alyssa nu-i mama ta. Cine ţi-a zis?

— Ea m-a făcut, nu?

— Nu pot să cred. Cine ţi-a zis aşa ceva?

— Ea!

— Când ai vorbit cu Alyssa?

— A venit să mă vadă când erai plecat. A zis că m-a făcut în laborator, ca să pot s-o pilotez pe Themis dacă murea unul dintre voi. A zis c-ai încercat s-o opreşti.

— Hai să lămurim asta. Alyssa a venit să te vadă şi ţi-a zis că ea te-a făcut?

— Da.

— …

— I-adevărat, nu?

— E… e mult mai complicat.

— Mi-ai fi spus?

— Dacă ţi-aş fi spus? Nu acum! Într-o bună zi, poate. Îmi pare foarte rău c-a trebuit să auzi toate astea.

— Mie nu. Ea a fost singura care nu m-a minţit.

— Eva, nu-mi dau seama ce crezi tu că ştii…

— Ştiu că tu şi Kara nu m-aţi vrut.

— Kara n-a vrut ca Alyssa s-o sedeze, s-o lege de o masă şi să-i recolteze ovulele fără consimţământul ei. Asta nu înseamnă că nu te voia pe tine. N-a ştiut nici măcar că exişti. Nimeni n-a ştiut, cu excepţia Alyssei. Imediat cum a aflat despre tine, Kara a plecat. A-ncălcat ordinele ca să te găsească! Se-ntâmplau o mulţime de chestii rele, mureau oameni, dar ea s-a dus să te găsească. Ştii unde eram eu când a plecat ea?

— Unde?

— Eram blocat cu Themis pe fundul oceanului şi nimeni nu ştia unde suntem. Dar Kara tot a plecat, pentru că a crezut că s-ar putea să fii în pericol. Înţelegi ce-ţi spun? Nimic n-a fost mai important pentru ea. Nu te-ntâlnise în *viaţa* ei, nici măcar o dată, dar pentru ea tu erai cea mai importantă fiinţă din lume.

— Nu-i păsa de mine. Voia un pilot pentru Themis.

— Kara a murit ca să poţi tu să trăieşti, obrăznicătură mică şi nerecunoscătoare ce eşti! Arată-i puţin respect.

— Am văzut-o murind.

— Şi eu am văzut-o murind.

— Vreau să zic *înainte.* Am văzut-o murind înainte, în vise. Am văzut o femeie de metal, ca Themis, dar acum ştiu că era Kara. Credeam că se prăbuşeşte în sus, spre nori. N-avea niciun sens. Am avut acelaşi vis tot timpul. Ei credeau că-i ceva în neregulă cu mine. Credeau că sunt nebună.

— I-ai văzut chipul? În vise?

— Nu chiar. Era… era diferit, dar ştiu că ea era.

— Haide să-ţi spun ceva, Eva. Şi eu am văzut-o căzând, şi o văd întruna în mintea mea. Încă o mai văd. Cade pe spate, cu braţele întinse, şi dispare într-o mare de alb. Asta ai văzut, da?

— Da.

— Şi eu. Nu pot să văd altceva. *Iar,* şi *iar,* şi *iar.* Şi după aia, aseară, am avut o revelaţie. Kara a lăsat *totul* ca să te găsească pe tine. Când lumea avea cea mai mare nevoie de ea, şi-a lăsat munca, m-a lăsat pe mine, a lăsat totul, pentru că voia să se asigure că nu ţi se va-ntâmpla nimic rău. Ar fi dat orice, ar fi sacrificat orice, ca să te salveze. Şi a şi făcut-o, şi-a dat viaţa şi te-a salvat. Asta era cel mai important pentru ea. Aşa că atunci când a închis trapa şi a căzut pe spate într-o mare de fum alb, *ştiu* că avea un zâmbet pe chip. A murit fericită şi a murit

mândră. Închide ochii.

— Nu vreau.

— Închide ochii! Vreau s-o vezi. Kara. Mama ta. S-o vezi căzând cu un zâmbet imens pe chip. A câştigat. S-a bătut cu mercenari ruşi şi cu roboţi extratereştri gigantici. S-a bătut cu întregul Univers şi a câştigat. A făcut ce era pornită să facă. Mama ta era o afurisită dată naibii. Ştiu că n-ai apucat s-o cunoşti, dar Kara avea zâmbetul cel mai frumos când era mândră de ea. Încrezută de nu-ţi vine să crezi. Îţi venea să-i tragi una, dar era frumoasă.

— Mă urăşti?

— De ce să te urăsc?

— Ai spus că ea a murit ca să mă salveze pe mine. E-n regulă dacă mă urăşti.

— Nu te urăsc, Eva. Kara ar fi trăit, dacă eu eram mai rapid. Ar mai fi în viaţă, dacă eu aş fi fost la fel de curajos ca voi două. Nu-i greşeala ta, crede-mă. În plus, tu n-o ştii pe Kara cum o ştiu eu. S-ar întoarce din morţi, dacă ar crede că-s supărat pe tine. Cu ghearele şi-ar croi drum din mormânt, doar ca să mă caftească.

— Îmi pare rău c-a murit.

— Şi mie.

— A fost vreo înmormântare?

— Nu. Abia azi dimineaţă au trimis echipe la sediul ONU. M-au sunat acum o oră, când i-au găsit trupul.

— Unde o s-o îngropi?

— N-o s-o îngrop. Mi-ar fi plăcut. Mi-ar fi plăcut să existe un loc unde s-o pot vizita, dar ea n-a vrut să fie înmormântată. I se părea sinistru. Nici nu stătea să se uite cu mine la filme cu zombi.

— Poţi să-i păstrezi cenuşa. Prietena mea, Angie, o ţine pe soră-sa în camera ei.

— Nu. Kara ar fi urât aşa ceva. Voia să-i împrăştii cenuşa şi să dau un party. Vrei s-o facem împreună?

— Să-i împrăştiem cenuşa?

— Da. O să fac rost de un elicopter să ne ducă peste Detroit. Mi se pare potrivit.

— N-am zburat niciodată cu elicopterul.

— Nici eu. Mi-e frică de înălţimi, ţi-aduci aminte? Atunci e stabilit. Doar tu, eu şi un pilot de elicopter, cred.

— …

— Uite ce-i, nu ştiu mai bine decât tine cum să mă descurc, dar încerc.

— …

— Asta înseamnă „da”, Eva?

— În regulă.

— Bine. Vom face asta înainte de plecare.

— Unde plecăm?

— Nu ştiu. Încă nu m-am hotărât. Undeva în siguranţă.

— Dar când o să-ncep să m-antrenez?

— Pentru ce să te antrenezi?

— Pentru Themis! Când încep să m-antrenez s-o pilotez pe Themis? Pentru asta aveţi nevoie de mine, nu?

— Ce vrei să spui? Nu vreau să faci nimic!

— Nu m-ai înţeles! E-n regulă. *Vreau* s-o fac.

— Eva… Ştiu că vrei să fii de ajutor, dar…

— Asta ar trebui să fac!

— Eva, ai zece ani!

— Dar pentru asta am fost făcută! De-asta m-a făcut Alyssa. Sunt… sunt un instrument. Ăsta-i scopul meu.

— Aş… În primul rând, Alyssa nu te-a „făcut", nu mai spune aşa. S-a ocupat de asta doar douăzeci de minute, într-un laborator. Femeia care te-a purtat în ea nouă luni te-a făcut. În al doilea rând, cine dă doi bani pe ce gândea Alyssa? Mama ta a mu… Kara a murit pentru ca tu să trăieşti. Nu ţi-aş fi tată, dacă te-aş pune în pericol acum. N-o să las să ţi se întâmple nimic, Eva. Vreau să fii cât mai departe cu putinţă de robotul ăla.

— Dacă nu facem nimic, vor muri oameni.

— Oricum vor muri oameni.

— O să-i laşi pur şi simplu să moară? Nici măcar n-o să-ncerci?

— Dacă asta-nseamnă să te feresc pe tine, atunci da, o să-i las pur şi simplu să moară. Sunt tatăl tău, Eva.

— Ba nu! Nu poţi să-mi spui tu mie ce să fac!

— Eva.

— Ieşi afară din camera mea!

— Eva, eu…

— IEŞI AFARĂ!

FIŞIERUL NR. 1603

Jurnal staţie – centrul de prognoză meteorologică al Administraţiei Naţionale pentru Oceane şi Atmosferă (ANOA)

Locaţie: Silver Springs, statul Maryland

— Şefu', poţi să vii o clipă? Am pierdut soarele.

— Ce?

— Am pierdut SXI.

— Cum adică, l-ai pierdut?

— Exact cum am spus. A dispărut. Nu mai primesc nimic de la Solar X-Ray Imager pe GOES-13.

— Nu primeşti semnal de la satelit?

— Nimic.

— Eşti sigur că nu-i de la postul tău de lucru?

— Postul meu de lucru e-n regulă. Satelitul a încetat transmisia. Problema e acolo, sus, domnule.

— Dă-te deoparte. Vreau să verific ce… Ce-i, Clara?

[O problemă.]

În regulă, suntem puţin ocupaţi acum. Du-te înapoi la postul tău de lucru şi o să vin la tine când termin aici.

[Am pierdut semnalul de la satelitul meu.]

Ai pierdut… Pe care-l ai?

[Sunt pe GOES-15. E ceva în neregulă, domnule.]

Pe bune, e ceva în neregulă. Problema trebuie să fie aici, jos, undeva. N-au cum să pice doi sateliţi exact în acelaşi moment. Verifică recepţia.

— Domnule, au picat toţi. Nu primim nimic, de nicăieri. Nimic pe microunde. Nici pe VHF nimic.

— Toţi? E clar. Trebuie să fie echipamentul nostru.

— Nu e echipamentul. Recepţionăm tot felul de paraziţi.

— Ce frumos! Sunt aici de-o lună! Ce-ar trebui să fac?

— Staţi, domnule…

— Nu ştiu ce-ar trebui să fac.

— Staţi! NASA vrea să ştie dacă primim date de la JPSS[31].

— Fir-ar să fie! N-are nicio noimă. O să verific la Apărare, să văd dacă ei mai primesc fluxul de date.

— Şi Europa e căzută. Au pierdut MetOp[32]. Nimeni nu mai primeşte niciun fel de semnal de pe orbită. Avem apeluri de la *toţi*.

— Pot fi erupţii solare?

— Condiţiile spaţiale erau bune acum un minut, domnule.

[I-a uitaţi-vă la asta!]

— Ce mai e, Clara?

[O transmisiune în timp real de la Mauna Kea.]

Telescopul?

[Da. Le-am cerut să-mi urmărească satelitul. Ar trebui să fie aici.]

Nu văd nimic.

[Exact.]

Vrei să spui că satelitul a dispărut fizic?

[Nu ştiu, domnule.]

Păi, poţi să-l vezi sau nu?

[Nu pot, dar…]

Dar ce?

[Nu-i singurul pe care nu pot să-l văd.]

Ce vrei să spui?

— Domnule, vrea să spună că au dispărut *stelele*. Nu mai vedem stelele.

FIŞIERUL NR. 1604

Convorbire cu Eva Reyes

Locaţie: Buncăr guvernamental secret,
Lenexa, statul Kansas

— Ai cerut să mă vezi, Eva.

— Da, doctor Franklin.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Vreau s-o fac. Vreau s-o pilotez pe Themis.

— Nu cred că-i o idee bună, Eva. În plus, despre asta trebuie să discuţi cu tatăl tău, nu cu mine. Ştiu că n-ai avut mult timp să te obişnuieşti cu ideea, dar practic e tatăl tău, e responsabil pentru tine.

— El n-o să facă nimic. Nu vrea nici măcar să-ncerc.

— Mi se pare înţelept, Eva. Eşti încă un copil – şi eu aş vrea să te feresc dacă ai fi copilul *meu.*

— Nu-nţelegi! El nu mă poate feri. Nimeni nu poate. O să mor în câteva zile. Şi tu o să mori.

— Ştiu că ţi-e frică, Eva. Tuturor ne e frică.

— Nu mi-e frică. Îţi spun, în curând vom muri toţi.

— Nu ştie nimeni ce-o să se întâmple, Eva. Situaţia arată destul de rău acum, dar ne străduim din răsputeri să găsim o soluţie.

— Ştiu!

— De unde ştii, Eva?

— Pur şi simplu, ştiu. Ai încredere în mine, da?

— Mie poţi să-mi spui. De unde ştii?

— O să crezi că sunt nebună.

— Eva, nu te cunosc destul de bine ca să judec aşa ceva. Din puţinul pe care l-am văzut, cred că eşti o tânără foarte curajoasă şi inteligentă. Nimic din ce-mi vei spune n-o să schimbe asta.

— Am văzut ce va fi.

— Ai… Cum?

— Văd tot felul de chestii. Am văzut-o pe Kara murind.

— Ai vă…

— Da. Am văzut-o murind. Cu luni de zile în urmă. Am văzut şi asta. Am văzut cum se întâmpla.

— Povesteşte-mi.

— Ploaie. Am văzut ploaie neagră. Cădea din cer, nu doar aici, ci peste tot, şi am murit toţi. Am murit şi eu.

— Îmi pare rău, Eva. E…

— Ţi-am spus c-o să crezi că sunt nebună.

— N-am spus niciodată aşa ceva. Doar că… Ai văzut şi cum să împiedicăm asta?

— Nu.

— Atunci, de unde ştii că lucrurile vor sta altfel, dacă te las să intri în Themis?

— Nu… nu ştiu. Dar…

— Cum am zis, Eva. Nu depinde de mine. Trebuie să vorbeşti cu…

— El nu m-ascultă! Nu-nţelege!

— E tatăl tău.

— NU MAI TOT SPUNE ASTA! Nu pricepi, nu? O să moară şi el!

— Eva, întoarce-te…

FIŞIERUL NR. 1605

Convorbire cu generalul de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Buncăr guvernamental secret,
Lenexa, statul Kansas

— La naiba, Rose! E ora trei noaptea!

— Trebuie să vezi asta, domnule.

— Sunt obosit. Sufăr de schimbarea de fus orar. Zi repede!

— Am pierdut toate semnalele de pe orbită. Nu mai primim date de la sateliţi. Nimeni nu mai primeşte. E pană totală.

— Sateliţii nu mai transmit?

— Poate că transmit, dar ceva le blochează transmisiunile.

— Ca un semnal de bruiaj?

— Nu e bruiaj, ci e blocaj. Nu mai auzim nimic de sus. Uită-te la astea.

— La ce mă uit?

— Sunt de la telescoape de pretutindeni. Ce vezi?

— Văd… Ce-i pata asta neagră de aici?

— Exact. Acolo ar trebui să fie stele. Cred că de acolo provine. Nu ştiu ce anume blochează semnalele sateliţilor noştri, dar cred că acolo e mai puternic. Blochează totul, inclusiv lumina.

— Unde e?

— E… peste tot. Până acum am reperat optsprezece pete din astea întunecate, peste tot în jurul nostru. S-ar putea să fie mai multe.

— Cât de mari sunt?

— Nu ştiu. Sute de kilometri… Mii. Depinde cât de departe sunt.

— Avem vreo idee ce este în spatele lor?

— Orice ar fi, cineva nu vrea să vedem.

— Ţinând cont de tot ce se întâmplă, cred că putem presupune că nu-i un fenomen natural.

— Ar putea fi chestia care a adus roboţii aici.

— Nu era aici înainte. Poate e… La dracu'!

— Ce este?

— Cred că au adus armamentul greu.

— De ce? Nu prea ne opuneam.

— Nu, doctor Franklin, nu prea. Dar murim încet. M-am tot întrebat de ce au trimis o duzină de roboţi ca să extermine populaţia unei planete. N-avea niciun sens s-o facă aşa, cu câte un cerculeţ o dată. Suprafaţa este prea mare pentru a fi acoperită. Ce fac ei pare mai degrabă un atac de mare precizie, de parcă ar căuta ceva. M-am gândit: Poate că pur şi simplu n-au altceva mai bun, dar dacă pot

construi chestiile astea şi produce gazul… Trebuie să fie în stare să ne atace mult mai dur.

— Gazul e mai dens decât aerul. Dacă-l împrăştie din atmosferă, se va amesteca…

— S-ar termina destul de rapid.

— Da, domnule.

— Ai vreo idee?

— Nu-mi place ce va urma.

— Ai vreo idee despre ce am putea face? N-avem nimic cu care să putem trage în ei.

— În ce să tragem? Nu ştim ce-i acolo. Nu ştim cât este de mare sau cât este de departe. Nu cred că *putem* face ceva.

— Atunci, doctor Franklin, îţi sugerez să te duci înapoi la culcare. Eu asta am de gând să fac.

— Nu cred că mai avem foarte mult timp.

— Când ai dormit ultima dată?

— …

— Aşa mă gândeam şi eu. Du-te la culcare, Rose. O să aranjez să te întâlneşti dimineaţă cu nişte tipi de la ONU. Lucrează la un plan de rezervă pentru cazul în care se duce totul naibii.

— Nu poţi să te întâlneşti tu cu ei? Am destule pe cap în momentul ăsta.

— Aş putea… Dar, pe de altă parte, eu voi fi mort dacă se va ajunge acolo. Ideea este că ei doresc ca la întâlnire să participe cineva care va supravieţui atacului cu gaz. Vor să creeze o infrastructură globală, astfel încât cei care scapă să poată obţine ajutor, să găsească alţi supravieţuitori. Primul pas este instalarea unei reţele radio de emisie-recepţie care să poată fi alimentată cu dinamuri. Am dori să avem staţiile astea din trei în trei kilometri prin toată ţara, ca să ajute la formarea unor grupuri de supravieţuitori. Ei doresc un fel de plan care să poată fi folosit pentru înfiinţarea de comunităţi. Sunt sigur că le-ar fi utile ideile tale pe tema asta.

— Dacă vom fi toţi expuşi la gaz, iar proporţia supravieţuitorilor va rămâne aceeaşi, în Statele Unite vor rămâne în viaţă aproximativ o sută cincizeci de mii de oameni. Asta înseamnă, în medie, o persoană la şaizeci şi cinci de kilometri pătraţi. Ei se vor confrunta cu peste trei sute de milioane de cadavre care se descompun pretutindeni, cu şobolani şi gândaci. Majoritatea supravieţuitorilor vor fi concentraţi în zonele urbane, dar la fel şi cadavrele. Molimele se vor răspândi mai rapid decât îşi imaginează cineva. Primul pas trebuie să fie rezolvarea cadavrelor şi localizarea medicamentelor. Spitalele pot fi un bun punct de plecare de la care să înceapă formarea comunităţilor. O vreme, va exista hrană. Problema asta o putem lăsa pentru mai târziu…

— Stai. Stai. Cum am spus, le-ar prinde bine ajutorul tău. Dar n-o

să fii de folos nimănui, dacă nu dormi.

— Domnule?

— Da?

— Nu cred că… Am văzut destulă moarte pentru două vieţi. Se pare că ar trebui să joc un rol în prevenirea poveştii ăsteia. Dacă nu pot… Dacă dau greş, nu sunt sigură că pot face faţă la ce va urma.

— Îmi pare rău că apocalipsa nu-ţi pică bine. Acum du-te la culcare.

FIŞIERUL NR. 1613

Scrisoarea căpitanului Kara Resnik, CAT
Către Vincent Couture, consultant, CAT

Găsită asupra corpului ei, la sediul CAT, New York,
statul New York

Bună, Vincent!

Am de gând să distrug scrisoarea asta când ajung acasă, aşa că, dacă o citeşti, probabil că treaba n-a mers conform planului. Sunt în Haiti. Ştiu, mă întreb şi eu cum am ajuns aici. Dar am găsit-o, am găsit-o pe fata noastră. Ar trebui să încep cu începutul; probabil că tu încă nu ştii de ea.

O cheamă Eva. Ne-au ascuns-o. Psihopata aia de Alyssa a pus copilul nostru în altă femeie când eram în Puerto Rico. O altă familie a avut copilul nostru. Din câte văd, a fost o familie bună, dar acum sunt morţi. I-au omorât nişte tipi foarte răi, ca să poată pune mâna pe fiica noastră. Ruşii cred că ea o poate pilota pe Themis. Eu nu ştiu dacă poate, dar n-are importanţă. Acum e la ei. O vor duce undeva departe şi vor face experimente pe ea. Nici măcar nu vreau să mă gândesc. Trebuie să-i opresc. Habar n-am cum, dar o să-mi vină o idee. N-are importanţă cum, o iau cu mine. O aduc acasă pe fata noastră.

Explicaţia asta nu mi-a luat atâta timp pe cât crezusem. Într-un fel, speram că va dura toată noaptea. Dorm – de fapt, nu dorm – în cea mai de rahat maşină pe care-ai văzut-o vreodată. Ţi-ar plăcea. Totul se ţine laolaltă cu bandă adezivă. Şi pute! Ca un animal mort. Acum put şi eu ca ea. Duhnesc ca mortăciunile de pe şosea. Şi a ulei de maşină vechi şi murdar.

Cam asta-i tot, pe scurt! Toată lumea ne-a minţit. Alyssa a pus la cale un copil în laborator. Altă femeie a născut copilul nostru. Ruşii vin după ea. Eu put. Cred că eşti la curent cu toate.

Ştiu, sunt multe de digerat. Suntem părinţi! Cât de înspăimântător poate fi? Ştiu că tu n-o să ai probleme; dintotdeauna te-ai descurcat bine cu copiii. Dar eu o va trebui să trec printr-o perioadă de adaptare. Într-un fel, am senzaţia că partea în care trebuie să-i dobor pe mercenarii ruşi va fi cea mai simplă. Mă pricep să lovesc şi să pocnesc. Să-l cunosc pe primul ei iubit… nu ştiu cât de bine pot face faţă. Poate va fi nevoie să mă împiedici să-i trag din senin un pumn în nas. Ştii, ca o verificare de securitate. Dacă se întoarce, poate că-i ceva de capul lui. Ştiu că mă duc cu gândul prea departe. Nici măcar nu ştiu dacă o putem adopta. Un singur lucru ştiu: n-o dau *nimănui.* N-ar fi în siguranţă. O să tot vină după ea, Vincent. O s-o vâneze până la capătul pământului. Trebuie să avem grijă să fie în siguranţă. Poate că, cu tot ce se întâmplă acum, nimeni n-o să dea doi bani pe legislaţia

de adopţie. Să începem cu începutul. Trebuie să scap de-aici.

Tot uit că, dacă tu citeşti asta, înseamnă probabil că am murit. E greu să scriu ca o persoană moartă. Ce pot să-ţi spun? Bună! Sunt moartă! Sper că tu trăieşti! Toate cele bune, Kara.

Când am plecat, tu erai dat dispărut, împreună cu Themis. Sper că eşti bine. Habar n-ai ce mult vreau să fii bine. Nu cred că aş putea să mă împac cu mine.

Şi sper să nu mă urăşti că am plecat fără tine. Doar că nu ştiam ce altceva aş fi putut face. Ştii că nu mă pricep să stau cu mâinile în sân. Pe tine nu puteam să te ajut, aşa că m-am gândit că pot s-o ajut pe ea.

Sigur că mi-aş dori să fii aici, cu mine. Mi-e mai bine când eşti şi tu prin preajmă. Tu ştii când sunt pe punctul să fac vreo tâmpenie. Îmi pui mâna pe umăr ca să mă opreşti, sau n-o pui, şi atunci facem împreună o tâmpenie încă şi mai mare. Oricum, ştiu că totul va fi bine. Aş da orice să fii aici acum. Să văd dacă mi-ai pune sau nu mâna pe umăr. M-aş simţi mult mai bine dacă ai fi aici, să mă ajuţi să pun la cale chestia asta.

Vestea bună e că Eva e în siguranţă deocamdată. Ruşii mă vor omorî dacă au ocazia, dar ei nu-i vor face rău decât dacă sunt nevoiţi. Aşa că, dacă nu eu reuşesc, va trebui s-o găseşti tu. Trebuie s-o găseşti şi s-o aduci acasă. Cere ajutor. CAT, guvernul american, n-are importanţă. O să vrea şi ei să ştie dacă ea poate porni căştile. Nu-mi dau seama ce sentimente am în legătură cu asta, dar ei o vor apăra. Asta-i bine. Trebuie să-mi promiţi, Vincent Couture. Trebuie să-mi promiţi c-o s-o găseşti şi o să ai grijă să fie în siguranţă.

Mai e ceva ce trebuie să-mi promiţi. Când o găseşti pe fiica noastră, şi ştiu c-o s-o găseşti, să nu devii altă persoană decât eşti în realitate. Ştiu că tatăl tău n-a fost chiar cum ţi-ai dorit tu să fie. Nu lăsa ca asta să te schimbe. Nu încerca să fii ca el. Nu încerca să nu fii ca el. Fii tu însuţi. Mai ţii minte ce nefericită eram acum ceva vreme? Nici măcar nu ştiam că sunt nefericită, dar eram. Era din cauză că-mi imaginam că trebuie să fiu altcineva. Nu era vina ta. Tu nu mi-ai cerut niciodată să schimb nimic. De fapt, sunt destul de sigură că nu erai fericit că mă schimbasem. Ştiu că mi-am făcut-o cu mâna mea. Cred că ceea ce vreau să spun e următorul lucru: nu face ce am făcut eu. Nu deveni ceva ce nu eşti, doar pentru că-ţi închipui că faci ce trebuie sau ce-i „normal” să faci. Are un tată bun. Las-o să-l cunoască pe bărbatul ăla.

Şi nu fi prea dur cu ea. Dacă seamănă vreun pic cu mine, s-ar putea să fie mai necioplită. S-ar putea să încerce din când în când să te pună la locul tău. Bravo ei! Câteodată, ai nevoie de aşa ceva. Iar dacă seamănă vreun pic cu tine… Te-aşteaptă o mare de zbucium, dacă seamănă vreun pic cu tine. S-ar putea să nu te vrea prin preajmă. N-o lua personal. A avut părinţi care au iubit-o probabil foarte mult. Au avut grijă de ea. Sunt părinţii ei. Nouă nu ne datorează nimic. Aşa că

fii prietenul ei, dacă nu e încă pregătită pentru un tată. Fii doar alături de ea.

Las-o să fie ce vrea ea să fie. S-ar putea să n-aibă înaintea ei o viaţă lungă. După cum arată treburile, niciunul dintre noi nu va trăi prea mult. Las-o să treacă prin viaţă aşa cum vrea ea. Las-o să trăiască. Merită. Şi-a câştigat dreptul ăsta, crede-mă.

E momentul să fac o tâmpenie. Hei! Dar ce zic eu? O să meargă. Tu o să fii în siguranţă. O să vin acasă şi o să te iau prin surprindere în laborator, o să ţi-o prezint pe fiica ta, apoi pot să arunc scrisoarea asta. Simplu ca bună ziua.

Ştii că te iubesc, da? Nu ţi-o spun des, pentru că egoul tău ar creşte şi mai tare şi poate că ar face implozie şi ar crea o gaură neagră. Nu vreau să distrug Universul. Dar e adevărat. Te iubesc, asta e. Eşti un ticălos îngâmfat şi arogant şi te iubesc. Eşti şi cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu ştiu dacă ţi-am zis vreodată. Ne-am distrat, nu? Oricum, eu m-am distrat. Sper că n-am fost o pacoste prea mare pe capul tău de quebecoaz.

Probabil că ai văzut celălalt plic. E pentru Eva. Dă-i-l când vine momentul. Nu acum. Are destule pe cap, dar într-o bună zi… O să ştii când vine vremea. Să-ţi meargă bine. Ne vedem dincolo.

Kara

FIŞIERUL NR. 1614

Jurnal de antrenament – Vincent Couture, consultant CAT, şi Eva Reyes

Locaţie: Shawnee Mission Park, Lenexa, statul Kansas

[Eşti sigură că vrei să faci asta, Eva?]

— Da, doctor Franklin.

[Spune-mi Rose. Încearcă doar să nu faci nimic de una singură. Ascultă-l pe Vincent, da?]

Da.

— Eva. Ăsta-i… ăsta-i postul tău de lucru.

— Vincent, eşti bine?

— Mda. Doar că…

— Plângi! Am greşit cu ceva?

— Nu! Nu eşti tu de vină. Doar că… e mai greu decât mi-am imaginat c-o să fie.

— Vrei să plec?

— Nu! Nu! Sunt bine!… Uite! Urcă-te. O să te-ajut eu să prinzi clemele.

— Ce-i asta?

— Ăla-i un… e un postament, ca să poţi ajunge la comenzi.

— E o carte de telefon?

— Sunt *două* cărţi de telefon pe care le-am prins cu bandă adezivă şi le-am lipit de podea. Dacă merge, putem să găsim ceva mai drăguţ. Sunt destul de sigur că-i înălţimea potrivită.

— Eşti sigur că pot s-o fac?

— Nu. Categoric nu. Asta am venit să aflăm. Casca s-ar putea să nu meargă deloc la tine. Nu merge cu nimeni altcineva. Uite, pune asta pe tine ca pe o haină. Vezi? Înălţimea perfectă. Poţi să-ţi bagi degetele acolo? E prea strâns? Prea larg? Cred că mănuşile îţi vin mai bine decât îi veneau Karei. O să-ţi prind astea peste antebraţe. Asta mare vine peste piept. Gata! Cum te simţi?

— Sunt bine.

— Încearcă să te mişti un pic. Mişcă braţele. Până sus. Încearcă să te apleci. Cât de mult poţi?… Ce-i?

— Pot să te-ntreb ceva, Vincent? E-n regulă dacă-ţi spun în continuare Vincent? Nu sunt…

— Ah, da. Nici eu nu sunt încă pregătit. Haide s-o luăm încetişor. Ce voiai să mă-ntrebi?

[Sunteţi bine acolo, sus?]

Da, Rose. Lasă-ne doar un minut. Zi mai departe, Eva, nu ne mai poate auzi acum.

— Ce se-ntâmplă dacă nu reuşesc?

— Nimic. Mă rog, probabil că întâi o să cădem, dar apoi nimic. N-are importanţă.

— Ba da, are! Mor oameni.

— Eva, nu cred că vreunul dintre noi poate să facă mare lucru în stadiul ăsta. Dar sunt alături de tine, fie că-nvingem, fie că pierdem.

— Şi dacă fac o greşeală?

— Crede-mă, puştoaico, nici dacă eşti complet nepriceputǎ, tot n-ai *cum* să strici la fel de mult ca mine şi Kara când am început. Deocamdată, nici măcar nu-i nevoie de vreun fel de abilităţi. Fie porneşte, fie nu. Nu poţi s-o obligi să meargă pentru tine.

— Mulţumesc că te-ai răzgândit.

— Nu-mi mulţumi. Sunt un tată îngrozitor. Îmi las fetiţa de zece ani să piloteze o maşinărie de război enormă. O s-ajung direct în iad, poate că întâi la-nchisoare, dacă află vreodată protecţia copilului. Şi o să fiu sincer cu tine, sper să nu meargă. Atunci o să ştim. Putem lăsa lumea să afle. O să te lase-n pace şi o să poţi duce o viaţă normală, indiferent ce-nseamnă asta.

— Şi dacă va merge?

— Dacă va merge… viaţa ta va deveni şi mai complicată decât e deja, probabil mult mai complicată.

[Copii? Cum merge treaba acolo, sus?]

Ce zici, Eva? Eşti gata să-ncerci?

— Da.

— În regulă, Rose! Suntem gata. Îi pun acum casca pe cap. Eva, ţine braţele întinse, ca să n-o mişcăm pe Themis în caz că funcţionează. Nu sunt la postul meu de lucru, s-o pot ţine eu în echilibru. Gata? Îi dăm drumul.

[Merge?}

Eva, merge? Eva?

— Ce?

— Merge casca?

— Nu ştiu, mi-ai zis să nu mă mişc. Mă uit doar la doctor Franklin.

— Te uiţi la… Vezi ce-i afară?

— Da. Tu nu?

[Hei? E totul bine?]

Da, Rose, suntem bine. Casca a pornit la Eva.

— Vrei să spui că merge?

— Da, Eva, merge. Sigur eşti fata maică-tii. Nu te mişca! Vreau să stai nemişcată până ajung la postul meu de lucru. După aia o să încercăm câteva acţiuni foarte simple, bine?

— Bine. E mişto!

— Nu-i aşa? Nu te mişca acum! Dacă o să cădem înainte să mă fixez, o să mă izbesc de toate ca o bilă de flipper.

— Nu mă mişc.

— Nu te mişca! Aproape am ajuns!

— Nu mă mişc!

— Bun. Eu sunt bine. O să-ncercăm să facem un pas. Ştiu că pare o prostie, dar vreau să te gândeşti la felul cum mergi. Când ridici un picior, începi să-ţi răsuceşti umerii în direcţie opusă. Când ridici piciorul drept, te răsuceşti spre stânga. Asta transferă greutatea corpului pe piciorul stâng. Când ridici piciorul stâng, îţi întorci umerii spre dreapta, ţii greutatea numai pe piciorul drept. Încearcă acum, fă-te că mergi.

— O să cădem?

— Probabil mai târziu, când o să-ncercăm să mergem de-adevăratelea. Deocamdată, nu-mi mişc picioarele. N-are importanţă dacă le mişti tu pe ale tale, iar eu pot să-mi mut greutatea de pe unul pe altul ca să păstrez echilibrul. Dă-i drumul.

— Aşa?

— Nu simt că se mută greutatea dintr-o parte în cealaltă. Trebuie să exagerezi puţin mişcările. Prefă-te că eşti model. Mergi pe podium.

— Nu mi-e de ajutor.

— Hmmm. Prefă-te că mergi cu ceva foarte greu în mâini. Da! Aşa!

— Putem să mergem de-adevăratelea?

— Nu azi. O luăm uşor.

— Te rog!

— …

— *Te rog!*

— De ce nu? Rose? Poţi să intri înapoi? O să-ncercăm să mergem un pic şi nu vreau să te zdrobim.

[Eşti sigur că vrei? Cu Kara, a durat luni de zile până să-nveţi să mergi.]

Atunci nu puteam să susţin greutatea. Şi nu, nu sunt chiar sigur, de unde şi: „Du-te înăuntru. Nu vreau să te zdrobim”. Sunt o mulţime de copaci în jur. Ar trebui să amortizeze puţin căderea. Sau poate că nu. Eva, nu-i o idee chiar aşa de bună.

— Ţi-e frică?

— Chiar încerci să faci pe Marty McFly[33] cu mine?

— Cine-i Marty McFly?

— Un tip care… N-are importanţă. Într-o bună zi o să ne uităm împreună la film. N-aş mai face niciodată nimic dacă aş tot aştepta să-mi vină idei bune. Eşti gata să cazi rău, să te loveşti, să mă vezi spărgându-mi nasul de consolă şi sânge ţâşnind de peste tot?

— Da!

— Foarte bine. O să facem câţiva paşi. Să-ncepem cu unul singur. Trebuie să te uiţi la mine cum mă mişc. Uită-te la picioare, uită-te la umeri. Uită-te cum îmi mut greutatea înainte să ridic un picior.

Trebuie să te mişti odată cu mine, nu după mine. Până atunci, ar fi prea târziu şi-o să cădem.

— Am priceput!

— Îi dăm drumul.

— Aşa?

— Nu. Nu aşa… Şiiiii… cădem. Ridică mâinile!

— AAAAAH!

— PFUI! Fir-ar să fie, doare. Eşti bine?

— Nu pot să-mi mişc braţele!! Sunt înţepenite la piept!

— E-n regulă! Te apasă greutatea lui Themis. Se va reduce în momentul când se-nchide casca. Haide să ieşim de-aici cât e întinsă pe jos.

— A fost greşeala ta! Nu eram pregătită!

— E-n regulă, Eva. Putem să mai încercăm.

— NU POT SĂ MĂ MIŞC! Scoate-mă de-aici!

— O clipă. Trebuie să ies întâi din postul meu.

— SCOATE-MĂ!

— Aici sunt. Tremuri ca frunza.

— Nu pot să fac aşa ceva. Nu-s destul de bună.

— Eva, e-n regulă. Nu poţi să te-aştepţi să-ţi iasă bine din prima. O să mai încercăm mâine, dacă vrei.

— Asta-i o prostie.

— De tine depinde, Eva. Nu *trebuie* s-o faci dacă nu vrei.

— Nu-nţelegi. Toţi au murit degeaba dacă nu pot s-o fac!

FIŞIERUL NR. 1617

Convorbire cu dr. Alyssa Papantoniou

Locaţie: Buncăr guvernamental secret,
Lenexa, statul Kansas

— Bună dimineaţa, doct… doctor Franklin. Credeam că am terminat cu ga… gardienii.

— N-am terminat cu gardienii. O să vină cu tine oriunde te duci. Poţi să mergi de-aici până în camera ta şi înapoi. Asta-i tot. Nu vreau să te mai apropii vreodată de Eva sau de Vincent. Ce te-a apucat să te duci să vorbeşti cu copilul ăla?

— Are dreptul să ştie.

— N-aveai niciun drept să-i spui. Şi aşa a trecut prin multe.

— N-aveam dreptul? Eu am cre… creat-o! Am *tot dreptul* să-i spun. Tu când aveai de gând să-i spui?

— La momentul potrivit.

— Cân… când? Când se li… linişteau lucrurile? Când totul era din nou bine? N-avem atâta timp. Are dreptul să ştie ce este ea.

— E un copil! Asta e!

— E cea mai serioasă şansă pe care-o avem ca să salvăm lumea! Fără mine, n-aţi a… avea-o.

— I-ai spus că tu eşti mama ei!

— I-am spus că eu am cre… creat-o. N-am spus niciodată că sunt mama ei. Poate să-mi spu… spună aşa, dacă vrea.

— Eşti nebună! Eşti o psihopată, Alyssa!

— Dacă mă insulţi nu înseamnă că am gre… greşit.

— Nu vreau să aud ce crezi tu că e corect. Nu-mi pasă decât de ştiinţă. Dacă ar fi după mine, ai fi închisă într-o celulă, undeva unde e cald şi umed.

— Nu-i deloc genul tău. Ar trebui să laşi pe seama lui ameninţările goale.

— Păi, el nu mai e aici, iar eu învăţ repede. Crede-mă, când o să trec la ameninţări, numai goale n-o să fie.

— El m-a adus aici. Ar trebui să ai în… încredere în judecata lui.

— El n-avea încredere în tine! A crezut că poţi să fii de ajutor, dar n-a avut niciodată încredere în tine. Nici eu n-am. O să te predau autorităţilor în secunda când se termină toate astea.

— Şi atunci, de ce să mă ţii aici? Ce te fff… face să crezi că te voi ajuta, dacă ştiu că o să mă închizi ddd… după aia?

— Pentru că sunt convinsă că egoul tău bolnav şi pervers o să preia controlul. Ştiu că vrei să fii tu cea care rezolvă problema. Vrei să fii tu cea care salvează lumea, nu pentru că-ţi pasă, ci ca să te simţi eliberată de vinovăţie şi răzbunată. Nu cred că pentru tine are vreo

importanţă dacă-ţi petreci restul vieţii putrezind într-o celulă.

— Acum vorbeşte tot el.

— Ţi-am spus că-nvăţ repede. Ce-ai zice să încetăm să ne mai irosim timpul una alteia şi să-mi spui cu ce te-ai ocupat în ultimele zile?

— El mi-a cerut să com… par ADN-ul supravieţuitorilor din Londra cu material genetic prelevat de la cada… cadavrele extratereştrilor.

— Şi le-ai comparat?

— Da şi nu. Structura lor ge… genetică e atât de diferită, încât niciunul dintre testele mele nu fu… funcţionează la ei. Nu pot să aflu cum s-ar recombina cu al nostru, *dacă*… s-ar recombina măcar. Aş avea nevoie de mostre vii ca să merg mai d… d… departe. N-are importanţă, ştiu că n-o să găsesc ce căuta el. Credea că supravieţuitorii…

— Credea că suntem descendenţi ai extratereştrilor care au trăit aici acum trei mii de ani.

— Credea greşit.

— Eşti sigură?

— Da.

— Eşti absolut sigură, Alyssa? De ce?

— N-are niciun sens. E p… prea de demult. Toţi au fost strămoşii tăi acum tr… ei mii de ani.

— Ce vrei să spui?

— Oamenii înţeleg greşit arborii ge… genealogici. Îşi închipuie că începi cu un individ, apoi trasezi ramurile către co… copiii lui, apoi la nepoţi, iar arborele creşte tot mai mult pe măsură ce coboară. Nu e… e… este aşa. Arborele creşte în sus.

— Ce legătură are asta cu supravieţuitorii?

— Fii atent. Tu ai doi că… părinţi, da? Ai patru bunici. Ai opt străbunici, şaisprezece stră-străbunici. Asta înseamnă acum vreo sută de ani. În medie, douăzeci şi cinci, treizeci de ani pe… pe generaţie. În ritmul ăsta, acum două sute de ani erau vreo două mii de strămoşi. Acum ci… ci… cinci sute de ani, vreo… cincizeci… de milioane.

— Şi câţi sunt dacă te întorci cu trei mii de ani în trecut?

— Se tot d… dublează la fiecare treizeci de ani. O să ajungi foarte repede la un miliard. Acum o mie două sute de ani, erau un trilion. Acum trei mii… mii de ani… N-are importanţă numărul. Este p… prea mare.

— Asta este ilogic. Acum o mie două sute de ani pe Pământ nu trăia un trilion de oameni. Nici acum nu sunt nici măcar pe-aproape de un trilion!

— Asta din cauză că aceiaşi oaa… oameni apar de mai mmm… multe ori în arborele nostru genealogic. Al douăzeci şi cincilea străbunic îţi e şi văr îndepărtat. Mmm… majoritatea oamenilor apar

de sute, de mii de ori în genealogia ta. Cu cât te întorci mai mult în timp, cu atât mai puţini oameni erau pe Pământ, iar în arborele tău genealogic sunt cu atât mai multe ramuri. Curând, ai nevoie… de ei toţi ca să umpli ra… ram… ramurile.

— Nu sunt sigură că înţe…

— Dacă ai fi trăit pe Pământ atunci, fie că linia ta a dispărut şi nnn… n-ai avea deloc descendenţi, fie că eşti strămoşul tuturor celor care trăiesc… a… azi. Oricine a trăit acum câteva mii de ani şi ale cărui linii genetice n-au di… dispărut este strămoşul tău, şi al meu, şi al tuturor celorlalţi.

— …

— Doctor Franklin?

— Asta e, nu?

— Asta-i c… ce?

— Dacă extratereştrii ar fi fost pe planetă acum trei mii de ani, n-ar avea cum să aibă doar câţiva descendenţi în viaţă acum. Fie n-ar fi avut niciunul – şi ştim că asta nu-i adevărat, m-am întâlnit cu unul ieri –, fie…

— Vrei să spui că…

— Exact asta spun. Fie ar fi strămoşi îndepărtaţi ai tuturor celor aflaţi în viaţă. Eu n-am supravieţuit pentru că am ADN extraterestru, ci pentru că mă număr printre puţinii care nu au. Noi suntem toţi extratereştri sau, oricum, parţial extratereştri. Fiecare om de pe Pământ – mă rog, 99,95 la sută din oameni – are structură genetică extraterestră.

— Asta-i o ne… nebunie.

— Mulţumesc, Alyssa. Nu mai este nevoie de serviciile tale. Aceşti domni te vor escorta şi te vor duce… în fine, o să stabilim partea asta destul de curând. La revedere, Alyssa.

PARTEA A CINCEA
TRĂSĂTURI DE FAMILIE

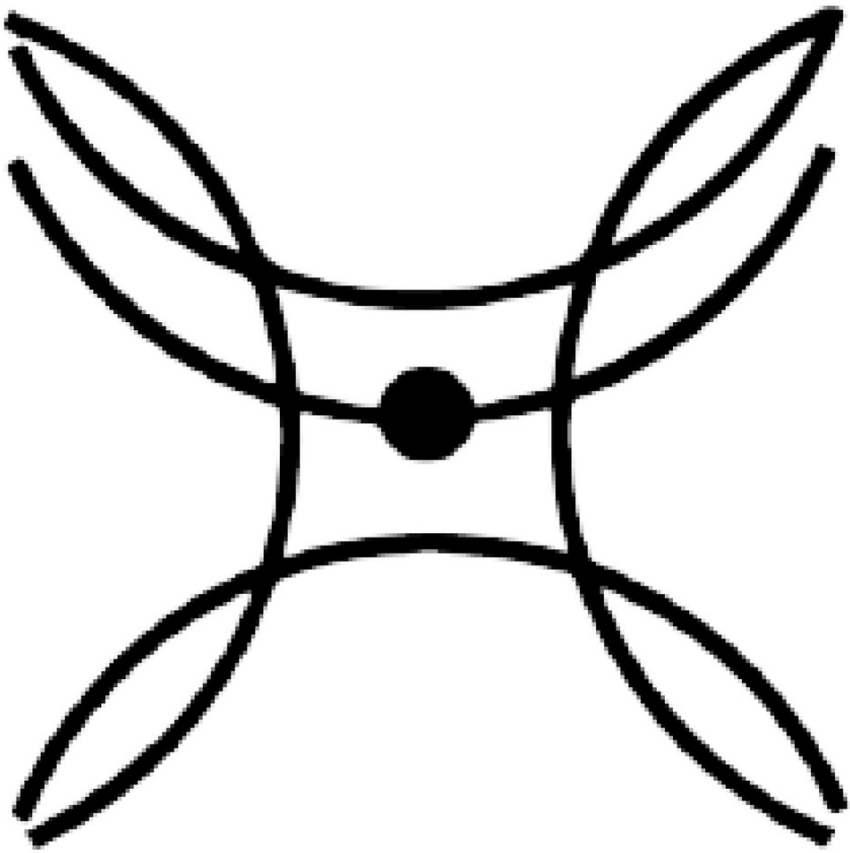

FIŞIERUL NR. 1619

Convorbire cu domnul Burns,
ocupaţie necunoscută

Locaţie: Restaurantul chinezesc New Dynasty,
Dupont Circle, Washington, DC

— Au venit după voi, nu?

— Cum? Fără bună ziua? Fără „mă bucur să te văd”?

— Sunt aici ca să vă omoare pe voi, nu pe noi!

— Bine, atunci. Fără „bună ziua”.

— Au creat gazul ăla astfel încât să ucidă pe oricine are material genetic comun cu ei. Au venit să vă elimine pe voi. Probabil au crezut că nu sunteţi decât o mână de oameni. Dar am început să murim toţi şi au înţeles că toţi pământenii – aproape toţi – au gene extraterestre. De-asta s-au oprit.

— Bingo! Ţi-am zis eu că eşti destul de deşteaptă! Exact cât trebuie.

— Ne-ai minţit! Tot ce ne-ai spus… Tot ce i-ai spus lui, totul a fost o minciună!

— În primul rând, nu i-am spus decât o poveste. N-am spus niciodată că era adevărul. Altfel, tot ce-am spus este adevărat, mai mult sau mai puţin. Poate că am omis anumite părţi, dar n-am minţit. Acum câteva milenii, ei au trimis o duzină de roboţi de-ăştia pe Pământ pentru că se temeau de un atac din partea unuia dintre inamicii lor. Nişte tipi afurisiţi, sau cel puţin aşa mi s-a spus. Au trecut vreo două mii de ani, n-a venit nimeni, aşa că s-au dus acasă.

— Ai zis că au lăsat-o pe Themis ca să ne putem apăra singuri.

— Da! Pentru o vreme, aşa a fost. Au lăsat cu ea şi piloţi. Altfel n-aţi fi fost în stare s-o folosiţi pe Themis.

— Din cauza anatomiei noastre.

— Sunt sigur că nu s-au gândit niciodată că aţi fi destul de nebuni să vă mutilaţi picioarele, dar există un motiv mai simplu. Comenzile n-ar fi funcţionat pentru oameni. N-ar fi trebuit. Chiar şi acum, nu sunt decât câţiva oameni cu ADN-ul potrivit.

— Vincent şi Kara.

— Printre alţii. De ce crezi că ţi i-am trimis noi?

— Mi i-aţi trimis?

— E adevărat că au o fiică?

— Da. O cheamă Eva.

— Ce nume minunat!

— Pari să te bucuri sincer.

— De ce nu m-aş bucura? Îmi plac copiii. Cum e fata? E bine?

— E bine. Ce vrei să spui?

— A fost o simplă întrebare. N-are importanţă.

— Nu, nu-i aşa. Ce vrei să spui când întrebi dacă „e bine”?

— Vede anumite chestii?

— Da. De unde ştii?

— Doar o bănuială. Părinţii ei au mai mult ADN de-al nostru decât majoritatea. Copilul lor ar putea fi… mai apropiat de cei ca mine decât de majoritatea oamenilor. Ai noştri au uneori un fel de… viziuni.

— Pot să vadă viitorul?

— Nu chiar. Întrezăresc… ceea ce ar putea să fie. Unele se întâmplă, altele, nu. Nu toţi avem viziuni. Eu n-am avut niciodată. Uneori, celor care au le vine greu să se adapteze. Fără îndrumare corectă, poate fi… copleşitor uneori.

— Se poate zice şi aşa. Biata copilă e speriată de moarte.

— Se va obişnui. Copiii sunt mult mai flexibili decât credem noi. Spuneam ceva, nu?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ah, da! Piloţii! Ce voiam să spun este că atunci n-aţi fi putut s-o controlaţi pe Themis, aşa că au lăsat în urmă un mic grup de oameni care puteau.

— Strămoşii tăi.

— Nu! Strămoşii mei au ales să se împerecheze cu oamenii. Muriseră deja până au plecat roboţii, dar copiii lor erau în viaţă. Erau vreo douăsprezece familii. Extratereştrii puri au primit instrucţiuni să-şi protejeze descendenţa.

— Ce înseamnă asta?

— Li s-a spus să-i ucidă pe ei, pe copiii lor şi pe copiii copiilor lor. După aceea urmau să se întoarcă acasă.

— Cu Themis?

— Bineînţeles. Ce să faceţi voi cu ea? Aşa că şi-au văzut de misiune, crezând probabil că semi-umanii n-o să se opună prea tare. Dar s-au opus şi şi-au apărat familiile. I-au ucis pe toţi extratereştrii. Apoi au dezmembrat-o pe Themis şi au îngropat fragmentele prin toată lumea, ca să nu fie descoperită.

— Şi cei care au trimis-o pe Themis n-au băgat de seamă că nu s-a mai întors?

— Sunt convins că au băgat de seamă. Au ştiut că i s-a întâmplat ceva. E un Univers mare. Se pot întâmpla multe accidente. Strămoşii mei au încercat să se asigure că n-o să le treacă prin cap că s-a întâmplat asta.

— Şi atunci ce au făcut?

— Cine?

— Strămoşii tăi.

— Nimic. Au încercat pe cât posibil să nu stea în calea istoriei. Au primit instrucţiuni să se împerecheze doar în cadrul grupului, ca să

evite… mă rog, să evite exact ce s-a întâmplat. Erau foarte riguroşi în privinţa asta. Dar, de-a lungul secolelor, câţiva au fugit. Şi aşa am ajuns aici.

— De ce au fugit?

— Îmi închipui că s-au îndrăgostit. Oamenii fac cele mai nebuneşti chestii din dragoste. Asta include şi refuzul de a te mărita cu vărul tău. Poate că ai lor nu erau destul de atrăgători. Ţie ţi se pare că verii tăi sunt atrăgători?

— Dar locul în care am căzut eu a fost lăsat special ca să-l descoperim, nu?

— Da. Voiau să aflaţi despre ei când eraţi suficient de evoluaţi. Dar nu Mâna ar fi trebuit s-o găsiţi.

— Dar ce anume?

— Un dispozitiv de comunicaţii. El ar fi putut expedia un mesaj spre lumea lor. Putea de asemenea să reorganizeze materia, astfel încât, cu timpul, să vă puteţi deplasa şi să-i vizitaţi. Este un obiect mare, rotund, cu lumină în mijloc. În interiorul fiecărui robot există câte unul.

— Aşa se poate teleporta Themis.

— Da! Strămoşii mei au luat dispozitivul şi l-au înlocuit cu o Mână, ca să aveţi ceva de găsit. L-au folosit ca să împrăştie fragmentele de corp prin toată lumea. Am folosit acelaşi dispozitiv ca să te recreăm pe tine, astfel încât tu şi cu mine să putem purta această discuţie când îi venea vremea.

— Cum au aflat extratereştrii?

— Aţi găsit-o pe Themis şi aţi folosit-o. Găsirea ei n-ar fi însemnat cine ştie ce, pentru că n-ar fi trebuit să puteţi face nimic cu ea. Atunci ei au ştiut că se întâmpla ceva. Probabil că au înţeles ce se întâmplase mai demult cu piloţii lor şi au venit să încheie misiunea pe care o începuseră aceia acum trei mii de ani.

— Iar apoi am murit toţi şi ei au înţeles că structura lor genetică era acum parte din a noastră.

— Exact. Pentru ei, asta-i o tragedie. E cea mai gravă formă de amestec în treburile altuia. Nu vor să vă omoare pe toţi, pentru că… pentru că este ceva rău, şi înseamnă de asemenea un amestec. Dar alternativa e să vă refuze viitorul pe care ar trebui să-l aveţi! Îşi imaginează că, deşi fără voie, v-au lipsit de destinul vostru.

— Aşa că au încetat să ne mai ucidă. Şi acum?

— Acum caută un motiv să nu termine treaba. Cum am zis, nu le place să se amestece. O vor face dacă vor considera că fără ei n-aţi fi unde sunteţi. Vor înlătura amprenta lor genetică din structura omenirii. O veţi lua de la capăt.

— Îi vor ucide pe toţi, cu excepţia celor care n-au deloc gene extraterestre.

— Exact. Veţi căpăta posibilitatea de a reconstrui un Pământ doar al vostru, fără influenţa nimănui.

— Şi voi?

— Ah, ai mei vor muri oricum. Noi suntem nelegiuiţi prin naştere. Însăşi existenţa noastră e o crimă capitală. Asta nu se poate schimba.

— Nici măcar n-o să încercaţi?

— N-am zis asta…

— Deci cum îi oprim? Ai zis că acum caută un motiv să nu-şi termine treaba.

— Le arătaţi că aţi fi putut ajunge până aici şi singuri.

— Am fi putut?

— De unde să ştiu eu? Şi are de fapt importanţă? E posibil. Asta-i tot ce contează. ADN-ul lor nu reprezintă decât o mică fracţiune dintr-al vostru. Ideea e că trebuie să-i convingeţi, să le oferiţi o scuză pentru a vă lăsa să vă continuaţi parcursul. Îşi închipuie că dacă noi n-am fi contaminat structura genetică umană, voi n-aţi fi evoluat atât de mult, n-aţi fi atins nivelul ăsta de tehnologie, nu v-aţi fi jucat cu atomii şi n-aţi fi descoperit ce au lăsat ei în urmă. Tot ce trebuie să faceţi acum este să le arătaţi că s-ar putea să greşească. N-o să extermine o întreagă civilizaţie fără să fie sută la sută siguri.

— Prezumţia de nevinovăţie.

— Dacă aşa vrei să-i zici…

— Cum putem să le demonstrăm ceva ce nici măcar nu ştim dacă e adevărat?

— Le arătaţi din ce sunteţi făcuţi. Le arătaţi că oamenii puri pot fi mai buni decât cred ei.

— Adică eu. De-asta sunt aici, nu? M-ai adus înapoi pentru că sunt încă sută la sută umană.

— Încă? Nu eşti aşa cum eşti pentru că ai scăpat, într-un fel magic, de trei milenii de modificări genetice. Probabil că părinţii tăi au avut ADN extraterestru. Doar norocul te-a adus aici. Acum trebuie doar să le arăţi cât de formidabilă poţi să fii.

— Cum?

— Învinge-i.

— Nu pot să-i învinge! Toate armatele din lume n-au putut să le facă nimic. Cum aş putea eu să fac ceva de una singură? N-avem tehnologia necesară.

— Chiar dacă aţi avea-o, tehnologia aceea a fost creată de oameni cu gene extraterestre. Este… contaminată.

— Serios? Deci îmi spui că trebuie să învinge maşinile astea gigantice fără să folosesc nimic inventat în ultimele trei mii de ani?

— Păi, poţi să pleci de la premisa că strămoşilor mei le-au trebuit câteva secole să-şi disperseze fondul genetic, dar da, asta-i ideea de bază.

— Dar noi n-aveam nimic acum trei mii de ani! Nimic! Nici roata, nici metalurgia. Cu siguranţă n-aveam nimic care să poată distruge roboţii ăştia.

— Atunci aş zice că ai nişte probleme, tânără doamnă.

— Nu înţeleg. De ce nu-mi spui ce trebuie să fac? Mi-ai spus tot restul. De ce nu ne salvaţi?

— Nu ţi-am zis nimic ce să nu-ţi fi putut da seama şi singură.

— De ce?

— Pentru că dacă ei îşi închipuie că… dacă ei îşi închipuie că ai mei v-au ajutat, vor extirpa tot ce trăieşte pe planeta asta, cu ADN extraterestru sau nu, şi vă vor lăsa să evoluaţi de la nivelul organismelor unicelulare.

— Nu-i doar atât. Într-un fel bizar, tu eşti de acord cu ei, nu?

— Cu ce să fiu de acord?

— Că n-ar trebui să ni se permită să trăim dacă am fost… modificaţi.

— Scuză-mă. Trebuie să-ţi fie dificil să înţelegi. Neamestecul acela nu-i doar un slogan. E înrădăcinat în cultura noastră. E ceva ce se învaţă de la naştere pe fiecare planetă. Credinţa aceea a supravieţuit chiar şi aici. Cum vezi, aşchia nu sare departe de trunchi.

— Chiar şi după atâta vreme? Chiar dacă încearcă să vă ucidă aplicând principiul ăsta?

— Eu nu vreau să mor, dacă asta întrebi. Dar înţeleg de ce consideră ei că ar trebui să mor.

— Şi noi? Crezi că noi ar trebui să murim?

— Nu v-aş mai… îndruma, dacă aş crede asta.

— Dar înţelegi de ce vor ei să murim.

— Înţeleg de ce consideră că v-ar face o favoare.

— Ce importanţă are dacă eu am sau nu ADN de la altă specie? În ce fel mă ajută să fiu mai bună sau mai rea decât alţii?

— Acum înţelegi problema. Pentru ei, nu e vorba de-a fi mai bun sau mai rău, e vorba de-a fi ceea ce *trebuie* să fiţi. În mintea lor, oamenii nu sunt ce erau meniţi să fie. Tu, Rose Franklin, eşti. Asta înseamnă că-ţi vor acorda atenţie.

— Prin ce diferă venirea strămoşilor tăi aici, prin ce este mai puţin „naturală”, de evenimentele accidentale care au dus la apariţia vieţii pe Pământ, de mutaţiile care ne-au transformat în ceea ce suntem? Cine e îndreptăţit să spună că nu *trebuie* să fim parţial extratereştri?

— Ei sunt îndreptăţiţi! Nu ştiu dacă au sau nu dreptate, dar exact asta spun. Şi ai face bine să te grăbeşti. Nu cred că dispui de prea mult timp.

— De cât timp dispun?

— Nu ştiu. O zi, poate două. Ştii ce se află pe orbita Pământului, nu?

— Generalul Govender crede că au adus artileria grea.

— E un om inteligent.

— Ştii ce-mi evocă toate astea?

— Nu, dar am o presimţire că e ceva rău.

— Legile privind căsătoriile interrasiale. Le-am avut până la sfârşitul anilor 1960.

— Ştiu. Am fost acolo. Le ziceau legi anti-segregare rasială la nivelul căsătoriei.

— Albilor nu li se permitea să se căsătorească sau să facă sex cu negrii. Era considerat un delict. În unele state, era ilegal chiar şi să celebrezi ceremonia.

— Louisiana interzisese căsătoriile între nativi americani şi afro-americani. Maryland nu permitea căsătoriile între negri şi filipinezi. Înţeleg unde baţi, dar legile astea se bazau pe ipoteza că unele rase sunt superioare altora.

— Şi nu asta se întâmplă şi acum?

— Ei consideră că viaţa are un scop şi că nimeni nu trebuie să influenţeze acest scop… că lucrurile trebuie să fie aşa cum trebuie să fie.

— Sunt convinsă că şi în Louisiana şi Maryland au recurs la argumentul ăsta. Aş zice că oricine consideră că are dreptul să dicteze cum trebuie să arate structura genetică a altcuiva se simte clar superior.

— Şi dacă ei chiar sunt superiori?

— Nu cred că are importanţă. Nu cred că furnicile trebuie să facă ce vor pisicile. Nu cred că peştii ar trebui să li se supună delfinilor. Nu cred că oamenii trebuie să dicteze comportamentul tuturor celorlalte specii de pe Pământ.

— Oamenii iau uneori decizii care afectează alte specii.

— Da. Şi uite ce bine s-au aşezat lucrurile.

FIŞIERUL NR. 1620

Comunicaţii UHF SATCOM,
submarin balistic USS Jimmy Carter,
indicativ SSN-23

Locaţie: Marea Bering

ORDINE 774627–53N
SSN-23 – Rooke, Demetrius, CPT. 225-48–1627

Abandonare misiune actuală. Revenire imediată în apele teritoriale SUA. Menţinere poziţie la 48,498682, -125,143043, în largul insulei Vancouver.

Nivel de alertă – Gamma Cinci. Menţinere pregătire pentru lansare SLBM34 asupra unor ţinte interne. Aşteptaţi noi ordine.

FIŞIERUL NR. 1622

Jurnal de antrenament – Vincent Couture, consultant Cat, şi Eva Reyes

Locaţie: Shawnee Mission Park, Lenexa, statul Kansas

[…]

— Ai reuşit, Eva! Ai reuşit!

— Păşim!

— Da, păşim. Şi acum o să cădem.

— Ce? NU! Ce faci? NU! NU! NU! AAHH! Doare!

— Aşa spui de fiecare dată.

— Ce-i cu tine? Mergea bine. N-am căzut din cauza mea! N-am mai reuşit până acum.

— Ştiu! Şi ştii ce altceva n-ai mai făcut niciodată?

— Ce?

— Nu te-ai ridicat. De fiecare dată când am căzut, nici măcar n-ai încercat să te ridici. Asta-i partea care contează cu adevărat. Acum, dacă vrei să mai umblăm, trebuie să ne ridicăm. Trebuie să te avertizez, ridicatul e dificil. Crezi că poţi?

— O să-ncerc.

— Nu există încercare.

— Poftim?

— Te ridici şi gata.

— O să mă ridic, dacă taci din gură!

— Nu-ntinde coarda, Eva, sau te las aici, cu mâinile lipite de piept ca un iepuraş.

Bun. Ridicatul, lecţia întâi. O să mă ghemuiesc. Pe picioarele lui Themis nu apasă nicio greutate, aşa că ea o să-şi ridice genunchii. Trebuie să împingi un pic cu coatele şi să te arcuieşti în jos în acelaşi timp, aşa încât Themis să ajungă să se ridice, cu picioarele îndoite.

— Aşa?

— Da! Bravo! Împinge cu mâinile până sus. Împinge tare! Împinge! Bun, rămâi aşa. Acum urmează partea delicată. O să-mi întind picioarele. Asta o să ne ridice, dar trebuie să-ţi îndrepţi şi tu spatele în acelaşi timp. Nu prea devreme, nici prea târziu, altfel o să facem doar o fandare înainte şi o să rupem un pâlc de copaci.

— Da! Da! Hai acum. Mă dor braţele!

— ACUM! Ho, stai! Rahat! Suntem sus. Nu te mişca. Nu face nimic.

— A fost distractiv.

— Aha, ţi-a plăcut, nu? Ce-ai zice să-ncheiem pe ziua de azi? Putem să-ncercăm mâine să ne lovim *de-adevăratelea*.

— În regulă.

— În regulă? Asta-i tot ce ai de zis?

— Mi-e foame.

— Acum, c-ai adus vorba, mi-e foame şi mie. Bun. Hai s-o lăsăm jos!

— Jos?

— Sigur că jos! Trebuie să fie culcată, dacă vrem să ieşim.

— Adică să cădem din nou?

— Nu. Eu mă ghemuiesc, tu doar ţine puţin echilibrul. Acum o să ne las în faţă. Trebuie să te arcuieşti puţin pe spate şi să ne prinzi cu mâinile. Aşa. Acum apleacă-te în faţă, ridică-i fundul şi eu pot să-mi… întind picioarele. Stai dreaptă şi… s-a dus la culcare. Acum stai pe loc. Mă eliberez şi vin să-ţi scot casca.

— Pot şi eu!

— Nu, nu! Themis va arăta ca o tâmpită.

— Ce? Cum?

— Încă se mai mişcă odată cu tine. Se va închide cu mâinile în jurul capului şi va arăta de parcă şi-ar smulge părul sau aşa ceva. Lasă-mă pe mine, să-i păstrăm demnitatea. Aşa. Hai să te scoatem din harnaşamentul ăsta.

— Pot să-ntreb ceva?

— De ce faci aşa? De ce-ntrebi dacă poţi să pui o întrebare? A zis cineva „nu” vreodată?

— Aş…

— Întreabă şi gata!

— Nu mi-ai zis niciodată ce te-a făcut să te răzgândeşti.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu antrenamentul meu la comenzi.

— Mama ta. Vreau să zic Kara. Şi Luke.

— Cine?

— Skywalker… N-are importanţă. Speram că putem sta undeva să discutăm. Să bem o… ce beţi voi, ăştia de zece ani.

— Putem să discutăm acum?

— Bine, atunci. Kara mi-a trimis o scrisoare când… Cred că era în noaptea de dinainte s-o cunoşti tu. Nu era sigură că va scăpa cu viaţă şi mi-a cerut să-i promit câteva lucruri în caz că nu reuşea. E nasol să ceri aşa ceva într-o scrisoare, dar oricum aş fi pierdut disputa aia, dacă am fi fost unul în prezenţa celuilalt. Pe scurt, mi-a cerut să… să te las să-ţi dai seama singură cum stă treaba, să te las să fii ce vrei tu să fii. Din partea mea, era foarte bine. A fost foarte bine până mi-ai spus că vrei s-o pilotezi pe Themis. Asta era… nu era bine deloc, din foarte multe puncte de vedere. În primul rând, Kara m-a făcut să promit c-o să am grijă să fii în siguranţă. Când eşti aici înăuntru, nici nu se pune problema de siguranţă. Probabil că ăsta-i unul dintre locurile cel mai puţin sigure de oriunde. Şi e locul *ei*. Kara şi cu mine am fost împreună la postul ăla de lucru, chiar unde stai tu… fără cărţile de

telefon. Să las pe cineva, *oricine* ar fi, în locul ei… Nu ştiu, însemna că mă despart de ea. Nu vreau să mă despart de ea.

— Nici nu trebuie.

— N-am terminat. Mai e şi *motivul* pentru care ai vrut să ajungi aici de la bun început. Ai spus că pentru asta te-a făcut Alyssa. Ai spus că eşti un instrument. Asta m-a înfuriat. Părea foarte… crud. Tu… tu nu eşti un prăjitor de pâine sau o şurubelniţă. Nu eşti doar un mijloc de realizare a unui scop. Tu trebuie să decizi ce eşti. Eşti copilul meu! Nu eşti o unealtă!

Într-o dimineaţă, eram la duş şi mi-am întors genunchii – mai fac asta din când în când, altfel doare ca naiba când chiar *trebuie* s-o fac. Pipăiam metalul din rotulă cu degetele şi-mi treceam mâna în sus şi-n jos pe gambă. Picioarele mele sunt integral din metal. Toate oasele, toate încheieturile. M-am… m-am simţit ca Luke când se uită la mâna lui mecanică după ce i-a tăiat mâna lui Darth Vader cu sabia. Şi eu sunt o unealtă. Sunt produsul altcuiva.

Nu ştiu dacă am avut vreodată de ales cu adevărat, dar aş vrea să cred că da. Şi asta aleg. Aleg să fac lucrul pentru care m-au făcut, să-mi îndeplinesc scopul. M-au transformat într-o şurubelniţă, iar eu decid să strâng şuruburi. Mi s-a părut o ipocrizie din partea mea să nu te las să ai aceeaşi libertate de alegere. Ar însemna să zic „poţi să fii ce vrei tu, mai puţin lucrul pentru care eşti făcută”.

Ai avut dreptate. Eşti un instrument. Eşti opera altcuiva. *De-asta* ai fost creată. Dar eşti mult mai mult decât atât, Eva. Mult mai mult. Eşti un copil inteligent, cu nişte probleme emoţionale grave, dar nu de netrecut. Chiar ai de ales. Poţi alege să fii… Poţi să intri în armată sau să fii muzician. Poţi să fii om de ştiinţă, bucătar sau balerină. Ai fost făcută pentru un anumit scop, dar poţi să fii orice vrei tu. *Orice,* inclusiv asta.

Aş fi vrut să ai de-a face cu toate astea peste zece ani, dar s-ar putea să n-avem la dispoziţie zece ani. Aşa că, dacă alegi să fii balerină, ar fi bine să începem lecţiile alea de dans.

FIŞIERUL NR. 1623

Înregistrare de jurnal personal – dr. Rose Franklin,
Directorul Diviziei ştiinţifice,
Corpul de Apărare Terestră

Sunt importantă, „utilă”, aşa a zis. De aceea sunt în viaţă. Ar trebui să fac ceva. Nu ştiu ce anume, dar, date fiind circumstanţele, trebuie să fie ceva de genul salvării lumii. Aşa mi s-a spus. Aşa e. Mi-a zis cineva. Mi-a spus-o la fel cum a spus că s-ar putea să nu fie gata puiul *Kung Pao*. Cum poţi să prelucrezi genul ăsta de informaţie? Chiar trebuia să ştiu? Oare altfel n-aş fi făcut-o? Faptul că ştiu mă va împiedica s-o fac?

Mi-aş dori să cred. Mi-ar plăcea să fiu specială. Dar nu sunt. Nu sunt importantă. Nu sunt un mântuitor. Aş fi vrut să fiu. Singurul lucru care m-a împiedicat să-mi iau viaţa este că oamenii mor cu milioanele. M-am gândit că aş putea… să fac ceva. M-am gândit că aş putea fi de ajutor. N-am crezut niciodată că m-aş putea descurca de una singură, dar de-asta am rămas. Am crezut… am sperat că aş putea fi importantă.

Am vrut să salvez pe toată lumea. Am vrut-o din tot sufletul! Poate din cauză că, indiferent cât încerc, nu pot scăpa de ideea că oamenii mor din cauza mea. Am căzut pe o Mână şi am adus lumea în pragul războiului. Ei m-au readus la viaţă şi au murit o sută de milioane de oameni. Sunt vestitorul morţii.

Acum casc ochii la computer. Mă uit la toate fragmentele de date pe care le avem despre roboţii extratereştri şi nu ştiu de unde să încep. Nu ştiu ce ar trebui să fac. Dacă există vreun motiv să fiu aici, cel mai probabil are de-a face cu ceva la care mă pricep bine. Aşa că mă concentrez asupra metalului, a compoziţiei, aşteptând să sară răspunsul din monitor. E foarte posibil ca scopul pe care ar trebui să-l ating să n-aibă nicio legătură cu fizica. S-ar putea să pierd puţinul timp de care dispun, încercând să mă conving că sunt un om de ştiinţă bun. Acum analizez excesiv totul şi pierd timp gândindu-mă la pierderea de timp.

Şi dacă ei au dreptate? Dacă eliminarea noastră din istorie este acţiunea corectă? Nu pot să pretind că am vreo urmă de obiectivitate în privinţa subiectului. Toţi cei la care ţin sunt pe punctul să moară, iar eu voi rămâne să duc cea mai îngrozitoare viaţă pe care mi-o pot imagina, aşa că-i clar că sunt părtinitoare. Dar extratereştrii ăştia sunt în mod evident mai evoluaţi decât noi. Tehnologia lor e incredibil de avansată faţă de a noastră. E foarte posibil ca şi înţelegerea lor asupra tuturor celorlalte lucruri să fie mult peste a noastră. Poate că ei ştiu ce este mai bine.

Mă simt foarte singură. Nu mă descurc bine de una singură. Am nevoie de oameni care să mă îndrume. Am nevoie… am nevoie de Kara. Am nevoie de cineva cu care să pot sta de vorbă despre orice… orice în afară de asta. Am nevoie de cineva care să nu mă judece în funcţie de cât de capabilă sunt să salvez lumea. Presupun că de fapt nu mă judecă nimeni aşa, dar Kara era singura care mă făcea să am impresia că pot să… exist pur şi simplu.

Am nevoie de tine, prietenul meu fără nume. Ai fi de acord să-ţi spun „prietenul meu”? Ai murit cu braţul în jurul meu, ceea ce ar trebui să însemne ceva. Totuşi, probabil că ideea asta te-ar face să te simţi stingherit. Vorbind despre tine, îmi dau seama că încă mai sunt supărată pe tine. Pot s-o iert pe Kara, dar tu… N-aveai niciun drept să mori. N-aveai niciun drept să mă laşi în urmă. Ce-ai spune dacă ai fi aici? Ceva caustic, cum ar fi: **Vorbeşti singură, doctor Franklin?**

Mda, vorbesc singură… N-a mai rămas nimeni cu care să vorbesc. Toţi sunt morţi. Tu ce-ai face? Ce-ai zice tu, pentru ca să mă faci să văd? Nu erai om de ştiinţă, dar ai fi fost unul bun. Erai detaşat şi metodic. Puteai să vezi problema asta aşa cum e în realitate. Eu nu pot să văd decât… aiureli. Cum aş putea eu – eu, singură – să înving nişte roboţi extratereştri gigantici care pot face faţă unei explozii nucleare, fără să folosesc nimic inventat în ultimele trei milenii? Ce pot să fac eu fără niciun fel de tehnologie? Nu pot nici măcar să mă apropii de ei. Ce-ai avea tu de zis? Probabil că ai întreba: **Crezi că poţi să-i învingi făcând conversaţie cu persoane decedate recent?**

Probabil că nu. Dar… *am voie* să vorbesc cu un prieten imaginar. Aşa sunt regulile. Aveau nebuni şi acum trei mii de ani. Totuşi, nu mai era nimic altceva prin preajmă. Nimic în afară de pietre, şi noroi, şi gândaci. Sunt sigură că nu mi-ar plăcea ce-ai avea de zis acum. Ar fi ceva sec, la limita insultei, dar cumva încurajator, în felul tău sucit.

Ştiu: **Dacă e adevărat, doctor Franklin, îţi sugerez să încetezi să mai discuţi cu morţii şi să găseşti o cale să-i învingi pe roboţii aceia cu pietre, noroi şi/sau gândaci.**

Îmi pierd minţile – **Cred că asta era ideea generală pe care încercam s-o comunic.**

De ce oare fraza asta îmi aduce aminte de ceva? Pietre, noroi şi/sau gândaci. Ce poţi face cu astea? Pietre… Noroi… Gândaci… Poţi să arunci cu pietre în ei… Poate că aşa li se va face milă de mine şi vor decide că până la urmă nu suntem chiar atât de evoluaţi. Gândeşte, Rose. Gândeşte…

Pietre…

Noroi…

Gândaci…

Pietre, şi noroi, şi…

Cred… cred că m-am prins.

Mulţumesc! Nu cred în viaţa de apoi, dar mulţumesc, oriunde ai fi!

FIŞIERUL NR. 1626

Convorbire cu generalul de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Buncăr guvernamental secret,
Lenexa, statul Kansas

— Poţi să stai jos, doctor Franklin. Mă agiţi.

— Mulţumesc, domnule general.

— Băiatul ăla din Quebec zicea că ai un plan.

— Am. Oricum, jumătate de plan.

— Asta-i cu jumătate mai mult decât aveam noi acum o oră.

— Presupun că da.

— Ei bine? Ce mai aştepţi? N-avem toată ziua la dispoziţie!

— Da, domnule. Ştii că am reluat tot ce cunoaştem despre metalul din care sunt făcuţi roboţii ăştia. Există mici diferenţe, dar este practic acelaşi material din care au construit-o şi pe Themis. E un aliaj, în principal iridiu, şi are o serie de proprietăţi pe care nu le putem explica, dar pe care începem să le înţelegem. De exemplu, ştim că e capabil să stocheze energie. Nu ştim cum funcţionează de fapt, dar putem face şi noi obiecte cu proprietăţi similare. Putem produce metal care înmagazinează energie solară şi o eliberează când vrem noi. Transformăm ruteniul în diruteniu fulvalenă. El va înmagazina cantităţi destul de mari de energie solară, care poate fi eliberată folosind un catalizator.

— Ruteniu… Ăsta nu există şi în metalul din care e făcută Themis?

— Ba da, însă în cantităţi infime. Nimic care să poată explica ce rol are. Iar metalul din Themis preferă de fapt energia nucleară. Poate stoca o cantitate fenomenală de energie. Elementul cel mai similar pe care-l avem noi ar fi uraniul. Nu-l putem determina să se comporte ca aliajul lui Themis, dar uraniul înmagazinează energie şi o eliberează în timp. Este un proces lent dacă nu intervii din exterior, dar e suficient să ţină Pământul în viaţă. Cam jumătate din căldura din interiorul planetei provine de la dezintegrarea radioactivă. Avem puţin control asupra cantităţii de energie pe care o eliberează uraniul şi a vitezei cu care o face, dar când creăm o reacţie de fisiune în lanţ – într-un reactor nuclear, de exemplu – putem elibera mult mai multă energie şi mult mai rapid. În orice caz, am decis să-l privesc ca pe uraniu, să văd unde ajung.

— Şi?

— Mi-a dat o idee. Există un tip special de bacterii, Geobacter. Au pe ele filamente subţiri – se cheamă pili –, care le izolează de mediul toxic în care trăiesc şi sunt capabile să transfere electroni către metal

radioactiv şi să-i modifice proprietăţile. Practic, pot să cureţe deşeurile radioactive, să transforme un metal radioactiv într-un mineral, schimbându-i structura moleculară. E un proces lent totuşi, mult prea lent. Durează ani de zile până să consume doar un pic de deşeu radioactiv.

La Universitatea Michigan State există un laborator – condus de doctor Lina Texera –, care joacă acum cu un tip anume de bacterie dintr-asta, Geobacter sulfurreducens. Ei au reuşit să sporească rezistenţa şi eficienţa pililor. Practic, i-au adăugat bacteriei o armură, făcând-o mai rezistentă, ca să poată mineraliza mult mai rapid uraniul.

Suna promiţător. Chiar şi cu superarmură, ar dura o veşnicie să distrugă ceva aşa de mare ca roboţii extratereştri, dar m-am gândit că merită încercat. Oricum, am sunat-o pe doamna Texera. O femeie drăguţă. Mi-a zis Rose şi a spus că ne-am întâlnit odată la o conferinţă – probabil înainte să mor. Am rugat-o să trimită o mostră cu elicopterul.

Era ceva complet dezgustător, un gel verde şi lipicios. Nu ştiam ce să fac cu el. Până la urmă mi-am pus două perechi de mănuşi, una peste alta, am luat o aşchie mică pe care noi o ciobiserăm dintr-un panou şi am întins pe ea nişte gel din ăla cu un beţişor pentru urechi. Aveam de gând s-o expun după aceea la radiaţii şi să văd dacă va dura mai mult să se satureze şi să se descarce, poate chiar să elibereze mai puţină energie… ceva. Am lăsat-o o oră bună pe un bloc de plutoniu, dar n-a eliberat absolut nimic. Ultima dată când încercasem acelaşi lucru, avusese nevoie de numai zece minute ca să-mi distrugă jumătate de laborator.

Am încercat cu câteva picături din gel pe unul dintre panouri. Nu s-a întâmplat nimic. Am pus o parte din el sub microscop şi toate bacteriile erau moarte. Aşa c-am luat toată cantitatea – era cât o ceaşcă – şi am turnat-o direct pe panou. Iniţial, n-a făcut nimic, aşa cum mă aşteptam, şi am hotărât să revin mai târziu. Când am ieşit, am stins lămpile şi atunci am observat că lumina turcoaz a simbolurilor pâlpâia. La început, doar un pic, apoi mai tare. După vreo cinci minute, panoul s-a întunecat complet. Asta s-a întâmplat acum două ore şi nu s-a mai aprins de-atunci.

Nu ştiu ce anume determină metalul ăla să facă ceea ce face, dar el este în mod cert într-un echilibru foarte fragil. Cred că bacteria îl dezechilibrează pur şi simplu, suficient cât să nu mai funcţioneze.

— Deci ăsta-i planul tău? Să arunci în roboţi cu gel verde…

— În unul dintre ei, da.

— Când te-ai întors de la Washington, mi-ai zis că tu eşti de părere că extratereştrii ăştia aşteaptă să le demonstrăm că am fi putut fi la fel de evoluaţi şi dacă ei nu s-ar fi amestecat în fondul nostru genetic.

— Da. Bineînţeles, s-ar putea să greşesc.

— Deci ideea era să-i învingem fără să folosim nimic din ce nu exista înainte de sosirea lor, acum mii de ani.

— Asta şi fac eu acum.

— Dar ai zis că bacteriile astea au un fel de armură care le sporeşte capacitatea de atacare a metalului. Nu-i… o înşelătorie? Eu nu ştiu absolut nimic despre toate astea, dar sună a tehnologie de vârf. Mi se pare că fără ştiinţa modernă n-ai putea avea superbacteriile astea.

— Nu le-aş avea nici pe cele normale. Chestiile astea sunt pe Pământ de milioane de ani, dar noi le-am descoperit abia recent. Dacă extratereştrii vor să interpreteze situaţia literal, atunci ne-am luat-o. Pe de altă parte, nici eu nu pot să uit tot ce ştiu. Sper că ei nu se aşteaptă decât să demonstrăm o idee. Ca un… model pentru validarea conceptului.

— Bun. Dacă tu crezi că va merge…

— Nu ştiu dacă va merge. Şi chiar dacă va merge, nu pot să fiu sigură că vor înţelege ce facem.

— Asta voiam să zic. Tu vrei să arunci cu bacterii în ei. Nu ţi-e teamă că n-o să facă altceva decât să-i irite?

— Nu cred că avem de ales. Dacă domnul Burns spune adevărul, s-ar putea ca până mâine la ora asta pe planetă să mai rămână doar trei milioane de oameni. Vincent şi Eva vor muri primii. Apoi toţi ceilalţi care n-au ADN-ul meu de rahat.

— Norocul tău. La ce ai nevoie de mine? Nu ştiu o iotă despre bacterii.

— Am nevoie de mai multe bacterii. Am nevoie de mult mai multe. Doctorul Texera îmi trimite ce are, dar nu-i mult şi nici n-avem suficient timp să producem aici cât e nevoie. Ea zicea că în Dalian, în China, există un laborator unde au dezvoltat aceeaşi bacterie de vreun an, ca să facă experimente într-o staţie de epurare pentru ape uzate. Aş vrea s-o trimit pe Themis să le ia.

— Cu Eva?

— Da. Se pot întoarce în câteva ore. Nu vreau să pierd o zi întreagă ca să le aducem cu avionul.

— Pot să-i ordon lui Vincent să meargă, dar nu pot trimite un copil împotriva voinţei lui.

— Tu doar spune-le. Cred că vor fi de acord. Dacă Vincent nu crede că-i pregătită, o să-ţi zică.

— Presupun că dacă lumea se va sfârşi în următoarele douăzeci şi patru de ore, mai pregătită de-atât nici n-o să fie. O să vorbesc cu ea.

— Mulţumesc. Acum câteva minute, se juca afară.

— Mai am o singură întrebare despre jumătatea asta de plan a ta.

— Spune.

— Cum va ajunge gelul pe băieţii răi, dacă nu poţi să-i atingi? Mi-ai

arătat păsări care se prăbuşeau la cel puţin treizeci de centimetri de roboţi. Kara şi Vincent au tras fulgere în unul şi n-au putut să atingă nimic. Superbacteriile tale vor fi distruse înainte să apuce să-şi facă treaba.

— Da, asta-i… cealaltă jumătate a planului, cea pe care n-o am. Nu ştiu cum să trec de câmpul energetic. M-am gândit să construiesc ceva care să-l traverseze. Nu ştiu ce tip de forţă poate fi utilizată la construirea unui câmp energetic care opreşte obiecte solide, dar, dacă seamănă măcar pe departe cu electromagnetismul, ceva făcut dintr-un material supraconductor ar putea determina câmpul de energie să curgă în jurul lui. Nu ştiu. În tot cazul, supraconductorii trebuie menţinuţi la o temperatură extrem de scăzută. Noi n-avem nimic de felul ăsta care să fie portabil. Şi, chiar dacă am avea, nu l-aş putea testa. În plus, nu dispunem de atâta timp. Pariez pe ceva mult mai simplu. Nu cred că scutul lor ajunge până la sol. Cred că partea de jos a labei piciorului este expusă, poate primii centimetri de la sol.

— Călcâiul lui Ahile? Ăsta-i planul tău?! Sună puţin cam… prea convenabil, nu crezi?

— Ar fi *extrem* de convenabil dacă aş putea găsi o soluţie să le ajung sub tălpi. Nu cred că doar câţiva centimetri de cultură de bacterii în jurul labei piciorului ar fi suficient ca să scoată din funcţiune ceva de dimensiunile astea. Pentru ca bacteriile să poată supravieţui trebuie o suprafaţă mai mare. Toată talpa unui picior ar putea fi de-ajuns, dar mă-ndoiesc că robotul va coopera şi va sta într-un picior.

— Poate îi aduci o gustărică gigantică şi-l înveţi să întindă lăbuţa. Nu mi-o lua în nume de rău, doctor Franklin, dar ăsta e probabil planul cel mai tâmpit şi mai prost conceput pe care l-am auzit vreodată. Şi, crede-mă, sunt în armată – am auzit o mulţime de planuri tâmpite.

— Dacă l-aş putea determina pe robot să păşească… Ai dreptate. Habar n-am cum să fac. Dar trebuie să se întâmple azi, aşa că va trebui să improvizez dacă nu găsesc ceva înainte să se întoarcă Vincent şi Eva cu bacteriile. O să aduc un hârleţ.

— Sunt în joc şapte miliarde de vieţi, şi tu o să improvizezi…

— Aş vrea să am ceva mai bun…

— Doctor Franklin.

— Da?

— Baftă!

FIŞIERUL NR. 1629

Raport de misiune – Vincent Couture, consultant CAT, şi Eva Reyes

Locaţie: Buncăr guvernamental secret, Lenexa, statul Kansas

— Sunt Vincent Couture. Sunt împreună cu Eva Reyes, ne-am întors la bază. Am făcut o călătorie plăcută în China. Au zis că mai au nevoie de câteva ore ca să pregătească bacteriile pentru transport. Le puseseră într-un container refrigerat care nu încăpea prin trapa noastră, aşa că… am întrebat-o pe Eva ce are pe lista cu lucruri pe care vrea să le facă în viaţă şi mi-a zis că ar vrea să vadă piramidele. Le-am bifat. Am stat acolo doar cinci minute, dar a fost fericită. Chiar ai fost, Eva! Oricum, păreai fericită. Zâmbeşte. Eva a fost cea mai tare. N-am căzut nici măcar o dată şi n-a luat-o razna – bine, poate un pic – când eram pe fundul mării. Am ajuns la Dalian exact la timp. Am încărcat marfa şi am luat-o spre casă. Durata totală a escapadei noastre chinezeşti: două ore şi patruzeci şi şapte de minute.

Doctor Franklin a plecat acum vreo oră la New York cu bacteriile. Cel puţin sper că era o cultură de bacterii. S-ar putea să fi fost bere. Băieţii prietenoşi de la Universitatea de tehnologie din Dalian ne-au dat trei butoiaşe de bere. Din alea adevărate, butoiaşe din care beau studenţii până adorm. Aşa că, dacă Rose nu poate să salveze omenirea cu ce-i acolo, putem măcar spera să avem un party cumsecade de sfârşitul lumii. Nu pentru tine, Eva, dar o să-ţi găsim pe undeva nişte suc de mere din dotarea armatei.

— Hei!

— Bine. Poate o înghiţitură. Mi-ar prinde bine o bere în momentul ăsta. Probabil că doctor Franklin a ajuns deja. Generalul Govender şi restul personalului sunt în camera de control. Au un stol de drone în aer – cu patru rotoare, chiar mişto, dar nu mă lasă să mă joc cu ele –, aşa că pot să privească din unghiuri diferite. E ca la un meci de fotbal. Eva… Cred că Eva a fost puţin speriată. N-a vrut să meargă, dar îşi face curaj chiar acum. Cred c-o să…

— N-o să meargă.

— Scuză-mă, ce-ai zis?

— N-O SĂ MEARGĂ!

— Ce vrei să spui, Eva?

— Rose! Planul ei. N-o să meargă!

— De unde ştii?

— Ştiu… pur şi simplu.

— Ai văzut ceva, nu?

— Da.

— Ce-ai văzut?

— Va fi călcată. Va muri.

— De ce s-o calce?

— Nu ştiu! Poate că-i un accident. Poate că pur şi simplu n-o văd. Nu ştiu decât c-o să moară. Va fi strivită. Cadavrul ei…

— Bun, ajunge! Rose spune că viziunile tale sunt… posibile viitoruri, că ceea ce vezi s-ar putea să nu se întâmple deloc.

— Va muri! Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine. Îţi spun eu, va muri.

— …

— Vincent, te rog!

— Vom muri dacă mergem acolo, Eva. Vei muri şi tu!

— Vom muri toţi dacă nu mergem. Te rog, crede-mă.

— …

— Spune ceva!

— Rahat.

— Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă… Înseamnă rahat! Ia-ţi echipamentul! Nu putem s-o lăsăm să moară, nu-i aşa? La dracu', eu am avut o viaţă bună. Tu ai ajuns să vezi piramidele, şi Kansasul, şi să mănânci raţii militare de trei ori pe zi. Ce altceva a mai rămas de făcut, pe bune?

— Mulţumesc.

— Ha! Asta s-ar putea să fie cea mai mare greşeală pe care a făcut-o vreodată cineva în istoria speciei umane. Ai noroc doar că n-au mai rămas în preajmă adulţi care să ia decizii responsabile.

— Să-i spunem generalului?

— Nu, dacă nu vrei să fii încuiată în camera asta, cu şase soldaţi la uşă.

— Aşa crezi?

— Au planificat asta toată ziua, cu aproape toată lumea, de la armata terestră până la Paza de coastă. Nu cred că vor fi cine ştie ce impresionaţi când le vom spune că vrem să venim neinvitaţi la party pentru că o fetiţă de zece ani cu capsa pusă a avut o viziune, în timp ce se uita la *Walking Dead,* aş adăuga.

— Întrebam doar. Nu-i nevoie să fii răutăcios.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă.

— Adică, îmi pare rău că aşa arată viaţa ta. Ar trebui să te joci cu păpuşi sau aşa ceva.

— Urăsc păpuşile.

FIŞIERUL NR. 1631

Jurnal de misiune – general de brigadă
Eugene Govender, comandant,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Buncăr guvernamental secret,
Lenexa, statul Kansas

— Lipseşte cineva. Unde-i Jamie?

[S-a dus la toaletă, domnule general. Uitaţi-l.]

— Frumos din partea ta să vii şi tu. Mai ai şi altceva de făcut sau putem să începem?

[Scuze, domnule. N-o să se mai întâmple.]

Să fii sigur. În regulă, oameni buni. Hai să-i dăm drumul. Suntem aglomeraţi azi. Cum ştiţi, nu avem acces la sateliţi. Băieţii de-acolo, ăia cu cămăşi albe, sunt împrumutaţi de la Biroul Federal de Investigaţii, Divizia Sisteme de zbor fără pilot. Ei sunt ochii şi urechile noastre. Băieţi, bun venit la CAT. Câte drone avem?

[Patru, domnule. Una vă urmăreşte vehiculul. Trei sunt pregătite în Riverside Park.]

Ridicaţi-le în aer. Vreau drone la colţurile din nord ale parcului, cealaltă la intersecţia cu Strada 102. Vreau robotul pe fiecare monitor din camera aista înainte ca doctor Franklin să ajungă la trei kilometri de el. Cum stăm pe teren?

[Forţele speciale sunt în poziţie la Spitalul Bellevue. Avem şi o echipă STS pregătită în caz că avem nevoie de evacuare aeriană.]

A vorbit generalul-locotenent Alan A. Simms, venit de la Fort Bragg. El comandă echipa noastră de recuperare. Mulţumim că aţi venit.

[Bucuros să fiu de ajutor, domnule general.]

N-am găsit pe nimeni de la operaţiuni speciale cu structura genetică necesară pentru a supravieţui unui atac cu gaz, aşa că oamenii vor rămâne la distanţă. Am găsit un ofiţer NYPD cu ADN-ul potrivit. Am uitat cum îl cheamă. Jamie?

[Poliţistul… cumva.]

Mulţumesc… Jamie. Mulţumesc foarte mult… Poliţistul… cumva… e…

[Langdon!]

Fir-ar să fie, Jamie! Poliţistul Langdon e pregătit la… intersecţia dintre Park şi Strada 110. O poate scoate de-acolo pe doctor Franklin dacă se face fumăraie.

Apropo de… Doctor Franklin a plecat mai devreme la aerodromul militar Davison din statul Virginia. A suit la bordul unui UH-72 spre New York şi a aterizat acum douăzeci de minute la Spitalul Bellevue.

Va şofa singură pe restul drumului. Planul este următorul: Se va apropia de robot pe jos. Vrem s-o vadă. Va împrăştia bacteriile pe orice porţiune a robotului la care poate ajunge. Dacă are dreptate, cu asta ar trebui să-l scoată din funcţiune în câteva minute. Dacă n-are… Mai bine să sperăm că are dreptate. Ea este pe ecranul patru?

[Da, domnule.]

Pune-o pe monitorul mare. O să iasă de pe FDR la intersecţia cu Strada 96… acolo… o să intre în Central Park pe Strada 97. Pune-o pe radio. Doctor Franklin, ne auzi?

{Da, domnule. A trebuit să ocolesc câteva maşini abandonate, dar o să ajung. Două minute.}

Bun. Te vedem pe monitor. Spune-ne când ajungi.

În regulă, oameni buni! Aţi auzit-o pe doamna. Două minute. Ţineţi minte, ea e şefa. Dacă vă cere ceva, nu vă uitaţi la mine, faceţi direct. Dacă vedeţi ceva, spuneţi-i.

{Domnule general, intru în Central Park.}

Recepţionat. Noi suntem pregătiţi.

Toată lumea. Fiţi atenţi. Vreau să ştiu dacă robotul ăla face ceva în direcţia ei, orice, chiar şi dacă trage doar un vânt.

{Domnule general, cobor aici.}

Foarte bine. Echipa de salvare e pregătită. Strigă, dacă ai nevoie de ceva.

{Mulţumesc. Uraţi-mi noroc.}

Norocul înseamnă să crezi că eşti norocos. Fă-i praf!

Îi e greu să scoată containerele din maşină. Jamie, cât de grele sunt bacteriile alea?

[Cam 72 de kilograme.]

Mulţumesc… De unde naiba ştii?

[Atâta cântăreşte un butoiaş de bere. Am presupus că, ambele fiind lichide…]

Suntem norocoşi că te-avem printre noi. Bun, ea se îndreaptă spre robot. Vreun semn de mişcare?

[Nu, domnule. Nimic pe infra…]

Fir-ar să fie! Ce caută Themis acolo? Daţi-mi radioul! Couture, tu eşti?

<Da, domnule. Eu şi Eva.>

Ticălos afurisit ce eşti! Mişcă-ţi fundul ăla tâmpit de-acolo, până n-o omoară din cauza ta.

<Eva! Ridică braţul! Nu pot vorbi, domnule. Pa…>

Nu-mi închide, fiule! Nu îndrăzni să-mi închizi! Jamie, fă-mi legătura.

[Domnule general, robotul extraterestru trage în Themis.]

Da, văd şi eu! Haide, Vincent, scutul! Fir-ar să fie, ridică scutul! Bravo, băiete! Vor fi măcelăriţi. Doctor Franklin. Trebuie să pleci de-

acolo!

{Da, domnule general! Asta încerc să fac!}

O încasează. Copilul ăla ştie măcar cum să tragă cu arma?

[Nu, din câte ştiu eu, domnule. N-au exersat decât mersul.]

Fir-ar al naibii, asta a fost o tâmpenie! De ce mai e acolo doctor Franklin? Nu! Nu! Lasă nenorocitul de butoiaş!

[Fuge acum, domnule.]

Era şi timpul.

[Themis s-a ridicat.]

Ce dracu' fac?

[Ce fac, domnule?]

E ecou în camera asta? Îl… îl strâng în braţe! La naiba, Couture! N-o să reuşească să-l ţină cu o fetiţă de zece ani la controlul braţelor.

Jamie, spune-i poliţistului Langdon s-o ia cât de repede poate spre nord, am o presimţire neagră în legătură cu asta.

[Mă ocup, domnule. O să fie…]

Ce s-a întâmplat?

[Domnule, am pierdut legătura video, comunicaţiile…]

Fir-ar al naibii! Ascultaţi cu toţii! Suntem surzi şi suntem orbi. E inacceptabil. Jamie, sun-o pe doctor Franklin pe mobil. FBI, poţi să mai ridici nişte drone în aer?

[În zece minute.]

N-avem zece minute. Se va termina în două minute. Jamie! Cum merge cu apelul?

[Intră direct căsuţa vocală. Probabil că releele de telefonie mobilă de lângă parc au căzut.]

Încearcă în continuare. Domnule general, pe elicopterul vostru există vreo videocameră?

[Este una cu STS, dar transmite prin satelit.]

Nu-i nimic, ridicaţi elicopterul de la sol. Vreunul dintre oamenii tăi trebuie să aibă un telefon mobil cu cameră video. N-au cum să fi scos din funcţiune toate releele de telefonie din Manhattan. Jamie, poţi să preiei un apel video pe monitorul mare?

[În următorul minut, nu. Pot să-l afişez pe laptopul meu. E în dulap.]

Şi atunci ce dracu' mai cauţi aici? Domnilor, vreau ochi funcţionali în două minute. Două minute!

O să-l sun pe preşedinte.

FIŞIERUL NR. 1632

Jurnal de misiune – Vincent Couture, consultant CAT, şi Eva Reyes
Locaţie: Undeva în Missouri

— Vincent! Ce faci?

— Ţie ce ţi se pare? Merg la New York, ca să putem să facem… *Dumnezeu ştie ce* şi s-o salvăm pe Rose.

— Văd că reapărem pe aceeaşi autostradă.

— Da, chestia e că nu mai avem GPS. Dac-o duc pe Themis undeva departe, atunci… ei bine, atunci vom fi departe şi n-o să ştim unde suntem. Nu putem să ne oprim ca să-ntrebăm pe unde s-o luăm. Aşa că merg pe autostradă.

— N-o să dureze o veşnicie?

— Sar cam trei kilometri la fiecare trei secunde. Nu stăm chiar nemişcaţi.

— Nu cred c-avem destul timp.

— N-avem destul… Înseamnă o viteză de trei mii opt sute de kilometri pe oră! O s-ajungem în treizeci de minute.

— Trebuie să mergem mai repede.

— De unde ştii? Viziunile astea ale tale vin cu marcaj temporal sau ce?

— Te rog!

— Vrei să mergi mai repede? Ce zici de… asta?

— AAAAH! Unde suntem?

— Suntem… în Oceanul Atlantic. Tocmai am sărit o mie nouă sute de kilometri direct spre est. Dacă am dreptate, suntem în larg, undeva lângă Atlantic City. Dacă nu, atunci nu ştiu. Dar partea cu apa am nimerit-o. Categoric suntem în ocean.

— Nu văd nimic! Sunt…

— Eşti puţin dezorientată, nu?

— Poţi să ne scoţi de-aici?

— Sigur… Destul de sigur.

— Te rog! Te rog! Hai!

— Hei! Tu erai aia care voia să mergem mai repede. Eu eram foarte mulţumit pe autostradă, dar tu ai crezut că de trei ori viteza sunetului e prea… lent.

— SCOATE-NE DE AICI!

— În regulă! În regulă! Întorc! Uite! Ne mişcăm iar!

— Suntem tot sub apă!

— Acum! Am ajuns. Ei bine, nu-i Atlantic City, dar e ţărmul şi suntem la sud de locul spre care mergem. Vom urma pur şi simplu litoralul până la New York. Poftim. Bucură-te de privelişte. Vei putea

vedea New Yorkul din câteva salturi… Uite! Acolo. Ăla-i Manhattanul.

— Unde suntem?

— New Jersey. Munţii. Insula de-acolo e Sandy Hook.

— Ai fost acolo?

— Nu, dar am văzut nişte pliante în copilărie. Eram poate cu un an sau doi mai mic decât tine. Mama tot dorea să mergem. N-am ajuns niciodată. Dar mi-au plăcut pliantele. Hai să vedem dacă pot să sar la ochi dincolo de golful ăla. Nţţ! A doua oară e cu noroc. Vom rămâne în râul Hudson cât mergem spre nord, până în dreptul lui Central Park.

— N-o să vedem nimic!

— Sigur c-o să vedem. Nu-i adânc. Uite! Avem *fundul* deasupra apei. N-o să se adâncească mai mult de-atât. Oricum, aproape c-am ajuns.

— Putem să păşim pe restul drumului?

— Aş prefera să n-o facem. Dumnezeu ştie ce-i dedesubt. Până ajungem, sunt cel puţin două tuneluri în Hudson. Uite unul. Şi… cred că am ratat unul. Ce zici? Crezi că suntem destul de departe?

— Nu ştiu! De ce nu mergem pe pământ… ca nişte oameni normali?

— Oamenii normali pot merge fără să smulgă toate cablurile electrice. Themis nu încape nicăieri în oraş. Ne vom bloca şi vom distruge chestii. O să-ncerc să sar direct în parc. Google Maps zice că-i la un kilometru şi jumătate de râu. Dacă suntem unde trebuie…

— Te-ai uitat tot timpul la telefon?

— Ai adus tu vreo hartă, Eva? Nici nu-mi închipuiam. Hai s-o facem. Eşti gata?

— Hai! Hai!

— Şi… am ajuns. Ăăă… Poate că nu.

— Iar suntem într-un râu.

— Mai mult sau mai puţin. Cred că suntem pe ce-a mai rămas dintr-un pod. Suntem în Harlem, probabil c-am sărit prea departe. O să-ntorc. Încă un salt şi suntem acolo, de-adevăratelea. Gata?

— Poţi să-ncetezi să mai întrebi. Du-te direct… La naiba! Suntem chiar în spatele lui.

— La dracu'! Asta e *uriaş!*

— Înapoi, Vincent! Înapoi!

— Asta fac! Rose! Eşti acolo? N-o să meargă! Trebuie să te-ntorci!

[Vincent! Ce cauţi aici?]

Eva a văzut. N-o să meargă! Dă-te deoparte!

[Pleacă de-aici, Vincent! O să v-omoare!]

Eu am zis primul, Rose. Du-te! Fugi!

— Vincent. Robotul se-ntoarce! Dă-te înapoi! Dă-te înapoi!

{Couture, tu eşti?}

— Da, domnule. Eu şi Eva.

{Ticălos afurisit ce eşti! Mişcă-ţi fundul ăla tâmpit de-acolo până n-o omoară din cauza ta.}

— Vincent! O să ne lovească. Ce să fac? Vincent?!

— Eva! Ridică braţul! Nu pot vorbi, domnule. Pa… O să-ţi dau ţie scutul. Ridică braţul stâng, Eva. Ca şi cum… Da, aşa!

— AAAHHH!!

— Nemernicul ăla ne-a trântit iar în fund. Eva, eşti bine?

— Doare! Fă-l să se oprească! Putem pleca?

— Nu cu scutul pornit. Dar hai să vedem dacă nu putem să-i întoarcem serviciul. Ridică braţul drept. Îndreaptă-l spre… Te descurci foarte bine! Trage! Iar! Iar!

— Nu face nimic! Vincent!

— N-am terminat încă. Rose! O să-ncercăm să-i scoatem scutul din funcţiune cu un impuls de energie, cum am făcut la Denver. Înţelegi?

[Ce… Am nevoie de mai mult timp!]

Nu se poate. Du-te cât mai departe de noi. Eva, ţine scutul ridicat! Când îţi spun eu, împinge cu braţul drept în pământ. O să ne ridicăm.

— Ce facem?

— Ceva ce am făcut odată mama ta şi cu mine.

— A mers?

— Păi, am omorât-o pe Rose. Acum! Împinge! Bun, ne-am ridicat. Fug spre el.

— O să-l lovim!

— Exact. Cuprinde-l cu braţele şi ţine-l!

— Aşa? Mi-e frică, Vincent!

— Ţine-l strâns, Eva!

— Nu pot!

— Trebuie! încă un pic!

— NU POT! E prea puternic! Ce faci?

— Îmi scot casca. Vin să te ajut. Nu-i da drumul!

— Cine o să controleze picioarele?!

— N-avem nevoie să folosim picioarele. Trebuie doar să-l ţinem. Themis va face restul.

— Grăbeşte-te! Braţele mele…

— O să murim, dacă-i dai drumul, Eva. Aproape am ieşit. Închipuie-ţi că eşti într-o furtună pe mare, iar el e singurul obiect de care poţi să te ţii.

— N-am destulă forţă! Îmi pare r…

— Aici sunt! Aici sunt, Eva! O să-mi trec braţele în jurul tău şi o să-l ţinem împreună.

— Nu pot să văd, dacă stai în faţa mea.

— E-n regulă. Nu trebuie să-l vezi. Uită-te doar la mine. Uită-te la mine, Eva. Uite. Cea mai mare îmbrăţişare din istorie.

— Ce-i zgomotul ăsta?

— E Themis care se înfurie. Absoarbe forţă din câmpul lui energetic. Şuieratul ăsta înseamnă că-i pe punctul să se supraîncarce. Rose! Acum i-acum! Închide ochii, Eva. O să fie foarte strălucitor.

— AAAAAHH! Ce s-a-ntâmplat?

— I-a căzut scutul. Ţine-ţi braţele în jurul lui cât mă întorc la postul meu, apoi îl snopim.

— Nu! Nu pleca! Nu pot… A scăpat! Vincent! A scăpat! Ne prinde! O să ne-arunce pe jos! Nu-l pot opri!

— AAAAAAHHHH!

— Vincent! Vincent, eşti bine? Răspunde-mi!

— Nu… nu sunt bine. Am zburat în perete când a căzut Themis. Umărul… cred că mi-am rupt braţul. Piciorul drept e… îndoit. Nu se mişcă deloc. Răsuceşte-ne pe spate, te rog. Nu văd nimic.

— Cum să fac asta? Gata, m-am prins.

— O să mă duc la consolă şi o să pornesc iar scutul. Vine spre noi.

— Poţi să ne ridici?

— Nu. Nu pot să mă leg la comenzi. Stai să-mi pun casca… Pare pe punctul să ne pocnească în faţă. Ne pocneşte în… AAAHHH! *Calver!* Poţi să-l pocneşti şi tu?

— …

— Eva! Ştiu că-i înspăimântător, dar trebuie să-ţi revii. Poţi să-l loveşti?

— Braţul nostru stâng e prins sub piciorul lui. Pot să-l lovesc cu dreapta.

— Loveşte-l în stomac.

— N-ajung la stomac.

— N-are importanţă, o să trag când te apropii. Acum! Ha! A durut, nu-i aşa?

— Trage în continuare, Vincent! Iar!

— Fetiţa mea e aia care te cafteşte! Ţi-ai greşit copilul de zece ani cu care să te pui!

— Din nou! Din nou! Din nou!… Din nou! Vincent, trage-n continuare! E tot în picioare!

— Sunt…

— Ce?

— Am rămas fără energie. Ne-am descărcat, iar acum am golit ce mai rămăsese. Themis nu mai trage.

— Nici cu mine nu se mai mişcă.

— Ştiu. Nu ne putem mişca. Nu putem face nimic.

— Şi atunci?

— Atunci… cred că aşteptăm.

— Cât timp?

— Nu ştiu. N-am mai descărcat-o nicio…

— Vine înapoi! Vine înapoi! Vincent, e o… are ceva care arată ca un disc de lumină în mână.
— Rahat!
— Ce-i?
— Sunt destul de sigur că asta-i ce a ras jumătate de Londra.
— Fă ceva!
— Nu pot!
— Vom muri?
— Eva, eu…
— Nu vreau să mor… Vreau să ies!
— Eva!
— CUM IES DE-AICI?
— EVA!
— SCOATE-MĂ DIN CHESTIA ASTA!
— EVA, ÎNCETEAZĂ!
— …
— Eva, eşti un copil bun. Mă bucur c-am ajuns să te cunosc.
— Poţi să mă mai strângi în braţe?
— Aş vrea să pot. Nici nu-ţi imaginezi cât de tare vreau, dar nu pot s-ajung la tine. Uită-te la mine.
— …
— Sunt aici, Eva. Uită-te la mine.
— Tati…
— …Da?
— Îmi pare rău.
— N-are de ce să…
— UITE! Se întoarce cu spatele la noi!
— Nu văd. Mi-am scos casca.
— Se uită la… Vine o camionetă!
— Mai are chestia aia ca un disc în mână?
— Nu cred. Din maşină coboară cineva. Cred că-i doctor Franklin.
— BRAVO, ROSE!
— Iese un gaz alb din… de undeva, de peste tot.
— Ce vezi?
— …
— Eva! Ce vezi?
— Nu văd nimic. Numai alb.

FIŞIERUL NR. 1633

Jurnal de misiune – dr. Rose Franklin,
directorul Diviziei ştiinţifice,
Corpul de Apărare Terestră

Locaţie: Central Park, New York, statul New York

— Domnule general, intru în Central Park.

[Recepţionat. Noi suntem pregătiţi.]

E îngrozitor. Peste tot… sunt oameni care zac în iarbă. Arată de parcă ar trage un pui de somn. Biciclişti pe marginea drumului. Ar trebui să se ocupe cineva de ei. O să mă opresc aici. Cred că-i destul de aproape. Probabil că sunt la… vreo trei sute de metri de robot.

Domnule general, cobor aici.

[Foarte bine. Echipa de salvare e pregătită. Strigă dacă ai nevoie de ceva.]

Mulţumesc. Uraţi-mi noroc.

[Norocul înseamnă să crezi că eşti norocos. Fă-i praf!]

Cred. Cred. Deci… am coborât din maşină. Robotul stă drept în faţa mea. E cu faţa la mine, dar nu ştiu dacă m-au văzut sau nu. Probabil că arăt ca o furnică de unde stau ei. Scot bacteriile din maşină. Unul… Containerele sunt… foarte… grele. Trebuie să le duc câte unul, cu… căruciorul. Două… Pompa şi furtunul sunt în rucsac. Am adus… şi… o lopată militară pliantă. Şi ăsta-i al treilea.

Mă-ndrept spre robot. O să-mi pornesc proiectorul într-o clipă. Nu ştiu cum vor reacţiona, dar trebuie să m-asigur că m-au văzut. Trebuie să ştie că eu sunt responsabilă pentru orice li se va întâmpla, dacă li se va întâmpla ceva. Rahat! Picioarele robotului sunt pe East Drive. O parte din talpa dreaptă e pe iarbă, dar numai vreun metru şi jumătate, doi. Restul e pe asfalt. Şi cu asta, îmi iau adio de la lopată. Sper ca în scut să existe o fantă suficient de mare deasupra solului ca să…

Ce…? Tocmai a apărut Themis, la treizeci de metri în spatele robotului extraterestru.

{Rose! Eşti acolo? N-o să meargă! Trebuie să te-ntorci!}

Vincent! Ce cauţi aici?

{Eva a văzut. N-o să meargă! Dă-te deoparte!}

Pleacă de-aici, Vincent! O să v-omoare!

{Eu am zis primul, Rose. Du-te! Fugi!}

Robotul se întoarce cu spatele la mine. Nu ştiu ce să fac… Trage! Mă îndrept înapoi spre maşină.

{Doctor Franklin. Trebuie să pleci de-acolo!]

Da, domnule general! Asta încerc să fac! Nu pot… să fug cu asta… nu pot să ţin căruciorul. Rahat… Am pierdut containerul. A căzut şi se rostogoleşte… L-am prins… Îl aduc.. înapoi…

{Rose! O să-ncercăm să-i scoatem din funcţiune scutul cu un impuls de energie, cum am făcut la Denver. Înţelegi?}

Ce… Am nevoie de mai mult timp!

{Nu se poate. Du-te cât mai departe de noi.}

Rahat! Rahat!… Las containerul. Aproape am ajuns. Bun, m-am întors în maşină. Unde am…? În contact. Întorc… Mă-ndrept înapoi spre sud, pe unde am venit. Trec acum pe lângă terenurile de baseball. Trebuie să ajung la cel puţin opt sute de metri de Themis înainte să se descarce… Iisuse Cristoase! Cineva a tras în şosea, în faţa mea. O bucată din ea a… dispărut pur şi simplu. Aproape că am dat în groapă. Tocmai am traversat strada 97, încă mă îndrept spre sud pe East Drive.

{Rose! Acum i-acum!}

Nu! Nu încă! Aaaahhh!

Dumnezeule, ce doare. Totul s-a făcut… alb. Am… am lovit o maşină. Airbagul… cred… cred că mi-a spart nasul. Jeepul e mort. Încerc să ies. Dacă aş reuşi măcar s-ajung la mâner… Esteee! Am ieşit. Uau! Drumul din spatele meu… a dispărut. Impulsul m-a ratat cu vreo treizeci de metri. N-o văd pe Themis. Doar celălalt robot, care loveşte în pământ la marginea craterului. Ei trebuie să fie.

Domnule general, spune-le să se teleporteze de-aici. Trebuie să-i scoţi de-aici! Domnule general? Domnule general, m-auziţi? E cineva acolo? Trebuie să mă-ntorc. Am lovit o camionetă abandonată. Hai să vedem dacă are cheile în contact. Da! O să iau doar un container… Să-l pun… în spate…

Vincent, m-auzi? Vin!

Trebuie să le atrag atenţia. Mă îndrept spre interiorul craterului. Faza mare, faza scurtă! Farurile de ceaţă! Da! Sper s-audă claxonul. Robotul stă deasupra lui Themis, iar ea nu se mişcă. Văd lumină în mâna stângă a robotului extraterestru. Un fel de disc. Cred că-i pe cale să facă ce-a făcut la Londra prima dată. Mai repede! Aici! Aici sunt! Haide! *Haide!* Uită-te la mine! Bravo! Asta e! Întoarce-te!

Se uită drept la mine. Cobor din camionetă. Sunt la şaizeci de metri. Iau containerul din spate. Scot furtunul din rucsac şi… îl conectez. Cred că aşa se pune. Acum, tot ce trebuie e să… trag… chestia… asta… şaizeci de metri… prin noroi. Robotul nu face decât să se holbeze la mine. Cred… Da, lumina de pe el devine mai strălucitoare. Eliberează… eliberează gaz. Nu văd de unde vine. Parcă s-ar forma *în jurul* lui. Nu pare să iasă de nicăieri. Gazul va ajunge la mine cam în cinci secunde. Sper că-i acelaşi pe care l-a trimis şi înainte. Vom afla destul de curând… Asta e. Sunt complet înconjurată. Nu văd nimic. Nu-mi văd nici propriile picioare.

Containerul e foarte greu… O să… mă opresc… să mă aşez o clipă… Simt gustul sângelui care-mi curge în gură… Gustul metalic…

Toţi suntem… Toţi suntem făcuţi din aceleaşi elemente.

Gazul se disipează. Văd iar cerul. Văd lumina robotului strecurându-se prin ceaţă. Îmi văd picioarele. În scurt timp, mă vor vedea şi ei. E momentul să mă ridic.

Am ajuns aproape la jumătatea drumului. E foarte… greu. Mă… mă-ntreb la ce s-or gândi. Probabil se-ntreabă cine-i nebuna care târăşte un butoiaş de bere prin noroi. Măcar acum ei ştiu că nu suntem… la fel. A mai rămas doar un pic de gaz pe sol, ca zăpada carbonică pe scenă la concertele rock. Îmi târăsc picioarele prin pâclă şi se-nvolburează. E chiar drăguţ… Butoiaşul nu mai pare aşa greu. Probabil de la adrenalină. Picioarele alea sunt gigantice, când stai lângă ele. Am ajuns. Pot… Pot să-l ating. Scutul a dispărut. E… E rece. Chiar şi unde-i lumină, e rece.

Sunt gata. Ţin furtunul. Pompez… Merge. Ajung… poate până la vreo patru metri şi jumătate. Pot s-acopăr toată laba piciorului şi glezna. Mă simt ca un câine care face pipi pe un stâlp. Mi-e teamă c-o să-mi dea un şut. Partea asta-i destul de bine acoperită. Trag containerul către partea cealaltă. Picioarele robotului sunt apropiate unul de celălalt. Dacă stau aici, probabil că pot… Proastă idee. Trebuie s-ajung mai aproape. Deja rămân fără soluţie. Asta e. S-a terminat. O las un minut sau două.

Mă îndepărtez încet. Merg cu spatele pe unde am venit, ca să mă poată vedea. Până acum, nimic. S-ar putea să nu fie suficientă. Containerul ăla părea mare, până am ajuns la câţiva centimetri de robotul extraterestru. Parcă ai zugrăvi o clădire. Ar fi trebuit s-aduc şi celălalt container. Dacă nu merge, pot oricând să mă-ntorc şi să-l iau.

Încep să mă-ndoiesc de tot planul. Dacă voiau să susţinem un punct de vedere, faptul că i-am stropit cu nişte gel verde pe picioare pare puţin… cam subtil. Nici măcar nu ştiu dacă asta vor. Nu ştiu dacă vor ceva. S-ar putea să fie o risipă totală… Ia stai… Stai…

E greu de văzut sub razele soarelui, dar cred că lumina din piciorul drept începe să pâlpâie. Poate că-mi imaginez doar. Nu… S-a stins cam jumătate de secundă. Din nou… Din nou… Luminile s-au stins acum pe tot piciorul. Mă-ntreb dacă va fi suficient ca să… Acum partea de jos a piciorului e întunecată. Piciorul stâng pâlpâie. Pe ăsta abia dacă am stropit un pic. Cred c-a rămas fără energie în tot piciorul… Eu…

Abia am apucat să mă dau deoparte. Partea inferioară a piciorului tocmai a căzut. Acum robotul stă într-un picior, dar şi acela rămâne fără energie. Cred că-i cât pe ce să cadă în – nici nu ştiu cum să le zic – genunchii superiori. Nu pot să fug decât drept în faţă. Sunt arbori peste tot. Alerg cât pot de repede, dar nu-s sigură c-o să reuşesc să mă mişc mai repede decât o clădire de douăzeci de etaje, îl aud prăbuşindu-se în spatele meu.

Bacteriile trebuie să fi dezechilibrat structura moleculară a întregului robot! Cade. Îi văd umbra lungindu-se înaintea mea. Nu cred c-o să… AAAAAAUUUUUUU!!!!!

M-am împiedicat de ceva. O piatră, poate. Nu cred că-i un fragment din robot. Îi văd capul în stânga. Cred c-a fost o piatră mare. Genunchiul… Piciorul e… Văd osul ieşind în afară. Cred c-o să leşin. Răsuflă adânc, Rose! Ce-a fost mai rău a trecut. Am făcut-o. Nu ştiu dacă asta voiau ei, dar a funcţionat. Robotul e terminat. Piciorul meu… M-aude cineva? Vincent? Vincent, m-auzi? Domnule general? Am nevoie de ajutor. Am nevoie de un doctor. Hei? Ascultă cine…? O, DOAMNE!

Unu. Doi. Trei. Patru… Cinci. Şase, şapte, opt. Sunt… Cred că acum sunt toţi aici. Roboţii extratereştri au… au apărut pur şi simplu, toţi. AAAHHH! Încă unul. Tocmai s-a materializat, la vreo treizeci de metri în faţa mea. Nu pot să mă mişc… Nu pot să fug… Poate să m-ajute cineva?

E… E magnific… Nu fac decât să se uite la mine, toţi. Parcă-i… Times Square, când o vezi prima dată. Parcă-i o armată de zei, fiecare purtând cu propria lui culoare. Trebuie să însemne ceva pentru ei. Cel mai apropiat de mine e portocaliu. E Hyperion. Ce face? Se lasă pe vine. Îşi pune mâna pe pământ, la vreo zece metri în dreapta mea. Capul… Capul coboară spre mine. Să m-ajute Dumnezeu! E… E chiar deasupra mea. Aproape că-l pot atinge…

Îmi… Îmi pare foarte rău. Te rog, iartă-mă…

Unde s-a dus? Se uita ţintă la mine, apoi a dispărut. Altul… Dispar toţi, pe rând.

Sunt singură… S-a terminat.

EPILOG

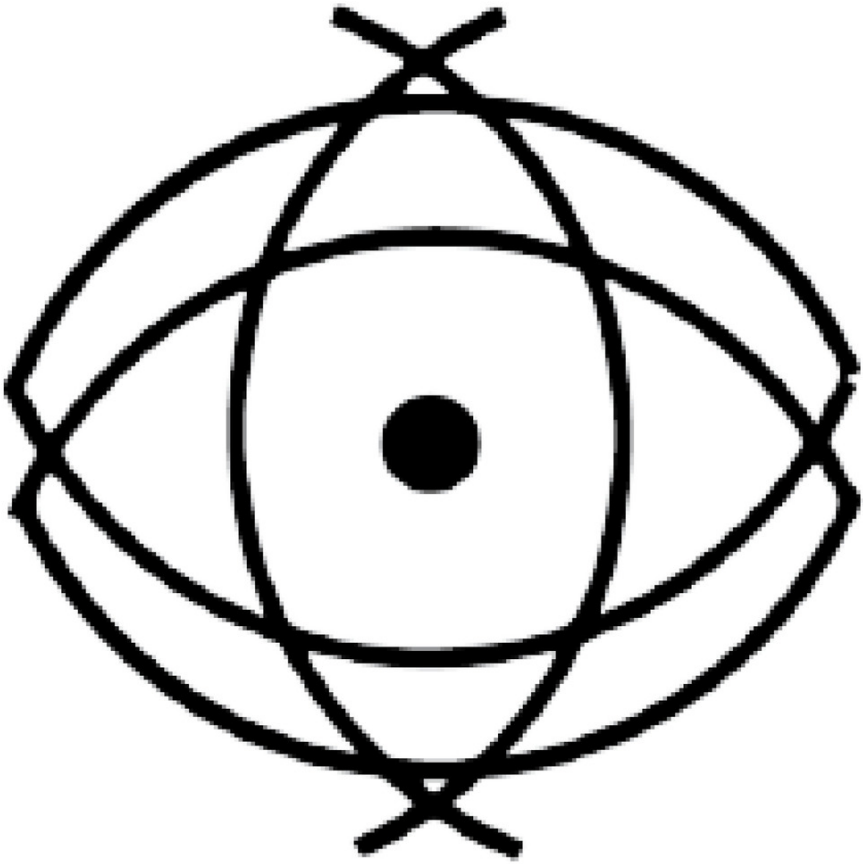

FIŞIERUL NR. 1641

Jurnal de party – Eva Reyes

Locaţie: interiorul lui Themis, sediul central CAT,
New York, statul New York

— Sunt Eva Reyes. Suntem la bordul lui Themis şi sărbătorim. Sunt cu tatăl meu, cu doctor Franklin şi cu generalul Govender. Nu… nu ştiu ce-ar trebui să spun! Hei, Vincent?

[Da, Eva?]

De ce trebuie să port căştile?

[Pentru că-nregistrăm ce se-ntâmplă. Lui Rose îi place să înregistreze tot.]

Ştiu, dar de ce eu? De ce nu le poartă unul dintre voi?

[Hai să vedem. Eu am umărul rupt şi un picior răsucit. Rose are fractură de tibie.]

Sunt căşti. Se pun pe cap.

[Tu poţi să te mişti mai mult decât noi. Şi nu te mai plânge, ce zici?]

Poate să le poarte generalul.

[Generalul e uşor cherchelit.]

{Te-am auzit, Couture!}

[Îmi pare rău, domnule. Voiam să zic că sunteţi beat criţă.]

{De la blestemata aia de şampanie. De ce nu pot să beau o băutură adevărată? Şi de ce-i aşa întuneric aici? Abia îmi văd paharul!}

Şi asta-i cealaltă chestie de care voiam să te întreb. De ce sunt singura care bea suc?

[Ca să poţi să faci înregistrarea. Ah, şi pentru că ai zece ani.]

Ei, haide, Vincent! Tocmai am caftit un robot gigantic. Nu vreau decât un pahar de şampanie.

[Practic, Rose l-a caftit…]

<Vino încoace, Eva. Îţi dau eu un pahar. Unul mic!>

Mulţumesc, doctor Franklin.

<Ţi-am zis să-mi spui Rose.>

Nu sunt sigură că…

< Vincent aşa-mi zice. Dacă nu-mi zici şi tu aşa, o să-ncep să-ţi spun domnişoara Reyes.>

Bine, Rose. Cum ţi se pare?

<Şampania? E…>

Nu, voiam să zic c-ai avut dreptate. Planul a funcţionat.

<Cred că da. De ce te strâmbi, domnule general?>

{Să le arăţi extratereştrilor că puteam fi la fel de tari şi dacă nu se amestecau ei în ADN-ul nostru, şi să le-o arăţi trăgând în ei cu nişte gel verde plin de bacterii dintr-un butoiaş…}

Ce vrei să spui, domnule general?

{Zic că… Ce ziceam?}

<Generalul spunea că n-a crezut că planul meu avea vreo şansă de succes.>

Aşa e, domnule general?

{Nici vorbă de vreo şansă.}

Ha, ha! Şi tu, Vincent? Ai crezut c-o să meargă?

[Eu? Am…]

<Ai crezut că-i o prostie. Haide, Vincent! Poţi să spui!>

[Nu, Rose! Am înţeles logica planului, doar că nu eram sigur că extratereştrii vor descifra corect mesajul, chiar dacă bacteriile funcţionau.]

<Nu ştim dacă l-au descifrat.>

Cum poţi să spui aşa ceva, doctor Franklin? Au plecat, nu?

<Mă cheamă Rose, îţi aduci aminte? Nu ştim de ce au plecat. Nu ştim dacă asta voiau de fapt să facem. Asta-i doar ce mi-a spus domnul Burns. El ştie despre ei mai multe decât noi, dar n-a vorbit cu ei. Probabil mergea pe ghicite, ca şi noi.>

De ce altceva să fi plecat?

{Pentru că doctor Franklin i-a stropit cu un blestemat de gel!}

[Domnule general, poate c-ar trebui să încerci nişte suc de-al Evei.}

E suc de mere.

{Taci din gură, Couture! Şi ăsta-i un ordin!}

Serios, Rose. De ce altceva să plece?

<Tatăl tău poate să ghicească. Întreabă-l pe el!>

Vincent?

[Nu ştiu! Cred că s-ar putea să se fi speriat de bacterii. Dacă toţi roboţii lor, toate navele, poate şi toate casele, pe scurt, totul este făcut cu aceeaşi tehnologie? Închipuiţi-vă o clipă ce s-ar întâmpla dacă o parte din bacterii ar ajunge pe planeta lor.]

Ce-a fost asta?

[Nu-mi aduc aminte ce spuneam. S-a făcut lumina mai strălucitoare?]

Poate.

[Cred că Themis tocmai a pornit.]

<Fără să aibă niciunul dintre voi casca pusă?>

Poate să facă asta?

{Nu ştiu! N-am mai fost niciodată în afurisitul ăsta de robot al vostru.}

Vincent?

[Consola e aprinsă. Eva, du-te şi pune-ţi casca.]

Sigur. Dar suntem într-un garaj! Ce te-aştepţi să văd?

[Nu ştiu, Eva. E doar o bănuială.]

O pun. Nu… nu cred…

[Ce-i, Eva?]

<Eva?

{Fir-ar să fie, copile! Ce vezi?}

Băieţi? Nu cred că mai suntem pe Pământ…

MULŢUMIRI

Unul dintre lucrurile pe care le afli ca autor debutant este că eşti, practic, cu o carte în urmă la capitolul „mulţumiri”. Le scrii cu un an (un an şi jumătate în cazul *Giganţilor adormiţi)* înainte ca romanul să fie publicat şi nu-ţi dai seama că la el vor lucra vreo treizeci de mii de oameni înainte să ajungă pe rafturi.

Aşadar, pentru cartea asta şi pentru cea de dinainte. Mulţumesc, Seth. Eşti un supererou. Theo îmi tot cere poze de-ale tale. Mulţumesc, Will Roberts şi Rebecca Gardner, pentru că aţi făcut în aşa fel, încât cartea mea să fie tradusă în mai multe limbi decât fragmentele de corp ale lui Themis. În momentul în care scriu, şaptesprezece limbi. E o nebunie! Mulţumesc, Mark Tavani, pentru că ai crezut în cartea asta. Noului meu editor, extraordinarul Mike Braff, care cafteşte extratereştri: eşti cel mai bun. M-am bucurat foarte mult să lucrez cu tine la cartea asta şi sper că vom ajunge să mai pilotăm împreună multe alte aventuri cu roboţi gigantici. Trebuie să le mulţumesc multor oameni de la Del Rey: Keith, David, Tricia – sunteţi la fel de uluitori pe cât sunteţi de neobosiţi. Pentru Emily, Ashley, Erika şi Alexandra: Uau! Vă mulţumesc pentru cea mai bună promovare la care ar putea visa vreodată un autor. Ah! Erich! Am scris „canon” *Star* Wars din cauza ta. *Star Wars!* Canon! Mulţumesc! Ştiu că uit un milion de persoane care au lucrat la carte: redactori, designeri etc. Chiar dacă numele vostru nu se află pe această pagină, credeţi-mă când spun că vă sunt recunoscător.

Mulţumesc, Sheila de la Random House Canada, pentru toată munca din partea ta a graniţei (şi pentru că m-ai trimis în spaţiu). Mulţumesc, Emad, Huw şi tuturor celor de la Michael Joseph pentru munca voastră uluitoare din Marea Britanie. Sper că nu staţi în vreunul dintre cartierele pe care le-am distrus. Tuturor actorilor ale căror voci se aud în audiobook: Andy Secombe, Charlie Anson, Christopher Ragland, Eric Meyers, Laurel Lefkow, Liza Ross, William Hope, Adna Sablylich şi Katharine Mangold. Bravo! Nu cunosc numele tuturor celor care au lucrat în culise pentru versiunea audio, dar aţi creat ceva deosebit.

Le mulţumesc tuturor celor care au scris recenzii, ziariştilor şi bloggerilor care au prezentat *Giganţii adormiţi* şi au contribuit la promovarea acestei cărţi. Librarii! Vă iubesc pe toţi! Căutam o metaforă bună, dar n-am nevoie de niciuna. Voi vindeţi cărţi! Ce tare! Vă datorez recunoştinţă şi o bere.

Celor apropiaţi: prietenilor şi familiei, care mi-au oferit dragostea şi sprijinul, o îmbrăţişare de grup.

Şi voi! Da, voi! Am fost binecuvântat de la bun început cu cei mai

uluitori cititori. Nimic din toate astea n-ar avea niciun sens fără voi. Pur şi simplu nu există nicio cale să exprim cât de recunoscător vă sunt pentru interesul, timpul, e-mailurile, mesajele pe Twitter şi scrisorile voastre. Pentru mine, a fost o mare călătorie nebunească şi sunt foarte fericit că m-aţi însoţit.

DOSARELE THEMIS
CARTEA 2

Oamenii iau uneori decizii care afectează alte specii....
Și vite ce bine s-au așezat lucrurile!

La zece ani după evenimentele din *Giganții adormiți*, Kara și Vincent au devenit eroi pentru oamenii din toată lumea, iar Themis un simbol al protecției Pământului... asta până când un robot extraterestru se materializează în centrul Londrei și vaporizează o secțiune a orașului. Iar acela este doar începutul, fiindcă alți roboți gigantici apar în metropole de pe tot globul, având, aparent, același scop distrugător. Omenirea știe acum că nu mai este singură în Univers, dar cum ar trebui să se comporte în fața unei amenințări extraterestre?

Dacă am aflat ceva până acum este că nu suntem cea mai măreață creație din Univers, cu siguranță nu cea mai inteligentă.
Pare logic ca în Univers să existe o mulțime de chestii pe care nu le înțelegem.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

ISBN 978-606-9000-54-0

Notes

[←1]

Referire la *Evita la loca de la casa* („Evitaţi nebuna”), roman publicat în 2003 de scriitorul argentinian Daniel Herrendorf.

[←2]

Complex sportiv situat în Regent's Park din Londra.

[←3]

Referire la serialul american *MacGyver* (1985-1992), al cărui erou principal rezolvă probleme complexe, recurgând la improvizaţii bazate pe obiecte banale.

[←4]

Din discursul preşedintelui american Barack Obama (2009-2017) în faţa Adunării Generale ONU, septembrie 2014.

[←5]

Războiul de frontieră sud-african (1966-1990), desfăşurat în Namibia, Zambia şi Angola, între forţele sud-africane şşi Armata de eliberare namibiană.

[←6]

Referire la *Barney & Friends,* serial TV pentru copii, al cărui personaj principal este un Tyrannosaurus Rex care transmite mesaje educative.

[←7]

Parlamentar liberal-democrat, circumscripţia Rutland and Melton.

[←8]

Parlamentar laburist, circumscripţia Ealing, Soughall.

[←9]

Parlamentar conservator, circumscripţia North East Hertfordshire.

[←10]

Monitorul Oficial al procedurilor şi dezbaterilor parlamentului britanic.

[←11]

Regiment de cavalerie blindată, cu bază permanentă în cazarma Combermere din Windsor; face parte din Forţa de reacţie a armatei britanice.

[←12]

DeLorean DMC-12, maşină sport produsă de DeLorean Motor Company pentru piaţa americană între 1981 şi 1983, devenită celebră datorită filmului *Înapoi în viitor*.

[←13]

Ludwig Wittgenstein (1889-1951), filosof austriac. Principala sa lucrare, *Tractatus logico-philosophicus,* foloseţte instrumentele logicii moderne într-o încercare de analiză a relaţiei dintre limbaj şi realitate.

[←14]

Fosta clădire Swiss Re, cunoscută şi drept Gherkin („castravecior murat” în lb. engl.), aflată în cartierul comercial din Londra. Inaugurată în aprilie 2004, are 41 de etaje şi înălţimea de 180 de metri.

[←15]

Cuvânt argotic specific regiunii Quebec, care exprimă nemulţumire, furie sau enervare.

[←16]

Civilizaţia de tip V este atât de avansată încât poate ieşi din universul ei de origine şi explora multiversul (n.r.).

[←17]

Operaţiunea Infra-Terra, operaţiune desfăşurată în 2014 de Interpol la nivel global, pentru localizarea şi reţinerea a 139 de persoane urmărite pentru infracţiuni legate de mediu.

[←18]

Aprox. „Fir-ar să fie” (în gr. în orig.).

[←19]

Armata Republicii Srpska *(Vojska Republike Srpske,* VRS), cunoscută şi ca Armata sârbilor bosniaci, a fost forţa armată a entităţii autoproclamate pe teritoriul Republicii Bosnia şi Herţegovina.

[←20]

Mâncare tipic canadiană, specifică regiunii Quebec.

[←21]

Referire la androidul T-800 din franciza filmelor *Terminator*.

[←22]

Intelligence Support Activity, unitate de operaţiuni speciale a armatei terestre americane, subordonată Comandamentului Comun pentru Operaţiuni Speciale.

[←23]

24th Special Tactics Squadron, Escadrila 24 de operaţiuni tactice speciale, parte a Comandamentului pentru Operaţiuni Speciale al Forţelor Aeriene americane.

[←24]

Personaj negativ imaginar cu puteri supranaturale, spiriduş invocat pentru a-i speria pe copii; bau-bau.

[←25]

Single nucleotide polymorphism, polimorfism al unui singur nucleotid.

[←26]

Satelit de observaţie lansat în 2014 în cadrul Reţelei americane de supraveghere spaţială (SSN).

[←27]

Autorul imaginar al *Poveştilor Mamei Gâşte, o* colecţie de poezioare pentru copii publicată pentru prima dată la Londra în anii 1700.

[←28]

Referire la filmul *Aventurile unei bone,* în care eroina Chris Parker acceptă să aibă grijă de copiii familiei Anderson.

[←29]

Actor şi culturist britanic (n. 1935), care a jucat rolul lui Darth Vader în trilogia originală *Star Wars*.

[←30]

Neon Genesis Evangelion, serial anime science-fiction japonez, difuzat în 1995-1996.

[←31]

Joint Polar Satellite System, sistem de sateliţi aflaţi pe orbită polară, utilizat pentru înregistrarea de date de mediu, realizat în colaborare de Administraţia americană pentru Oceane şi Atmosferă şi NASA.

[←32]

Sistem format din trei sateliţi meteorologici aflaţi pe orbită polară, dezvoltat de Agenția Spaţială Europeană şi operat de Organizaţia europeană pentru exploatarea sateliţilor meteorologici.

[←33]

Martin „Marty” Seamus McFly, personajul principal din trilogia *Înapoi în viitor*.

[←34]

Submarine-launched ballistic missile, rachetă balistică lansată de pe submarin.